

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 25

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α'

Η ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ
στην ρόλο της Λόλα Μοντέκ, της
«Βασίλισσας του σκανδάλου»

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 25^{ΟΝ}

16 — 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, 'Αθήναι. Τηλ. 57-081
'Εκδοσις : Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι. » 90-821

Τηλεγραφική Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ 'Αθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

'Εσωτερικού : 'Εξάμηνος : Δρχ. 130.—
'Ετησία : » 260.—
'Εξωτερικού : 'Εξάμηνος : \$ 7.—
'Ετησία : \$ 14.—

'Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως
'Αγγελίαι, διαφημίσεις κατά συμφωνίαν
'Απαγορεύεται ή αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του
περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των έκδο-
τών. Τα μη δημοσιευόμενα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : 'Ελένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις 'Εκδόσεως : Η. Γ. 'Ηλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
('Αλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιορισμένης ευθύνης
(Κεφάλαιον όλοσχερώς καταβεδλημένον Δρχ. 400.000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ στήνται-
νία «Αόλα Μοντέζ», για την ό-
ποία οι ΕΙΚΟΝΕΣ έγραψαν
στο 21ο τεύχος τους. Το θαν-
μάσιο φόρεμα με το οποίο είκο-
νίζεται στήν φωτογραφία του
έξωφύλλου μας (έργο της Κα-
ρίνσκα) είναι το πιο ακριβό, που
παρουσιάσθηκε ποτέ στήν όδό-
νη: έστοίχισε 40.000 δραχμές.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

"ΚΥΒΕΡΝΑ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ!"

'Αποκλειστικόν ρεπορτάζ από τα τελευταία γεγο-
νότα τής Κύπρου.

Δέν είναι τυχαίο ότι
χιλιάδες άνθρωποι άγο-
ράζουν από τα κατα-
στήματά μας, βρίσκουν:
ΚΑΛΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ
ΚΑΙ ΦΤΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΔΕΛΑ

νέοι τώσοι-νέα γραμμή

ΤΥΠΟΣ 700: 3 μάτια-τεράστι-
ος φούρνος με θερμοστάτη-εξο-
ρύκτωρ θερμότητας.

Δρχ. 3.989

Γιά τό ελληνικό σπίτι —
ή ελληνική κουζίνα ΙΖΟΛΑ

Καλύτερη και όμορφότερη από την ξένη.
Και όμως φθηνότερη από 900 έως 1500
δραχμές από την αντίστοιχη ξένη.

Ιζόλα
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Από τα καταστήματα που πωλούν ηλεκτρικές συσκευές,
ζητήστε το έργο του διαγωνισμού, που σας έρχεται πια-
ρά κερδίζετε μίαν από τις 200 φωτογραφικές μηχανές
PETITAX, που σας προσφέρει ή ΙΖΟΛΑ.

★

Μη χάνετε

κάθε

μήνα

τόν πλέον

χρήσιμο

πολύτιμο

εύχρηστο

σύμπλοκο

ΤΗΝ

ΕΚΛΟΓΗ

Τό μοναδικό

έλληνικό

εγκυκλοπαιδικό

περιοδικό

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 6

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Για τους αναγνώστες των «ΕΙΚΟΝΩΝ» που θα μας στείλουν το παρόν απόκομμα ή ετήσια συνδρομή της «Εκλογής» θα είναι μόνον Δρ. 60 αντί 72, ή έξι μηνιαία συνδρομή θα είναι μόνον Δραχ. 32 αντί 38.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΝΑΣ...

«... Μία που μέχρι σήμερα φάνηκε πρόθυμος στο να δέχεται απόψεις που άφορουν την πιο άρτια εμφάνιση των ΕΙΚΟΝΩΝ, σημείωσε αν θέλεις και αυτό:»

Σε πολλά τεύχη σου αφιερώνεις σελίδες δλόκληρες φωτογραφικού ρεπορτάζ γύρω απ' την κοσμική ζωή των Αθηνών... Σήμερα, όμως, η νεολαία θα εύρισκε μεγαλύτερο ενδιαφέρον αν στις σελίδες σου διάβαζε πως και με τι ασχολείται η διασκεδάση ή τελειώς εγκαταλείπει μενεαλαί των επαρχιών. Μάθαμε να στρέφουμε το ενδιαφέρον μας σ' αυτούς, μόνον όταν μας ενθουσιάζουν με τις συγκινητικές των εκδηλώσεων στας κρίσιμες στιγμές του «Εθνικού». Πέραν τούτου τίποτε άλλο...»

Χριστόφορος Βλάχος (Αθήναι)

Δημοσιεύω την επιστολή σας φίλε μας, γιατί πρώτη φορά ένας από τους Αθηνάιους ενδιαφέρεται για την επαρχία... Φυσικά, τα «κοσμικά», που τόσο μοιάζει να σας ενοχλούν, δημοσιεύονται διότι ενδιαφέρουν όλους τους αναγνώστες μας που, ζώντας έξω από το κέντρο, θέλουν να γνωρίσουν όσα η ζωή και οι συνθήκες της τους στερούν.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ασφαλώς θα δημοσιεύσω φωτογραφίες της Μικάνου. Και η συγγνώμη που ζητάτε, κ. Π. Καραμπιμπέρη (Χαλκιδών, Κωνσταντινούπολις) διότι όπως γράφετε: «τι να σας κάνω; Σας ενοχλώ γιατί αυτά έχει η αγάπη για ένα πράγμα...» εύχρηστος δίδεται, αφού για μας είναι χαρά τα γράμματα των φίλων μας.

ΜΟΝΑ ΤΟΥΣ!

«... Αγόρασα το πρώτο τεύχος των ΕΙΚΟΝΩΝ για να δω τι γίνεται. Το δεύτερο από περιέργεια. Το τρίτο με χαρά και, τ' άλλα... ήρθαν μόνα τους!... Ο Μακρυγιάννης (τεύχος 21ο) δεν γεννήθηκε στο χωριό Αβόρα, αλλά στον συνοικισμό Αβόριτη του χωριού Κροκύλειον...»

Γ. Ε. Καψάλης (Λιθωρίκιον)

«Όσο για την παράκλησή σας, να δημοσιεύσω τα αποτελέσματα των αθλητικών αγώνων της εβδομάδας, φοβόμμαι ότι δεν είναι δυνατόν να το επιτύχω».

ΧΩΡΙΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Γιατί τόσο πολλά ανώνυμα λαμβάνω; Αν μέ... έβριζαν, θα καταλάβαινα την παράλειψή της υπογραφής. Άλλα τα περισσότερα ζητούν διάφορες δημοσιεύσεις ή έχουν υποδείξεις, παραπονοήσεις κλπ. Ανεξήγητο, λοιπόν, το γιατί δεν υπογράφουν οι αλληλογράφοι μου, αφού, αν το επιθυμούν, οι ΕΙΚΟΝΕΣ θα διατηρήσουν την ανωνυμία, αρκεί να ξέρουν ποιός τους γράφει.

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

«... Δεν θα γράφω για το πόσο ενδιαφέρον είναι το περιοδικό, για το πόσο καλοδιαλεγμένη ή ύλη του, για το πόσο το καλό γούστο κυριαρχεί στην κάθε σελίδα του. Αυτά στα έχουν πει όχι λίγοι. Όμως το εξώφυλλό σου, αυτό με τον Μακάριο, με ενθουσίασε και μ' έκανε να αισθανθώ την ανάγκη να σου πω δυο λόγια. Είναι περίφημη φωτογραφία, φωτογραφία που όλοι οι Έλληνες πρέπει να δουν. Έξοχος μέσα στα ελληνικά πράγματα είναι η πιο επιτυχημένη που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για εξώφυλλο. Όχι μόνο είναι καλλιτεχνικά καταπληκτική, αλλά έδωσε άμεσα στο λαό μας. Είναι ευχάριστο και ενδιαφέρον το ότι διαλέγετε τόσο προσεκτικά, σφάρα μπορεί να πη κανείς, το κάθε τι που θα μπει στο περιοδικό. Εύγε σας...»

Αγγελια Κυριακοπούλου (Ενταύθα)

Και με την γνώμη σας συμφωνούν όλοι οι αναγνώστες μας.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ

«... ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ τιμούν την πατρίδα μας. Ήτο πράγματι ένα μέγα μειονέκτημα το να μην έχη η Ελλάς ένα τοιούτου είδους περιοδικόν. Είναι το περιοδικό το όποιον υποδεικνύει σε κάθε Έλληνα, πώς να γνωρίση την χώρα του καλύτερα και όχι μόνον την Ελλάδα, αλλά και άλλες χώρες. Μου άρεσε ο τρόπος με τον όποιον διαχειρίσασθε το περιοδικό, ούτως ώστε κανένας αναγνώστης δεν μένει παραπονεμένος. Δεν υπάρχει θέμα ενδιαφέρον το όποιον να παραλείψετε. Και τώρα θα ήθελα να σας συστήσω το έξης: Νομίζω ότι θα ήτο απαραίτητο σ' ένα περιοδικό σαν τις ΕΙΚΟΝΕΣ, να περιέχη μέσα την κριτική των φίλων της εβδομάδας, καθ' ην στιγμήν βλέπω ότι ασχολείσθε πολύ με τον κινηματογράφο...»

Γιάννης Μενουδάκος (Π. Φάληρον)

«Όπως έσημειωνα και σε ένα προηγούμενο τεύχος, αποκλείεται να δημοσιεύσω «επίκαιρα» οιαδήποτε... επίκαιρη κριτική. Βεβαίως, στην Αμερική, αυτό γίνεται αρκετά συχνά. Άλλα εκεί οι παραγωγοί προβάλλουν τις ταινίες τους πολύ πριν από κάθε άλλη δημοσία παράστασι. Έτσι, υπάρχει χρόνος για την επίκαιρη δημοσίευσή.

ΦΩΤΟ - ΘΗΡΑ

Ευχαριστούμε τον κ. Άν. Ι. Λουκιδή του «ΦΩΤΟ - ΘΗΡΑ» (Σαντορίνη), για το κείμενο και τις φωτογραφίες του. Ατυχώς, δεν μπορούμε τίποτε σχετικών να δημοσιεύσω. Κρατούμε, όμως, στην διάθεσίν του το υλικό, ώστε να επιστραφή εις πρώτην ζητήσιν.

ΣΤΗΝ ΧΑΒΑΗ

Ευχαριστούν θερμά οι ΕΙΚΟΝΕΣ τον φίλον αναγνώστην κ.

Ίσιδωρον Μαγγιάρω, εις Χίλο της Χαβάης, για τα καλά λόγια της επιστολής του.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

«... Σ' όλες τις εφημερίδες και τα περιοδικά διαδίδουμε συνεντεύξεις από τους άλλους για την κυρία Καραμανλή, όμως, δεν διάβασα πουθενά. Έσείς που μας υποσχέθήκατε να γράψετε για όλα τα θέματα, δεν μπορείτε να της πάρετε μία συνέντευξη συνοδευόμενη από μερικές ωραίες φωτογραφίες της; Αν μπορούσατε μάλιστα να δάλετε μία φωτογραφία εγχρωμή στο εξώφυλλο, καλύτερα. Ελπίζω να μη σας ζητάει κάτι που δεν γίνεται και να μην απογοητευθεί με την απάντησή σας». Φράν. Ίεροπούλου (Αγ. Σώστης)

ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;

Από το Κολοράδο των Ηνωμένων Πολιτειών μας γράφει η φίλη μας Ε.Δ.Μ. μία πολύ ενδιαφέρουσα επιστολή, σχετική με τα «Ελγινεία μάρμαρα», δηλαδή με το άεσμα του Παρθενώνος που καταστρέφεται στα υπόγεια του βρετανικού μουσείου στο Λονδίνο. Νομίζει ότι αυτό, τουλάχιστον, πρέπει να μας επιστραφούν, όχι μόνο γιατί είναι άπληστο, αλλά διότι αποτελούν αναπόσπαστον τμήμα του δλου κτίσματος. Δυστυχώς δεν μπορώ να δημοσιεύσω την τόσο ενδιαφέρουσα επιστολή, διότι μας το απαγορεύει: «για λόγους που ίσως να καταλαβαίνετε, μίας και θόσσομαι εδώ με υποτροφία». Έ, λοιπόν, δεν μπορώ —δεν και προσπάθησα— να καταλάβω αυτούς τους λόγους!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

«Θα ήθελα και εγώ, με την νεανική φωνή μου —είμαι ακόμη μαθητής— να είπω ένα μεγάλο μπράβο στις ΕΙΚΟΝΕΣ. Σε έμάς ίδιους, τους μαθητές του γυμνασίου, οι ΕΙΚΟΝΕΣ μας χαρίζουν μία μόρφωσιν πολύ σπουδαία, μία μόρφωσιν που κανείς δεν την βρίσκει σε άλλους τόπους. Θα μείνω πιστός αναγνώστης των ΕΙΚΟΝΩΝ, εγώ όπως και όσοι άλλοι συμμαθητές μου...»

Γρηγόριος Μιχαλόπουλος (Τρίπολις)

Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ προσπαθούν να ικανοποιήσουν όλες τις πνευματικές ανάγκες των αναγνώστών, που τους θεωρούν πάντοτε «καλούς φίλους».

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

«...Κάθε χρόνο, τον Απρίλιον, γίνεται έκδρομη εις Ιεροσόλυμα προς επίσκεψιν των Ιερών τόπων και νομίζω ότι μία εικονογραφημένη περιγραφή εις το έκλεκτόν μας περιοδικόν ΕΙΚΟΝΕΣ θα ήτο απαραίτητος διά τους μέλλοντας να με αθούν εκεί, και διά κάθε χριστιανόν...»

Γεώργιος Ίωάννου Μαγγιάρω (Ενταύθα)

Σας υπενθυμίζω ότι οι ΕΙΚΟΝΕΣ δημοσιεύσαν ένα σχετικό ρεπορτάζ στο Χριστουγεννιάτικο τεύχος. Ακόμη δε δεν απέκτησαν άλλες ανέκδοτες φωτογραφίες, παρ' όσον τις φροντίδες των. Άν τώρα, παρ' έλπίδα, έχουμε το κατάλληλο υλικό, ασφαλώς θα επανέλθωμε, διότι ο Αγιος αυτός τόπος της Χριστιανισσύνης όλους μας ενδιαφέρει.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

«... Έξοχο το «χιούμορ» στα τε-

λευταία σου τεύχη... Μας διασκεδάσει πολύ. Σημειώνω τη σκέψη μου, γιατί κάποιος έγραψε ότι δεν του άρεσε... Μά αν δεν έχη ο ίδιος χιούμορ, πώς μπορεί να κρίνει το των άλλων;»

Ήρα Βαρβολομαίου (Θεσσαλονίκη)

Μου φαίνεται ότι έχετε δίκαιο. Το «χιούμορ», ή το καταλαβαίνει κανείς, ή δεν το καταλαβαίνει, όπως θα έλεγε και ο μέγας Δελαπαλλής!

ΝΤΟΥΜΠΛΕΕ

«... Στο 19ο τεύχος δημοσιεύετε ένα άρθρο για τις διηπειρωτικές βολίδες και ένα διήγημα για την Στρατόφαιρα. Πολλά δεν είναι δυο παράλληλα θέματα;»

Νιόβη Περβαντοπούλου (Χίος)

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ

«Είς το δημοσίευσμά σας «Η ιστορία των πολιτικών κομμάτων» και εις το τελευταίον τεύχος του περιοδικού ΕΙΚΟΝΕΣ (άρ. 20), γράφετε εις την σελίδα 17 «Το κόμμα (Φιλελευθέρων) είχε γεννηθεί αρκετούς μήνας προηγουμένως. Τον πρώτον πυρήνα απέτελεσαν οι Άγαμ. Σλήμαν, Γ. Ζωγράφος, Νικ. Στράτος, Α. Ρούφος, Μ. Κασσαβέτης κλπ». Θα μου επιτρέψετε να σας διωρώσω ένα μικρό λάθος. Μ. Κασσαβέτης δεν υπήρχε. Ήτο ο πατήρ μου Άλέξανδρος Δημ. Κασσαβέτης, ο και υπουργός της Προσωρινής Κυβερνήσεως της Θεσσαλονίκης». Δημήτριος Άλεξ. Κασσαβέτης (Ενταύθα)

Ευχαριστούμε για την διόρθωσιν.

ΠΟΙΗΣΙΣ

«... Καί τώρα μία μικρή παράκλησις. ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ έβρισαν όλα τα θέματα, φιλολογικά, πολιτικά, καλλιτεχνικά, κινηματογραφικά, αθλητικά και άλλα και δι' αυτό τους αξίζει κάθε έπαινος. Άλλά, ενώ προσέξατε τόσα άλλα, παραλείψατε τελείως και εις τα 22 τεύχη σας να αναφέρετε έστω και τολάχιστον περιποιήσεως. Δεν νομίζετε ότι θα έπρεπε να διατεθή και μία μικρή γωνιούλα για κανένα ποιηματάκι; Νομίζω ότι αυτό θα εύχαριστούσε πολλούς από τους φίλους αναγνώστας σας...»

Άθανάσιος Θεοχάρης (Έρυθραία)

Μάλλον δύσκολη, βλέπω, την ικανοποίησιν της επιθυμίας σας. Πάντως, την έγνώρισα στους αρμοδίους.

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

«... Πέρασε ή 25η και στο τεύχος της επομένης εβδομάδος ούτε μία φωτογραφία της παρελάσεως. Γιόρτασε όλο το Έθνος και μόνον οι ΕΙΚΟΝΕΣ δεν πήραν μέρος στη γιορτή. Μη μου πείτε ότι «δεν χάλασε ο κόσμος». Άν ήθελες φωτογραφίες της παρελάσεως ως έπαιρνες εφημερίδες». Εφημερίδες αγόρασα και σ' εύχαριστώ. Άλλ' αυτές γίνονται, συνήθως, χαρτί περιτυλίγματος, ενώ οι ΕΙΚΟΝΕΣ μένουν.

Στο 1ο σου τεύχος στο συγχώρεσα, επειδή ήταν το πρώτον (28η Οκτωβρίου). Άλλα γιατί να συμβεί το ίδιο και στο 23ο; Και ο φίλος μου ο Στέφανος (παλιός ΛΟΚατζής) περιμένει στο Βέλγιο, που δουλεύει στα όρυχεία, τις ΕΙΚΟΝΕΣ: «για να δείχνω στους φίλους μου τους Βέλγους και σ' όλες τις φάρες των άλλων που έχουν μαζευτεί εδώ πέρα, το παράστημα του Γαλάζιου μας Στρατού...» μου έγραψε. Καί τώρα

έμεινε με τις εφημερίδες. ΕΙΚΟΝΕΣ ντρέπονται να του στείλω...

Τώρα κάτι που να μείνη μεταξύ μας: έστω και μία φωτογραφία π.χ. του βασιλιά πάνω στ' άλλογο στο ξύφυλλο, νομίζω ότι αξίζει περισσότερο από τη Λαμπέτη και οι μικροί που με τις φωτογραφίες τους σ' ένα χορό σκλάβωσαν 3 - 4 σελίδες του περιοδικού... Το πρώτο μέρος του γράμματός μου αν θέλεις δημοσιεύσεις το, για να ιδής από τα σχόλια των άλλων αναγνωστών σου πόσο δίκαιο έχω».

Κώστας Μαργωνής (Θεσσαλονίκη)

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

«... Τώρα ένας ταξιδεύων με πλοίο ή αεροπλάνον Έλληνα θα αισθάνεται ευχάριστον αίσθημα διότι θα κρατή, όπως οι περίξ του ξένοι, περιοδικόν γραμμένο εις την γλώσσαν του, περιοδικόν καθ' όλα αντίστοιχόν των ευρωπαϊκών, περιοδικόν όμοιον του όποιον δεν έχει ακόμη έκδοσή εις την Ελλάδα».

Πολύ όρατον το άρθρον του τέυχους 22 με τα σχέδια τα έμπνευσθέντα εις τον Π. Ζωγράφο από τον στρατηγόν Μακρυγιάννη. Διερωτώμαι συχνάκις διατί οι καλλιτέχναι μας έχουν τόσην περιφρόνησιν σ' αυτόν τον κλάδον της ζωγραφικής, του όποιου τα εντοκομμένα είναι τόσον ενδιαφέροντα δια τις μετέπειτα γενεές. Φαντασθήτε αν κατά την αρχή της βασιλείας του Όθωνος, κάποιος είχε «σκιτσάρεν» την όδον Πατησίων και τους διαβάτας με τις ένδυμασίες της εποχής, οι όποιοι πρό του νυν «Σολωμίου», επάνω εις μια σανίδα, έπερνούσαν από το ένα μέρος του δρόμου εις το άλλο, και εις την μέση ήτο τάφος γεμάτη λάσπη, ή αν κάποιος άλλος είχε σκεφθή να ζωγραφίση τους μαθητάς οι όποιοι εις την νυν όδον Κοραή έπαιζαν πετροπόλεμο γύρω - γύρω από δράκοντα οι όποιοι έκείνην την εποχή εύρισκον το εκεί, τί ενδιαφέρον θα είχαν αυτά τα σχέδια δι' ήμάς τους τωρινούς Αθηναίους.

Λέλα Ξένου (Άλεξάνδρεια Αίγυπτος)

Για τα εξώφυλλα έχετε άδικο. Είναι ζήτημα... γούστον και παρατηρώ ότι οι περισσότεροί μας φίλοι επιθυμούν τον τύπον που συνήθως προτιμούμε. Την 25ην Μαρτίου και την 28ην Οκτωβρίου, οι ΕΙΚΟΝΕΣ πάντοτε θα τις τιμούν, κατά τον λαμπρότερον τρόπον. Όχι δημοσιεύοντας τις συνηθισμένες φωτογραφίες των παρελάσεων, αλλά με άλλες εικόνας και κείμενα, όπως ο Μακρυγιάννης, το «Με το χαμόγελο στα χείλη» κλπ. Όσο για τον φίλο σας στο Βέλγιο, θα έχη έλπίσω τα τεύχη με τον «Αβέρωφ», με τα «αεροπρωθυμεία» ή τους «αλεξιπρωθυμεία» κλπ., για να δείχνη τον στρατό μας στους ξένους.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΔΙΑ ΕΛΒΕΤΙΑΝ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

SWISSAIR

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 32.100 34.900 20.416 20.053

- Διακοσμήσεις
- Επιπλώσεις

Ε. ΑΠΕΡΓΗ - ΕΦΗ ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΥ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 7 Α' ΟΡΟΦΟΣ

ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ, ΜΙΑ ΡΩΣΙΑ ΜΕ ΝΕΑ ΟΨΙ

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Νικολάϊ Μπουλγκάνιν καὶ τοῦ Νικήτα Κροῦστσεφ στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα:
στὴν ἐπιφάνεια, ἐπίδειξις καλῆς δελήσεως - σὲ βάθος, προσπάθεια διασπάσεως τῶν Δυτικῶν

Ο ΝΙΚΗΤΑ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ, ΠΡΩΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ Κ.Κ. ΡΩΣΙΑΣ («Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΑΝΗΡ»)

γεσία» ἐδήλωσεν, ὅτι θέλει νὰ βοηθήσῃ τὸν ρωσικὸ λαὸ καὶ ἐπομένως θὰ τοῦ δώσῃ περισσότερα εἶδη καταναλώσεως (διάβαζε: φαγητὸ καὶ ρούχα) καὶ περισσότερες ἐλευθερίες —διάβαζε: ἐξετέλεσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας Μπερία. Ἐδήλωσεν ἀκόμη, ὅτι δὲν φοβεῖται τὸν «Ἐξω Κόσμο» καὶ ὅτι θὰ δημιουργήσῃ σχέσεις μαζί του, σχέσεις, ὅπως τις εἶπεν, «εἰρηνικῆς συνυπάρξεως».

Ἄλλὰ ὁ «Ἐξω Κόσμος» δὲν ἐδέχετο, ὅτι ἡ ὁμάς τῶν δικτατόρων ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἐπίστευε —καὶ πολλοί, οἱ περισσότεροι, τὸ πιστεύουν ἀκόμη— ὅτι ἐφοβεῖτο καὶ ἡ νέα ἡγεσία τὸν «Ἐξω Κόσμο» ὅπως τὸν ἐφοβεῖτο ὁ Στάλιν καί, ὅτι «ἐμπλοφάριζε». Καὶ ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο ἐτοίμαζε μυστικά, ἀφινδιαστικὸ πόλεμο με ὁδρογονικὲς θόμβες. Οἱ Δυτικοὶ ἔλεγαν, ὅτι ὁ Στάλιν ἀπέθανε, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Στάλιν ἐκυριάρχει εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ ρωσικὸς λαὸς ἐνόμιζε τὸ ἴδιο. Ἡ ὁμάς, (ἢ Συλλογικὴ ἡγεσία), ἤθελε νὰ τὴν πιστεύουν καὶ ὁ ρωσικὸς λαὸς καὶ ὁ «Ἐξω Κόσμος». Καὶ τότε, πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων—τὴν πληρὴ ἀλήθειαν τὴν ἐμάθαμε μόλις εἰς τὰς 17 Μαρτίου— ἐξετελέσθη εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος τὸ πνεῦμα τοῦ Στάλιν. Ὁ ἰσχυρότερος ἀνθρώπος τῆς Ρωσίας, μετὰ τὸν Μεγάλον Πέτρο, ἐγκρεμίσθη ἀπὸ τὸ θρόνον τοῦ μ' ἓνα λόγον τοῦ Νικήτα Κροῦστσεφ στὸ 20ὸ Συνέδριον τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Ἔτσι, ὁ Μπουλγκάνιν καὶ ὁ Κροῦστσεφ, (κανονικὰ πρέπει νὰ λέμε ὁ Κροῦστσεφ καὶ ὁ Μπουλγκάνιν γιατί ὁ πρῶτος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν δεύτερον, ἀν καὶ ὁ Μπουλγκάνιν εἶναι τυπικὰ ἀνώτερος), φθάνουν τὰς 17 Μαρτίου στὴν Ἀγγλίαν γιὰ νὰ θεσπιάσουν —καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τὸν Κόσμο— ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Στάλιν δὲν ὑπάρχει πιά καὶ ἡ «εἰρηνικὴ συνύπαρξις» ἡμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀν, μάλιστα, λάθωμεν ὑπὸ σημείωσιν ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τοῦ 1917 τόσο μεγάλος ἀρχηγὸς τῆς Ρωσίας θγαίνει στὴν Εὐρώπῃ, ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται τὴν σπουδαιότητα πού θέλουν νὰ δώσουν στὴ διαθεσθαίωσι. Τὸ συμπέρασμα, δηλαδὴ εἶναι ὅτι, μαζί με τὸν Μπουλγκάνιν καὶ τὸν Κροῦστσεφ, ταξιδεύει εἰς τὴν Ἀγγλίαν μία νέα—τουλάχιστον ὅπως ἰσχυρίζονται ὁ Μπουλγκάνιν καὶ ὁ Κροῦστσεφ— Ρωσία.

ΡΗΓΜΑ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΔΙΟΤΙ, δεύτερον:
Τὶ ἐφοβεῖτο ἢ τί φοβεῖται ἡ Ρωσία; Ὅτι ὁ Δυτικὸς Κόσμος, (μὲ κύριον πυρῆνα τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν) τὴν

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ» (ΜΕΤΑ —ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΤΗΣ, ΗΤΑΝ Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ

ἔχει κυκλώσει καὶ μπορεῖ νὰ τὴν στραγγάλῃ. Καὶ τί θέλει; Νὰ διασπάσῃ αὐτὸν τὸν κλοιὸ, νὰ χωρίσῃ τοὺς συνεταίρους. Καὶ αὐτὸ θρῖσκει κάποια ἀνταπόκρισι στὴν Ἀγγλίαν, στὴν ὁποία δὲν ἀρέσει καθόλου ὅτι τὸν πρῶτον λόγο, τὴν ἀποφασιστικὴν λέξι στὴν ἐταιρία τοῦ

ΔΙΝΙΚΗΣ) ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΣΤΡΟΦΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΙΣ»...

Δυτικοῦ Κόσμου τὴν ἔχει ἡ Ἀμερικὴ. Ἀραγε, με ὀλίγη φιλίαν με τοὺς Ρώσους —τοὺς Ρώσους χωρὶς τὸ πνεῦμα τοῦ Στάλιν— μήπως εἶναι δυνατόν νὰ ἀσκηθῇ ὁ ἐκθιασμός τῆς Ἀμερικῆς, πού τόσο ὀνειρεύονται οἱ Ἀγγλοὶ; Ἴσως ἡμπορεῖ...

Ἰδού, λοιπόν, ἓνα πολὺ ἐνδεχόμενο σπουδαῖο ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεως: Ἡ Ρωσία δημιουργεῖ ρήγμα στὸν Δυτικὸ Κόσμο καὶ ἡ Ἀγγλία μπορεῖ νὰ σηκώσῃ κεφάλι ἀπέναντι στὴν Ἀμερικὴ.

ΝΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟ

ΔΙΟΤΙ, τρίτον (καὶ αὐτὸ φαίνεται νὰ εἶναι τὸ σπουδαιότερον):

Ὁ Μπουλγκάνιν καὶ ὁ Κροῦστσεφ φέρουν στὴν Εὐρώπῃ τὴν Ρωσία: Χωρὶς Στάλιν, με περισσότερη ἐλευθερία, με τὴν σημαία τῆς «εἰρηνικῆς συνυπάρξεως». Ὑπάρχουν πολλοὶ Εὐρωπαῖοι πού μισοῦν τὴν Ρωσίαν τοῦ Στάλιν. Περισσότεροι πού τὴν φοβοῦνται. Θὰ ὀλιγοστεύσουν. Καὶ με κάποιες λίγες ἀκόμη ἐλευθερίες, εἰς τὴν Ρωσίαν, με κάποιες, σ' ἓνα-δύο χρόνια, κάπως ἐλεύθερες ἐκλογές, με λίγη περισσότερη δημοκρατία, με περισσότερο τόνο στὴ λέξι Σοσιαλισμός καὶ λιγώτερον στὴ λέξι Κομμουνισμός, ἡ Ρωσία μπορεῖ νὰ κερδίσῃ —ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟ— τὸ μεγάλο παιχνίδι: τὸ παιχνίδι γιὰ τὸ ποῖος θὰ κερδίσῃ τὴν Εὐρώπῃ καὶ τοὺς ἀποικιακοὺς καὶ ἡμισοικιακοὺς λαοὺς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἑγγύς καὶ Μέσης Ἀνατολῆς, τῆς ὑπόλοιπης, ὅσης δὲν πῆρε ἀκόμη, Ἀσίας...

Γιὰ κυττάξετε γύρω σας πόση φτώχεια ὑπάρχει, πόσο μῖσος ζῶνει τὴν παλιὰ δογμολογία Ἀγγλίας, πόσο ξεπεσμένος εἶναι ὁ Γάλλος, πόσο ἀνιπαθὴς γίνεται με τὰ λάθη τῆς ἡ Ἀμερικῆς...

Κυττάξετε καὶ θὰ συμφωνήσετε πὺς εἶναι μεγάλο γεγονός αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις, μεγάλος σταθμός καὶ πὺς εἶναι ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς ραφινάτους Εὐρωπαίους οἱ... χωριάτες τῆς Ρωσίας. Τουλάχιστον ἔτσι φαίνονται τὰ πράγματα —τώρα. Ἐκτὸς ἀν ἡ Ἀμερικὴ καταλάθῃ, οἱ Ἀγγλοὶ ἀλλάξουν μυαλὰ καὶ οἱ Γάλλοι ξαναγεννηθοῦν.

Α. Α. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΝΙΚΟΛΑΪ ΜΠΟΥΛΓΚΑΝΙΝ, ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ Ε.Σ.Σ.Δ. («ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΩΝ»)

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Νικολάϊ Μπουλγκάνιν, πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑνώσεως τῶν Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν (τῆς Ρωσίας) καὶ τοῦ Νικήτα Κροῦστσεφ πρώτου γραμματέως τοῦ ρωσικοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ περιγραφή τῆς, αἱ αἰτίαι τῆς, τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματά τῆς... Πρόκειται δι' ἓνα τόσο μεγάλο διεθνὲς γεγονός, ὅσο τὸ παρουσιάζει ὁ παγκόσμιος τύπος;

Η «ΝΕΑ ΡΩΣΙΑ»

Πρόκειται, πράγματι, διὰ τὸ μεγαλύτερον, σχετικὰ με τὴν Ρωσίαν καὶ τὸν διεθνή ρόλον τῆς, πολιτικὸν γεγονὸς ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς σοβιετικῆς ἐπανάστασεως —ἔτος 1917.

ΔΙΟΤΙ, πρῶτον:

...ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ κεφάλαιον μετὰ τὸ συμπέρασμα μιᾶς ἱστορίας τριῶν ἐτῶν (ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1953), ἐσωτερικῆς πολιτικῆς ἐξελλίξεως τῆς μεγαλυτέρας μετὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας δυνάμεως τοῦ κόσμου, τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας. Τότε, εἰς τὰς ἀρχὰς Μαρτίου τοῦ 1953, ἀπέθανε ὁ Στάλιν.

Ἡ Ρωσία, ὅπως ἔξορμε ὅλοι, ἔπαυσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στάλιν νὰ διοικῆται ἀπὸ ἓνα δικτάτορα. Ἡ ἐξουσία του περιήλθεν εἰς μίαν ὁμάδα δικτατόρων πού ὀνομάσθη: «Συλλογικὴ ἡγεσία». Αὐτὴ ἡ «Συλλογικὴ ἡ-

Τὸ βράδυ, όταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τελειώνουν τὴ δουλειά τους καὶ γυρίζουν στὰ σπίτια τους, χιλιάδες παιδάκια παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ σχολείου. Ἐκεῖ, κουρασμένα ἀπ' ὅλης τῆς ἡμέρας τῆς διαπάλης, συγκεντρώνουν μὲ κόπο τὰ μυαλουδάκια τους γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ μάθημα. Τὸ μάθημα αὐτὸ, ποὺ διαρκεῖ τρεῖς ὥρες κάθε βράδυ, ἀποτελεῖ, γιὰ τὰ περισσότερα, καὶ τὴν μόνη τους ἐκπαίδευση.

Τελευταία, μὲ τὴν θέσπιση τοῦ νόμου περὶ καταπολεμήσεως τοῦ ἀναλφαριθμητισμοῦ, δόθηκε μεγάλη ὥθηση στὰ νυκτερινὰ σχολεῖα.

Τὸ 1954-1955 λειτούργησαν συνολικὰ 2.945 νυκτερινὰ σχολεῖα στοιχειώδους ἐκπαίδευσως, στὰ ὁποῖα ἐφοίτησαν 110.434 παιδιά.

Γιὰ νὰ συνεχισθῇ μὲ ἐπιτυχία αὐτὴ ἡ πολιτιστικὴ ἐξόρμησις πρέπει νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τῆς ἐξευρέσεως ἐπαρκῶν χρηματικῶν πόρων, ἰδίως γιὰ τὴν ἀμοιβὴ τῶν διδασκάλων, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων διδάσκουν ὑπερωριακῶς χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἀμοιβή. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας κάνει ἐκκλήσι σὲ ὅλα τὰ ἱδρύματα καὶ τὶς ὁργανώσεις, καθὼς καὶ στοὺς ἰδιώτες, νὰ ἔλθουν συνεπικουροὶ καὶ νὰ ἐνισχύσουν οἰκονομικὰ τὸ ἔργο αὐτὸ, ποὺ εἶναι πραγματικὰ θεμελιώδες γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ σχετικὴ οἰκονομικὴ συνδρομὴ μπορεῖ νὰ κατατεθῇ ἐπ' ὄνομα τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπαρχιακῆς Καταπολεμήσεως τοῦ Ἀναλφαριθμητισμοῦ (Ν.Ε.Κ.Α.) στὸν συσταθέντα, βάσει τοῦ 3094 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ἐιδικὸ λογαριασμὸ στὰ Ἱποκαταστήματα τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΤΥΠΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ: ΜΙΑ ΤΑΞΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣ ΣΟΥ». ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑΣΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

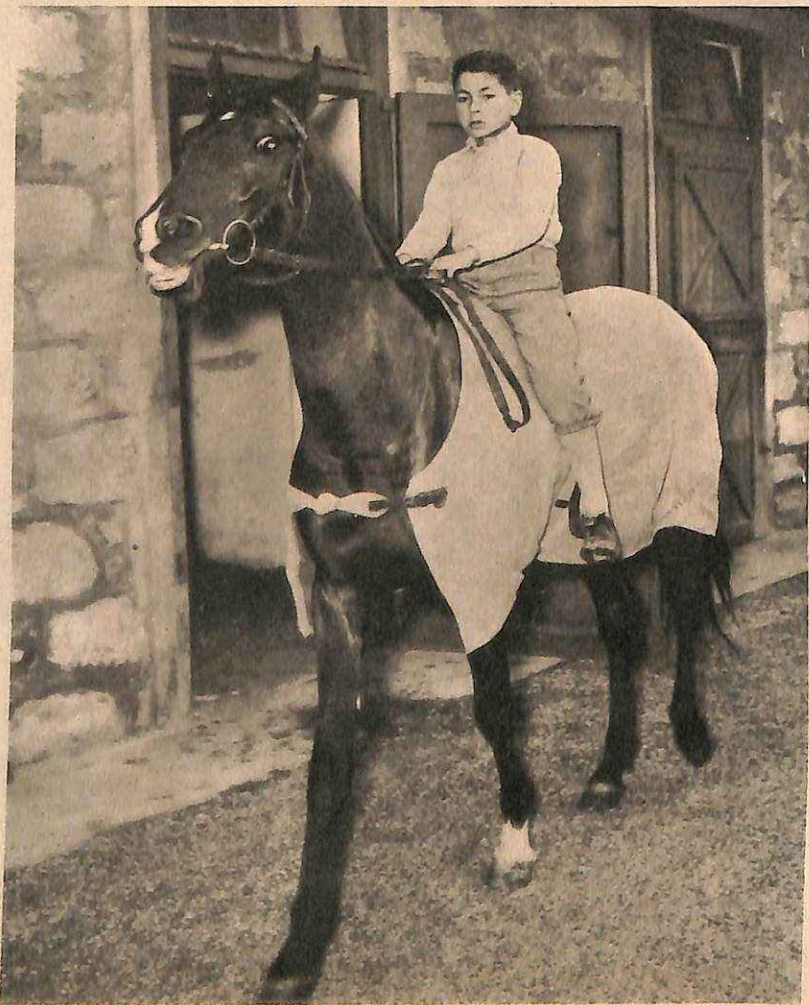
ΠΡΟΝΟΙΑ

Νυκτερινές ΣΧΟΛΕΣ

Οἱ μικροὶ βιοπαλαισταί, ποὺ διψοῦν νὰ μάθουν 'γράμματα σπουδάγματα,

Ο ΔΩΔΕΚΑΧΡΟΝΟΣ Ζήσιμος Λογοθέτης εἶδε μιὰ μέρα τὸ σπίτι του νὰ γκρεμίζεται ἀπὸ τὸ σεισμὸ στὴ Ζάκυνθο. Ὁ πατέρας του, λιμενεργάτης, τὸν ἔστειλε, τότε, στὴν Ἀθήνα, στὸ θεῖο του ποῦ δούλευε στὸν Ἱππόδρομο. Ἔτσι ὁ μικρὸς μαθαίνει ἱππασία καὶ κάνει διάφορες δουλειές στοὺς σταύλους καὶ τὸ βράδυ πηγαίνει στὴ νυκτερινὴ σχολή Ἀπόρων Παιδῶν τοῦ «Παρνασσού»

Λεπτὲς παιδικὲς σιλουέττες γλιστροῦν τὰ βράδια ἀνάμεσα στοὺς διαβάτες τῶν πολυσύχναστων δρόμων τῆς Ἀθήνας. Δὲν κυττᾶνε γύρω τους, παρὰ διασπαστικὰ περπατοῦν, μὲ τὸ ἀδειο διπλωμένο ντενεκάκι τους καὶ τὴν τσάντα κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη, σὰ νὰ ἔχουν μέσ' στὰ αὐτιά τους τὰ λόγια τῆς μάνας τους:

«Νὰ προσέχης στὸ δρόμο... Νὰ μὴ μιλάς μὲ ἀγνώστους... Ἀπ' τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι...»

Ἔτσι τρέχουν κι' αὐτὰ καὶ χῶνεται στὶς πυκνὲς σειρές, στὶς ἀφητηριές τῶν λεωφορείων ποὺ ξεκινοῦν γιὰ ὅλες τὶς ἀπόμακρες γωνιές τῆς Ἀττικῆς. Τὸ ἴδιο διασπαστικὰ παίρνουν τὰ σκοτεινὰ δρομὰ καὶ ποὺ ὁδηγοῦν στὸ «σπίτι» τους, μιὰ παράγκα, ἕνα πλῆθος τοῦ χαμόσπιτο ἢ μιὰ κάμαρα προσφυγικῆς πολυκατοικίας.

Ἐκεῖ, τὰ μικρότερα ἀδέρφια, ποὺ πᾶνε στὸ ἡμερινὸ σχολεῖο, τελειώνουν τὸ διάβασμα γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα, ἐνῶ ἡ μάνα κοιμίζει τὰ μωρά κι' ἡ μεγάλῃ ἀδερφή ἐτοιμάζει τὴ σοῦπα. Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, διαλύονται οἱ «γιοῦκοι» καὶ τὸ πάτωμα γεμίζει στρωσίδια.

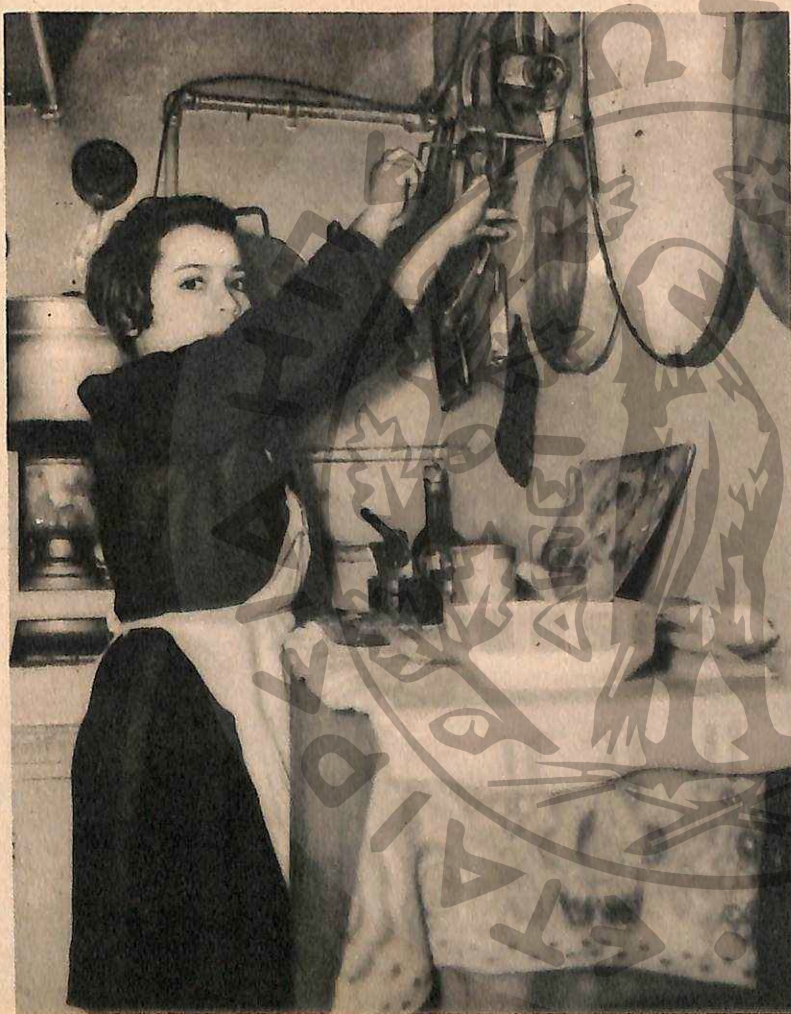
Ξημερώματα, σαλεύει ὁλόκληρη ἡ ἀνθρώπινη κυψέλη, τὰ στρωσίδια διπλώνονται καὶ στοιβάζονται στὶς ἄκριες, ὁ καθένας ρίχνει μιὰ στάλα νερὸ στὸ πρόσωπό του καὶ τραβάει στὴν δουλειά, μα-σουλώντας ἕνα κομμάτι ψωμί. Πίσω, μένουν μόνο τὰ μωρά ποὺ

κλαψουρίζουν στὴ γωνιά τους κι' ἡ μάνα ποῦ, ὡς τὴ νύχτα, δὲν θὰ σταθῇ στιγμὴ.

Τὰ παιδιά κατεβαίνουν στὸ κέντρο νὰ πιάσουν δουλειά, μὲ τὸ ντενεκάκι τους γεμάτο φασόλια ἢ φακές, ψωμί κι' ἐλιές γιὰ τὸ κολατσιὸ καὶ τὸ μεσημεριανό, καὶ τὴν τσάντα γεμάτῃ βιβλία καὶ τετράδια γιὰ τὸ βραδινὸ σχολεῖο.

Ἄλλος δουλεύει σὲ σιδεράδικο, ἄλλος σὲ χυτήριο, ἄλλος ἡλεκτροτεχνίτης ἢ ὑδραυλικός. Τὰ κορίτσια, στὰ ἐργοστάσια, στὰ μοδιστράδικα, στὰ θαφεῖα, στὰ ἐμπορικά.

Πολλὲς φορές εἶναι τόσο κουρασμένα αὐτὰ τὰ ἐργατάκια, ποὺ κοιμοῦνται στὰ θρανία τους, πᾶνω στὰ βιβλία. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι πρώιμα ὀριμασμένα καὶ τὰ μάτια τους δὲν μοιάζουν μὲ τῶν ἄλλων παιδιῶν. Εἶναι μικρομέγαρα, οὔτε ἐντελῶς ἄντρες, οὔτε ἐντελῶς παιδιά. Σοβαρὰ ἀπαντοῦν στὶς ἐρωτήσεις κι' εἶναι κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὶς λακωνικὲς φράσεις τους ἡ τραχεῖα ζωὴ ἐνὸς ὁλόκληρου λαοῦ. Συνήθως τὸ μεροκάματο μόλις καλύπτει τὰ ναῦλα τους. Ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε μάνα, οὔτε πατέρα, γυρίζουν τὸ βράδυ στὴ νοικιασμένη κάμαρα, ποὺ μοιράζονται μὲ ἄλλα πεντάρφανα παιδιά, ποὺ ἤρθαν στὴν πρωτεύουσα νὰ θροῦνε τύχη, μιὰ καί, στὸ χωριὸ τους, δὲν τοὺς ἀπέμενε πιά τίποτε...

«ΜΕ ΛΕΝΕ ΖΩΗ ΠΛΑΤΗ, εἶμαι 12 χρονῶν, δουλεύω σὲ σπίτι. Ὁ πατέρας θοράει παῖκα στὸ Διακοφτό, ἔχω πέντε μικρότερα ἀδέρφια. Δὲν παίρνω λεπτὰ, γιατί ἡ κυρία μου μὲ μαθαίνει τὶς δουλειές. Καὶ κάθε βράδυ μὲ στέλνει στὸν «Παρνασσό». Πλαίτης, ἡ Μαρία Κούρτελη, 23 χρονῶν: «Ντρέπομαι, λέει, ποὺ πηγαίνω σχολεῖο μεγάλῃ, μὰ χωρὶς γράμματα εἶσαι σὰ στραβός».

«ΕΙΜΑΙ 16 ΧΡΟΝΩΝ. Με λένε Νίκο Τυρόπουλο. Δουλεύω από 11 χρονών, τώρα είμαι σ' ένα όρει-χαλκουργείο. Οι γονείς μου έχουν πεθάνει. Ο μεγάλος μου αδελφός είναι στο σανατόριο, φυματικός. Βγάζω 14 δρχ. μεροκάματο, αλλά ή δουλειά στο χυτήριο είναι πολύ κακή για την υγεία. Μένω σ' ένα δωμάτιο στο Αιγάλεω, που μοιράζονται μ' ένα άλλο παιδί. Πληρώνουμε 150 δρχ. νοίκι το μήνα κι' οι δύο.

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙ ΤΟΥ ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΥ

Μετά την ψήφισι του Ν. Δ. 3094) 1954 «περί μέτρων προς καταπολέμησιν του αναλφαριθτισμού» καταρρώθηκε κατά το σχολικόν έτος 1954-1955 να λειτουργήσουν 2.873 δημόσια νυκτερινά σχολεία, στα όποια εφοίτησαν 105.223 μαθηταί και έδιδαν περί τούς 3.500 δημοδιδάσκαλοι, οι περισσότεροι χωρίς καμιά αμοιβή.

Η όλη έτησία δαπάνη ύπολογί-ζεται σέ 20 εκατομμύρια δραχ., πόσόν που άδυνατεί ν' αναλάβη έξ έλοκλήρου ό κρατικός προϋπολογισμός, γι' αυτό και τό ύπουργείον Παιδείας ζητά από τό σύνολο νά ένισχύση οικονομικά αυτό τό πρόγραμμα, ώστε νά μπορέση νά συνεχισθή ή μεγάλη προσπάθεια τής εξαλείψεως του αναλφαριθτισμού στή χώρα μας και τής άνυψώσεως του μορφωτικού επιπέδου του λαού.

Ένα τεράστιο ποσοστό των λαϊκών τάξεων δέν γνωρίζει ούτε γραφή, ούτε άνάγνωσι, κι' υπάρχουν περί τούς 600.000 νέοι, από ήλικίας 12-20 έτών, που δέν έλασαν πλήρη στοιχειώδη μόρφωσι, τά τελευταία παραγμένα χρόνια.

Η προσπάθεια όμως δέν μπορεί νά στηριχθή αποκλειστικά στή θυσία των δημοδιδασκάλων, από τούς όποιους ζητούμε, χωρίς πληρωμή, ν' αναλάβουν τή μόρφωσι των νέων που φοιτούν στις δημόσιες νυκτερινές σχολές. «Ηδη οι μισθοί τους είναι πολύ χαμηλοί: πώς μπορούμε νά τούς ζητήσουμε νά κάνουν εξαντλητικές υπερωρίες άμισθί; Γι' αυτό πρέπει νά θρεθούν οι απαραίτητοι πόροι για τήν κάλυψι τουλάχιστον των μισθών των δημοδιδασκάλων.

Έκτός των δημοσίων νυκτερινών σχολών στοιχειώδους εκπαίδευσως, λειτούργησαν, κατά τό 1954-1955, 72 ιδιωτικά νυκτερινά σχολεία διαφόρων κοινωφελών οργανώσεων, όπου φοίτησαν 5.211 παιδιά.

Τό νέο Νομοθετικό Διάταγμα στο άρθρο 27 αναφέρει ότι: «Μετά παρέλευσιν όκταετίας από τής

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

ισχύος του παρόντος, διά τήν κατάληψιν οιασδήποτε θέσεως έν δημοσία υπηρεσία, έν Νομικούς Προσώπους Δημοσίου Δικαίου και έν τας διαφόρους Τραπεζας, δι' ήν κατά τά ισχύοντα απαιτείται ως προσόν άπλή γνώνσις γραφής και άνάγνωσεως, θα είναι απαραίτητος ή κατοχή άπολυτηρίου δημοτικού σχολείου των έξ τάξεων, έφ' όσον ούτοι έχουν ήλικίαν μικρότεραν των 30 έτών».

Στό άρθρο 28 αναφέρεται: «Μετά όκταετίαν από τής ισχύος του παρόντος, ούδεις έχων ήλικίαν μικρότεραν των 30 έτών θα δύναται νά διευθύνη βιομηχανικόν ή βιοτεχνικόν εργαστήριον ή οιασδήποτε φύσεως κατάστημα, ή νά άσκη όιανδήποτε έπιχειρησιν, ούδεις θα δύναται νά προσλαμβάνηται ως μαθητεύμενος εργάτης ύφ' οιασδήποτε έπιχειρήσεως και ούδεις θα δύναται νά εργάζεται ως ειδικευμένος εργάτης, έφ' όσον δέν κέκτηται άπολυτήριον δημοτικού σχολείου».

Μ' αυτόν τόν τρόπο οι στρατι-

ές των άγραμμάτων θ' άρχίσουν νά εξαφανίζονται —φτάνει ό νόμος νά τηρηθή.

... ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Τό ύπουργείον Παιδείας, στον άγώνα του για τήν καταπολέμησι του αναλφαριθτισμού, έκτός που επιβάλλει κυρώσεις στους γονείς που δέν στέλνουν τά παιδια τους στο δημοτικό, άπαγορεύει τήν φοίτησι σέ νυκτερινά σχολεία των παιδιών εκείνων, που θα έπρεπε νά φοιτούν σέ ήμερινά, έφ' όσον ό νόμος τούς άπαγορεύει νά εργάζονται πρό τής συμπληρώσεως του 14ου έτους τής ήλικίας.

«Γιατί με άπειλούν κιόλας που δέν στέλνω τό παιδί μου στο σχολείο; μου παραπονέθηκε ένας πατέρας. Πώς νά τό στείλω στο σχολείο, άφου είμαι άνεργος και περιμένω άπ' αυτό, για νά πάρουμε ψωμί στο σπίτι; Όκτώ άτομα ζούμε άπ' τίς τριάντα δραχ., που κερδίζει αυτό, πουλώντας καραμέλλες».

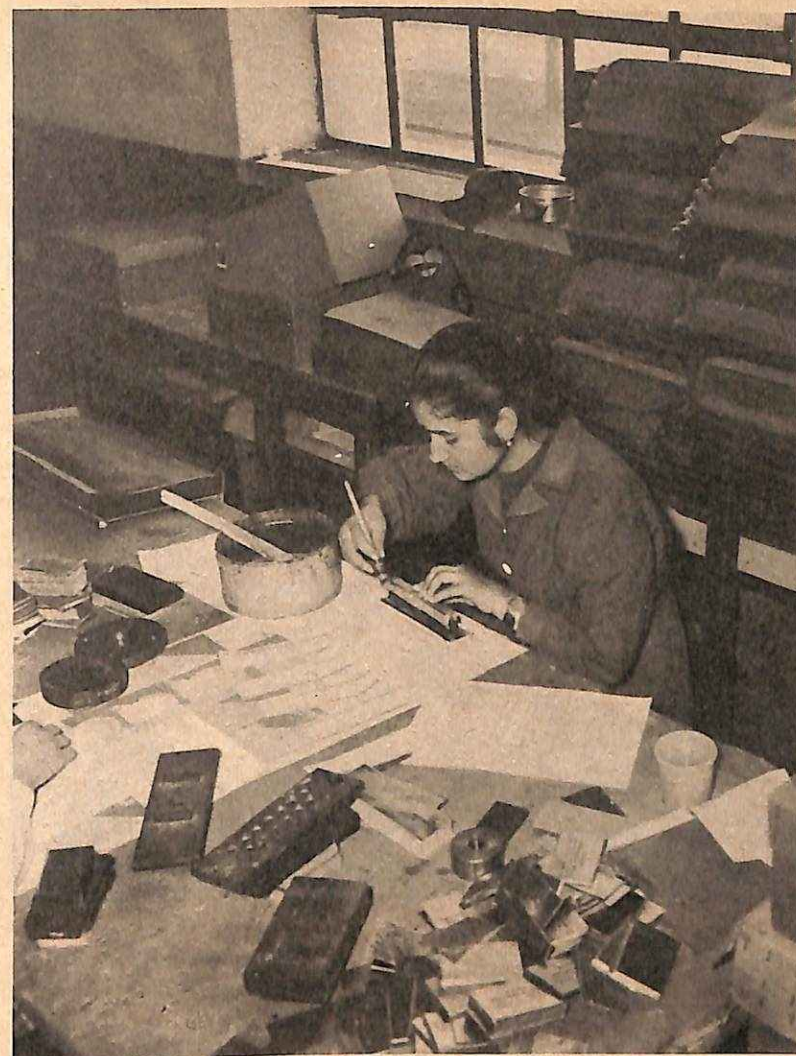
«Τί άψυχολόγητος είναι αυτός ό νόμος, μου είπε ό διευθυντής μιας νυκτερινής σχολής. Μπορούμε νά τά διώξουμε τά παιδια, έπειδή είναι μικρότερα άπ' τήν καθωρισμένη ήλικία, άφου τά έχουμε ένα και δυό χρόνια τώρα, και πάνε πολύ καλά; Μήπως τούς άρέση που δουλεύουν όλη μέρα, τά κακόμοιρα; Άλλά ή άνάγκη, θέλετε...»

Βεβαίως, ή σκέψι του ύπουργείου τής Παιδείας είναι όρθή,

γιατί ή πρόσληψι σέ εργασία και ή άναγκαστική παιδεία άποτελούν τίς δυό όψεις του ίδιου προβλήματος. Άλλά κάθε πρόγραμμα, που άποβλέπει στήν προστασία των παιδιών άπ' τήν πρόωγη εργασία, πρέπει νά συμπληρώνεται από ένα πρόγραμμα κοινωνικής βοήθειας, άλλίως είναι άνεφικτο.

Θεωρητικά έχουμε νόμους που μπορούν νά παραβούν με τούς νόμους όποιοδήποτε πολιτισμένου κράτους. Όταν όμως καταστρατηγούνται, είναι σά νά μήν υπάρχουν. Άπαγορεύεται ή εργασία σέ παιδια κάτω των 14 έτών, έκτός αν χρησιμοποιούνται από τήν ίδια τήν οικογένειά τους. Επίσης «άπαγορεύεται σέ παιδια μή συμπληρώσαντα τό 14ον έτος νά πωλουν οιαδήποτε αντικείμενα σέ δημόσιους τόπους έν γένει».

Ό καθένας μας όμως μπορεί ν' άντιληφθή από μόνος του πόσο σεβαστές είναι αυτές οι διατάξεις. Όποια ώρα τής ήμέρας ή τής νύχτας, βλέπουμε κοριτσάκια και άγόρια, πολύ μικρότερα «τής έκ του νόμου προβλεπομένης ήλικίας», δηλ. και όκτώ και δέκα χρονών, νά πωλουν ένα σωρό χρήσιμα και άχρηστα πράγματα, μένοντας άτέλειωτες ώρες δρθια μέσ' στο κρύο και διατρέχοντας πολλούς άλλους κινδύνους, έτσι άπροσάλευτα που είναι στήν διάθεσι του καθενός. Οι ψιλές φωνίτσες τους άνακατεύονται με τόν θόρυβο των πολυσύχναστων δρόμων.

«ΜΕ ΛΕΝΕ Βούλα Στρομπολάκου, είμαι 20 χρονών, ό πατέρας μου πέθανε τό 1942, από πείνα, ή μητέρα μου τό 1945. Δουλεύω στού Μαλτασινιώτη, βάζω σφαίρες σέ καυτιά, παίρνω καθάρσ μεροκάματο 25 δραχμές. Πάω τό βράδυ στή σχολή του «Παρνασσού». Μένω σ' ένα δωμάτιο στον Ύμηττό με τίς δύο αδελφές μου, ή μιá δουλεύει σέ βαφείο, βγάζει 20 δρχ., ή άλλη βγάζει 25 δρ. Πληρώνουμε νοίκι 300 δρχ.»

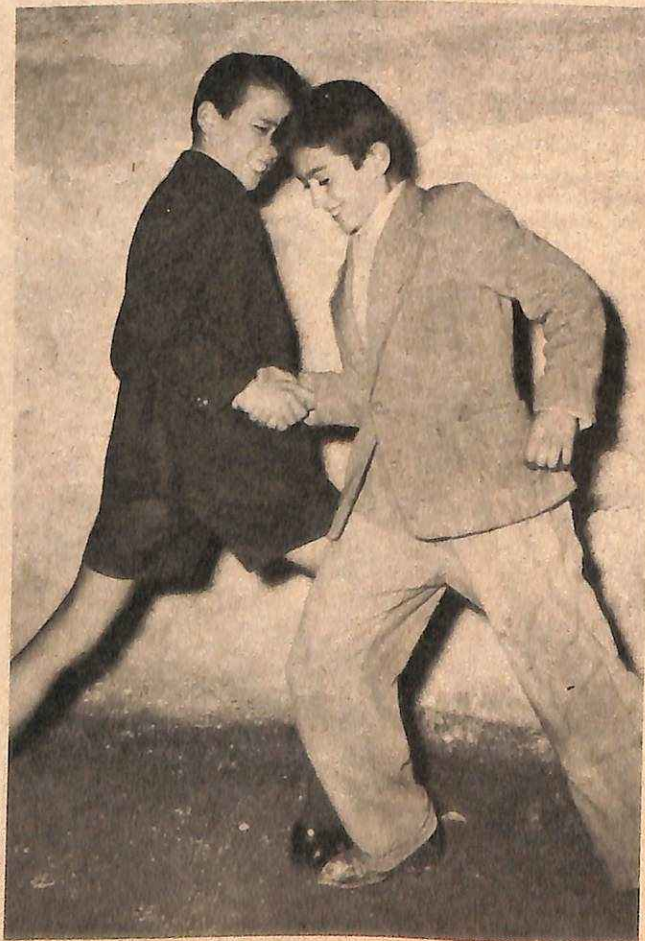
εργατάκια, δέν έχουν παρά καθήκοντα και όποχρεώσεις και χάνουν κάθε δικαίωμα στή ζωή, σαν παιδια. Μπαίνουν σέ κατηγορίες: μαθητεύόμενοι, υπηρέτριες, μονίστρες, γκαρσόνια, κι' όφείλουν νά φέρωνται άνάλογα, νά μήν ξεχνάνε τή «θέσι» τους!

Καθημερινά, έρχονται παιδια από τήν έπαρχία, σταλμένα νά δουλέψουν στού «θείου τήν ταβέρνα» ή στο σπίτι τής «κουμπάρας». Δέν τούς δίνουν χρήματα, γιατί τό θεωρούν ήδη αρκετό ότι τούς δίνουν ένα πιάτο φαί και τούς μαθαίνουν μιá τέχνη. Κατάκοπα, τή νύχτα, κοιμούνται σέ μιá σοφίτα. Τά ζημερώματα ξαναρχίζουν τό μαγανωπήγαδο, ώσου ξεχνούν τό παιχνίδι, τήν χαρά, και γίνονται εκείνα τ' άγέλαστα πρόσωπα με τά σκοτεινά μάτια, που είναι κρυμμένη πολλή λαχτάρα για κάτι καλύτερο κι' άς φαίνεται άπίστευτο κι' άπιστο.

Τά περισσότερα παιδια, που φοιτούν στις νυκτερινές σχολές, κατάγονται από τήν έπαρχία. Πίσω τους έχουν πολλά μικρότερα και μεγαλύτερα αδέρφια. Όλος ό κόσμος τό έχει για καμάρι νά συγκαταλέγεται στους πολύτεκνους. Είναι κι' αυτή μιá κατηγορία πολύ αξιοθαύμαστη. Δέν είναι όμως καιρός νά πούμε στον κόσμο νά κάνει μόνον όσα παιδια μπορεί νά θρέψη και νά ποδέση;

Νά μάθουμε γράμματα τούς ανθρώπους και νά τούς δώσουμε τίς στοιχειώδεις εκείνες γνώσεις, που θα τούς κάνουν νά ξεχωρίζουν από τ' άλλα πλάσματα τής φύσεως. Δέν μπορούμε νά γλυτώσουμε άπ' τή συλλογική μας ευθύνη λέγοντας: «Ποιός τοπτε νά κάνει τόσα παιδια; Άς κόψη τό σβέρκο του τώρα». Δέν είναι ένας, ούτε δυό, που κάνουν σμήνη παιδιών —είναι εκατομμύρια. Και στο τέλος, τά σπασμένα θα τά πληρώσουν εκείνοι που προσέχουν νά μήν κάνουν πολλά παιδια.

Άφου είναι έτσι, άς προσπαθήσουμε ν' άνεβάσουμε τό βιοτικό τους επίπεδο κι' αυτόματα θ' άνεβή και τό πολιτιστικό τους επίπεδο. Κυτάρμε τό πρόβλημα με τόν κοινόν νοϋ και άπορούμε

ΠΑΙΔΙΑ άπ' τό δημοτικό νυκτερινό σχολείο τής Χ.Α.Ν. Κοκκιινιάς, όπου φοιτούν 80 εργατόπαιδια. Πολλά άπ' αυτά είναι δεκαετήτα και είκοσι χρονών, που γύρισαν ξανά στα θρανία μετά τήν ψήφισι του νόμου περί ύποχρεωτικής εκπαίδευσως των αναλφαριθτών.

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ έχουν παρθή στο διάλειμμα στις όκτώ τό βράδυ, καθώς έπαιζαν στήν αΐλή. Τά κορίτσια, που παίζουν βόλλει, εργάζονται σέ μονίστρες και δέν παίρνουν καμιά αμοιβή. Οι ώρες του σχολείου είναι για τά παιδια αυτά, οι πιό ξένοιαστες τής ήμέρας τους.

«ΜΕ ΛΕΝΕ Θεοδόσιο Παπαγεωργίου (δεξιά), είμαι 12 χρονών, ο πατέρας μου είναι πλανόδιος σκουπάς. "Αν είναι καλή μέρα βγάζει κανένα κασσοτάρικο, αλλιώς μόνο κανένα τριαντάρι. Έγώ δουλεύω σε κουρείο και βγάζω 10 δραχ. απ' τα τυχερά. Μένουμε σε δυο δωμάτια, το ταβάνι έχει πέσει κι' έχουμε πισσόχαρτο. "Εκεί γεννήθηκα κι' εγώ και τα επτά αδέρφια μου. "Έχουμε δυο κρεβάτια, στο ένα κοιμάται ο πατέρας, η μητέρα και το μωρό, στο άλλο μια γειτόνισσα, που έπεσε το σπίτι της με τις μεγάλες βροχές. "Εμείς οι άλλοι κοιμώμαστε στο πάτωμα».

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ σε άμετρες παραλλαγές ακούει κανείς από όλα τα παιδικά στόματα: Φτωχοί και έρρωστοι γονείς, πολλά αδέρφια, παιδιά που δουλεύουν, από μικρά, στα «ξένα χέρια»

ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ οι μικροί διαπαιστώνται ζούνε με το όνειρο να μπορέσουν κι' αυτοί, κάποια μέρα, ν' αποκτήσουν μια «δική» τους δουλειά και να γίνουν καλοί και χρήσιμοι πολίτες του τόπου

Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ Παπαδόπουλος (στη μέση) 12 χρονών, το βράδυ σπουδάζει σε τεχνική νυκτερινή σχολή της Χ.Α.Ν. Κακινιάς και την ημέρα είναι τυροπιττάς στο λιμάνι (άριστερά). Πουλιάει 40 τυρόπιττες την ημέρα, που τις φτιάχνει η μητέρα του. "Ο πατέρας του είναι σκαφτιάς. "Έχει τέσσερα αδέρφια μικρότερα του. Πίσω του στο θρανίο κάθεται ο Δήμος Παναγούλιας, 17 χρονών. "Έχει αλλάξει πολλά επαγγέλματα ως σήμερα, αλλά τώρα βρίσκεται πάλι άνεργος. Μά ελπίζει πως οι γνώσεις που θ' αποκτήσει στη σχολή θα τον βοηθήσουν να βρή δουλειά.

πώς δεν καταλαβαίνουν αυτοί οι άνθρωποι τη φοβερή πραγματικότητα τους. "Απλούστατα, γιατί δεν έχουν καν τον κοινό νοό, κι' όσο θυθίζονται στην φτώχεια και στην αθλιότητα, τόσο χαμηλώνει και το πνευματικό τους επίπεδο, τόσο χάνουν την συναίσθηση των υποχρεώσεών τους, τόσο δεν μπορούν πιά να είναι χρήσιμοι πολίτες και άξιοι γονείς.

Μιά μεταρρύθμιση, έπάνω σε μελετημένες θέσεις, θα επέτρεπε στα παιδιά να μαθαίνουν χρήσιμα κι' ενδιαφέροντα πράγματα και να μπαίνουν στην διοπάλη, στα δώδεκα ή δεκατέσσερα χρόνια τους, λιγώτερο άπροστοίμαστα, έχοντας άρκετες ουσιαστικές γνώσεις και κάποια όρθη κατεύθυνση.

ΟΙ ΣΧΟΛΕΣ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Στις Σχολές "Απόρων Παιδών «Παρνασσού», που ιδρύθηκαν το 1872 κι' όπου έχουν φοιτήσει 30.000 παιδιά μέσα σε εξήντα χρόνια, υπάρχουν σήμερα 300 παιδιά, χωρισμένα σε τρία τμήματα 6ης και δυο τμήματα 5ης δημοτικού. Το ωράριο φοιτήσεως είναι από τις 6 μ.μ.—8.45 μ.μ.

Ο διευθυντής κ. Προκοπίδης είναι ένθουσιασμένος με τα παιδιά και την προκοπή τους, μόνο παραπονιέται ότι πολλοί εργοδότες καθυστερούν τα παιδιά απ' το σχολείο και δεν τ' αφήνουν να έρχονται παρά στις 7-7.30.

"Άλλοτε τα παιδιά του «Παρνασσού» ήταν χίλια περίπου, αλλά ο αριθμός λιγόστεψε, γιατί ιδρύθηκαν νυκτερινά σχολεία σε πολλές περιφέρειες, θάσει του νόμου περί αναλφαβήτων.

Σ' άλλα χρόνια, δηλ. πριν απ' την κατοχή, λειτουργούσαν και ύπνωτήρια όπου εύρισκαν κατάλυμα τριάντα όρφανά και άστεγα παιδιά. Πρέπει να γίνει προσπάθεια να ξαναλειτουργήσουν γιατί και τα κρεβάτια υπάρχουν και τα κλινოსκεπάσματα. Τα παιδιά έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και, αν χρειάζονται έγχειρση, στέλλονται δωρεάν στα διάφορα νοσοκομεία.

Συγκινητικό είναι ότι πολλοί απόφοιτοι, που διέπρεψαν εδώ και στο έξωτερικό, δεν ξεχνούν τον «Παρνασσό», όπου έμαθαν τα πρώτα γράμματα, ενώ δούλευαν

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

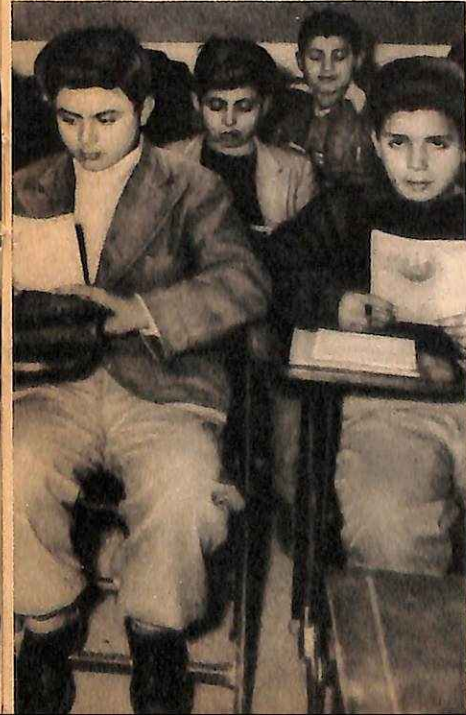
2945 νυκτερινές σχολές γεμάτες όνειρα και ελπίδες

Ο ΣΕΡΑΦΕΙΜ Θεωδωρίδης (άριστερά και κάτω άριστερά), 15 χρονών, πουλάει φιστίκια στην παραλία του Πειραιώς. Βγάζει περί τις 50 με 60 δραχ. την ημέρα πουλώντας περίπου δύο οκάδες. "Εργάζεται από 9 χρονών.

Ο ΜΙΧΑΗΛΗΣ Μπούλος (δεξιά και κάτω δεξιά), 15 χρονών, παστελάς. Πουλιάει 350 παστελάκια την ημέρα προς 50 λεπτά το ένα. "Από δέκα χρονών κάνει τον μικροπωλητή. "Ο πατέρας του είναι έλεγκτής στα λεωφορεία.

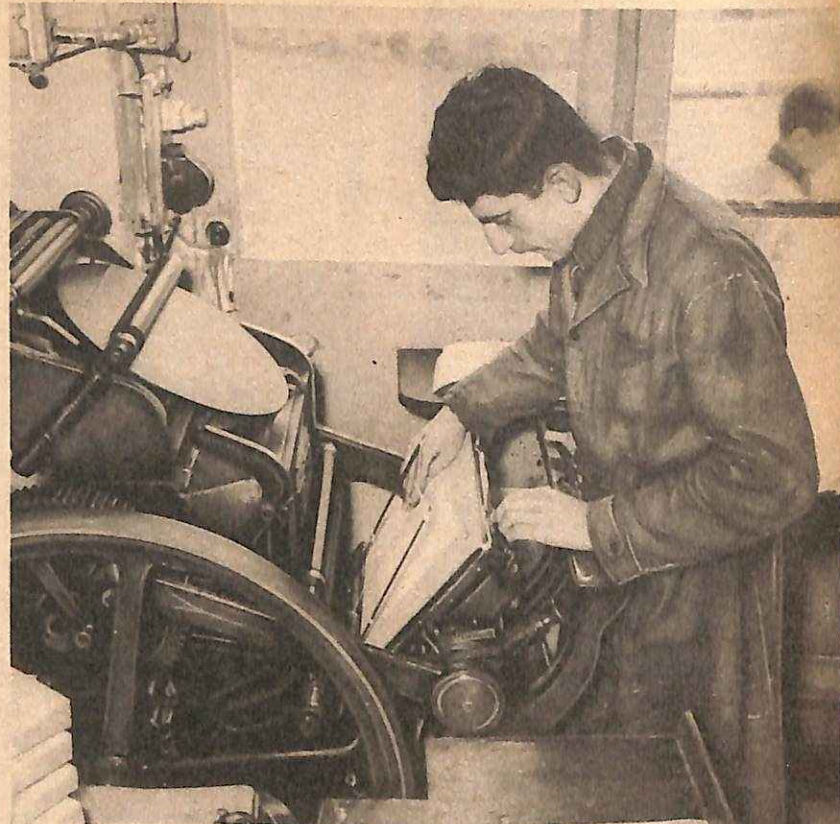

Κανείς δεν ξέρει ποιά από τα σημερινά παιδιά του «Παρνασσού» θα γίνουν τ' αύριανό καύχημα της πατρίδας τους, πάντως, κι' έτσι που τα βλέπει κανείς τώρα, τα χαίρεται και τα θαυμάζει για την αντοχή και την επιμονή τους να πάνε μπρός. Φτωχοντυμένα, κακοθρεμμένα, κατάκοπα απ' το εξαντλητικό οκτάωρο σε δουλειές που δεν είναι για τα μικρά χρόνια τους, το έχουνε περηφάνεια να μάθουν γράμματα και να γίνουν αύριο «άφεντικά». Το δαιμόνιο της φυλής το βλέπει κανείς ν' αντανάκλαται στα μάτια τους που σπιθίζουν από εξυπνάδα.

Η Χ.Α.Ν. ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

Στην Χ.Α.Ν. Κοκκινιάς λειτουργούν τεχνικές νυκτερινές σχολές και δημοτικό νυκτερινό σχολείο αναλφαβήτων. Στις πρώτες φοιτούν παιδιά, που έχουν τελειώσει το δημοτικό σχολείο και που μαθαίνουν θεωρητικά την τέχνη τους, ραδιοτεχνία και ηλεκτρολογία. Είναι 46 παιδιά και πληρώνουν 60 δραχ. τόν μήνα. Οι πρωτεύοντες κάθε έτους παίρνουν ύποτροφία για δωρεάν φοίτηση. Το διδακτικό προσωπικό είναι απόφοιτοι του Πολυτεχνείου.

Στα δώδεκα παιδιά, τα τέσσερα έχουν πατέρα άνεργο. "Ένας μικρός σεισμόπληκτος από τη Ζάκυνθο κυττάει με τα μεγάλα α-

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΚΟΜΑ μικροί βιοπαλαισταί. Στην πρώτη φωτογραφία, άριστερά, δύο δεκαεξάχρονοι μηχανικοί, ο Βασίλης 'Αναγνωστόπουλος, που φοιτά στην τεχνική νυκτερινή σχολή «Ντίζελ» και ο Γιώργος Εύδοκίος. Την ημέρα δουλεύουν και οι δύο σ'ένα συνεργείο αυτοκινήτων

Ο ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΓΛΟΥ (στη μέση), είναι 20 χρονών. Μαθαίνει τυπογράφος και παίρνει 37 δραχμές την ημέρα. Το βράδυ φοιτά στη νυκτερινή σχολή 'Ελληνικής Μερίμνης Καισαριανής.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ θα μάς πη ό ίδιος την ιστορία του: «Με λένε 'Ιωάννη Βίτσα, είμαι 11 χρονών. 'Εχουμε έρθει από την Κόνισκα τὸ 52, δὲν είχαμε παρὰ ένα στρέμμα ἀμπέλι, δὲν μπορούσαμε νὰ ζήσουμε. 'Ο πατέρας είναι ράφτης. 'Εγὼ δούλευα πρώτα σ' ένα περίπτερο ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι πὺ ἐρχόταν ἡ ἀφεντικίνα, ὕστερα σ' ένα ραφείο. 'Υστερα πουλούσα τσατσάρες, 50 λεπτὰ τὴ μία, ἔδωχα καμμιά δεκαπενταριά δραχμὲς τὴν ἡμέρα. Τώρα δουλεύω σ' ένα χρυσοχόο καὶ μαθαίνω τὴν τέχνη. Οἱ ὅλλες δουλειὲς δὲν μ' ἄρεσαν, αὐτὴ μ' ἄρᾶσει, βγάζω τριάντα δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα, φθάνουν μόνο γιὰ τὰ εἰσιτήρια. 'Ο,τι περισσέψει δὲν τὸ βάζω στὸν κουμπάρᾳ, κουμπάρᾳ είναι ὁ πατέρας. Χωρὶς ψωμί δὲ μένουμε. Ζοῦμε στὰ Νέα Λίδια. Γυρίζω σπῖτι στὶς δέκα. Δὲ φοβάμαι τὸ σκοτάδι γιὰτὶ ἔχει φεγγάρι. Τὸ πρωὶ φεύγω στὶς ἑπτὰ, τρώω μιὰ φέτα ψωμί μὲ ζάχαρι καὶ δρόμο. Εἴμαστε 4 παιδιά, τὸ 5ο γίνεται, ὅταν θὰ γεννηθῇ θὰ γίνουμε πολύτεκνοι. Τὶ προνόμια θὰ χουμε; Θὰ πληρώνουμε μισὸ εἰσιτήριο στὸ τραῖνο ὅταν πᾶμε στὸ χωριό»

Φωτ. Β. Καραμανώλη — ΕΛΚΗΝ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

μυγαλωτά μάτια του παρακαλεστικά καὶ νομίζει ὁ καημένος πῶς, ἂν «τὸν γράψω», θὰ θρῇ δουλειά. Είναι 13 χρονῶν καὶ δούλευε σὲ ηλεκτρολόγο ἑννέα μῆνες, ἀλλὰ τώρα τὸν σχόλασε. Τὸν λένε 'Αναστάσιο Νικολόπουλο καὶ μένει στὸν Κορυδαλλό, ὁδὸς Εὐριπίδου 7.

«Ένας ἄλλος συνομήλικός του ρωτᾷ: «'Εμένα δὲν θὰ μὲ γράψετε;» «Τὶ κάνεις ἐσύ;» «Δουλεύω σὲ ποδηλατάδικο καὶ θγάζω 60 δραχ. τὸν μῆνα. 'Ημουνᾶ 15 ἡμερῶν ὅταν ὁ πατέρας μου ἔφυγε καὶ μᾶς παράτησε. 'Η μητέρα μου δουλεύει στοῦ Ρετσίνα καὶ θγάζει 25 δραχ. μεροκάματο, οὕτε γιὰ λάδι δὲν φτάνουν. Τώρα ὁ πατέρας μου παράτησε καὶ τὴν ἄλλη γυναίκα, ἀφοῦ τὴν εἶχε ἀστεφάνωτη τόσα χρόνια καὶ τῆς ἔκανε τέσσερα παιδιά, καὶ ζῇ μὲ τὸν ἀδερφό του καὶ μὲ μιὰ γύφτισσα. Κλαίει ὅταν μὲ θλέπη καὶ λέει πῶς θέλει νὰ γυρῇ πίσω».

Εἶναι παιδιά πὺ θγάζουν μιᾶμισυ δραχμὴ τὴν ἡμέρα ὡς θοηθοὶ σὲ κουρεῖα τῆς κακῆς ὥρας, ὅπου ξεροσταλιάζουν ὄρθια στὰ πόδια τους ὅλη τὴν ἡμέρα. Εἶναι ἄλλα πὺ ἔχουν κάνει κάθε εἶδους δουλειὰ ἀπὸ ὀκτῶ χρονῶν παιδάκια καί, τώρα πὺ εἶναι δεκαεπτὰ, δὲν βρίσκουν τίποτε καὶ κάθονται.

'Εκεῖνα πὺ μοιάζουν κάπως τυχερώτερα, μ' ὅλο πὺ φαίνεται ἀπίστευτο, εἶναι τὰ παιδιά πὺ πούλανε φιστίκια, παστέλια, μικροπράγματα. Κερδίζουν ἄρκετὰ χρήματα, ἀλλὰ πᾶνε χαμμένα γιὰτὶ δὲν μαθαίνουν καμμιά τέχνη καὶ θρίσκονται συνεχῶς στοὺς δρόμους, ὅπου διατρέχουν μεγάλους ἡθικούς κινδύνους. Κι' ἂν θροῦνε καμμιά ἄλλη δουλειὰ

τὴν ἀφήνουν γιὰτὶ ἔχουν μάθει νὰ θγάζουν πολλὰ λεπτὰ καὶ τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ συνηθίσουν στὸ φτωχὸ μεροκάματο.

Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΗΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

Στὸ μεγάλο κτίριο τοῦ σχολείου τῆς Καισαριανῆς, μιᾶς τάξεως μόνο τὰ παράθυρα ἦταν φωτισμένα.

Βρήκαμε τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, σκυμμένα στὶς κολιές τους νὰ γράφουν διαγωνισμό. Παραξενεμένα σήκωσαν τὸ κεφάλι κι' εἶπαν ἕνα ἡχηρὸ «καλησπέρα».

«Θὰ μᾶς δώσετε πάλι ρούχα;», ρώτησε ἕνα παιδί.

Ὁ δάσκαλος μὺ ἐξήγησε ὅτι κάθε τόσο οἱ κυρίες τῆς Μερίμνης φέρνουν καὶ μοιράζουν ρούχα στὰ παιδιά, καθὼς καὶ «σάντουιτς» κάθε βράδυ.

Ρούχα δὲν εἶχα δυστυχῶς νὰ μοιράσω, ἔγραψα τὶς ἱστορίες μερικῶν στὸ χαρτί μου καὶ τὰ παιδιά νόμισαν πῶς θὰ τοὺς θρῶ καλύτερες δουλειὲς ἀπ' αὐτὲς πὺ κάνουν τώρα. Τοὺς διέλυσα κι' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα καὶ τοὺς ἐξήγησα πῶς θὰ δοῦν τὴ φωτογραφία τους σ' ἕνα περιοδικό. Αὐτὸ τοὺς φάνηκε πάρα πολὺ παράξενο. Τοὺς συμβαίνει γιὰ πρώτη φορά.

«'Απὸ πότε δουλεύεις;» ρωτῶ ἕνα μικροκαμωμένο ἀγόρι στὸ πρῶτο θρανί.

«Δὲν θυμάμαι ἀπὸ πότε. 'Εχω κάνει καὶ σὲ χασάπικο καὶ ἔπαιρνα 10 δραχ. τὴν ἑβδομάδα καὶ κομματάκια ξύγκι καὶ κρέας πὺ περισσεύαν, ἔχω κάνει καὶ σὲ τσαγκαράδικο γιὰ δυὸ χρόνια καὶ θυμάμαι μούδινα ἕνα τάληρο τὴν ἑβδομάδα, ὕστερα σ' ἕνα

γυαλάδικο, ἔπαιρνα ἕνα τάληρο τὴν ἡμέρα, τώρα δουλεύω σ' ἐπιπλοποιεῖο καὶ παίρνω πάλι ἕνα τάληρο τὴν ἡμέρα. Εἶμαι δώδεκα χρονῶν, ἔχω τρία ἀδέρφια, μιὰ ἀδερφή μουγγή, μιὰ πὺ δουλεύει σ' ἐργαστάσιο, κι' ἕναν ἀδερφό ηλεκτρολόγο. Ὁ πατέρας μᾶς ἔχει παρᾶτήσει ἀπὸ μικρά».

Πιὸ πίσω εἶναι ἡ ξανθὴ 'Ελένη Βαρδάκη, 12 χρονῶν, πὺ δουλεύει σὲ πουκαμισάδικο καὶ παίρνει 25 δραχ. τὴν ἑβδομάδα. 'Εχει τρία ἀκόμη ἀδέρφια, ὅλα μικρότερα, ἡ μητέρα ξενοδουλεύει, ὁ πατέρας εἶναι ἀπὸ χρόνια ἄρρωστος καὶ ἀνεργός κι' ἀπὸ τὸν πρῶτο τοῦ γάμο ἔχει ἕξη κορίτσια!

Ὁ Χρήστος Παποράκης, 19 χρονῶν, δὲν γνώρισε τὸν πατέρα του πὺ σκοτώθηκε τὸ 41 στὸν πόλεμο, ἔχει ἕναν ἀδερφό 20 χρονῶν πὺ δουλεύει σὲ χρωματοπωλεῖο καὶ παίρνει 25 δραχ. μεροκάματο, αὐτὸς θγάζει 20 δρχ. στὸ ἐπιπλοποιεῖο πὺ δουλεύει καὶ τὰ θγάζουν δὲν τὰ θγάζουν πέρα.

Τὸ πρῶτο παιδί τοῦ ἀριστεροῦ θρανίου εἶναι μεγαλωμένο στὸ Βρεφοκομεῖο, εἶναι 17 χρονῶν καὶ τώρα δουλεύει σ' ἕναν ὕδραυλικό, πὺ τὸν ἔχει τζάμπα, γιὰτὶ τοῦ δίνει τροφή καὶ κατοικία.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Μπορούσαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἅπειρες τάξεις νυκτερινῶν σχολείων, μπορούσαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ 2.873 δημόσια νυκτερινὰ σχολεῖα — ἡ εἰκόνα θὰ ἦταν ἡ ἴδια.

Τὸ κάθε παιδί ἔχει τὴν δική του ἱστορία, ἴδια θλιβερή, ἴδια ἀλλοπρόσαςλη κι' ἀναταραγμένη. Τὸ κάθε παιδί ἔχει πίσω του

ἕνα σοῦρμο ἀδέρφια, ἕνα πατέρα ἀγράμματο, ἀνεργο τὶς περισσότερες φορές, μιὰ μητέρα ἀναλφάβητη, δεμμένη στὸ μαγανοπήγαδο τῆς τεκνοποιίας καὶ τῆς σκληρῆς δουλειᾶς, χωρὶς μιὰν ἀναλαμπὴ χαρᾶς ἢ ἐξεκούρασης.

Ἡ μοῖρα ὅλων αὐτῶν, ἡ μοναδική τους ἔγνοια, εἶναι νὰ θροῦν τὸ καθημερινὸ μεροκάματο, ὁ πούδηποτε.

Δώδεκα χρονῶν παιδιά ἔχουν γνωρίσει ἕνα σωρὸ ἐπαγγέλματα, δὲν ἔχουν μάθει τίποτε, εἶναι σὰν δαρμένα σκυλιὰ. Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιά ἀλλάζουν δουλειὲς πὺ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι ἀλλάζουν πουκάμισο, καὶ ἀπροσνατόλιστα, ἀνειδίκευτα, θαδίζουν παραπαίοντας, καὶ μέσα τους δὲν ἔχουν καμμιά πραγματικὴ ἐπιθυμία παρὰ νὰ θροῦν λίγες δραχμὲς περισσότερες στὸ καινούργιο ἀφεντικό.

Λίγα ἔξερουν τί θέλουν, νιώθουν μέσα τους νὰ καίη μιὰ σπῖθα προόδου καὶ πᾶνε μπροστὰ, δρασκελώντας τὰ ἐμπόδια τῆς ἀμάθειας, τῆς κακομοιρίας καὶ τῆς ὀλικῆς καὶ ἡθικῆς γύμνιας, πὺ τὰ περιβάλλει ἀπ' τὴ στιγμή πὺ θὰ γεννηθοῦν.

Μέσα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιά, θγαίνουν οἱ μεγάλοι κι' οἱ μικροὶ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Ἴσως ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν κραταπολέμησι τοῦ ἀναλφάβητισμοῦ κι' ἄλλες προσπάθειες, πὺ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνουν, νὰ κατορθώσουν μιὰ μέρα νὰ δώσουν σ' ὅλα τὰ παιδιά τῆς 'Ελλάδος τὶς προϋποθέσεις νὰ ζήσουν καλύτερα καὶ νὰ γίνουν, χωρὶς νὰ καταβάλουν τὸν μόχθο τοῦ Σισύφου πὺ καταβάλλουν σήμερα, ἄξιοι ἄνθρωποι.

ΑΣΠΑΣΙΑ ΑΜΠΕΛΑ

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΑΣ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΑΣ ΤΗΣ ΧΑΝ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ. Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κ. Α. ΖΑΝΝΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΙΣ ΤΕΧΝΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΝΟΙΞΟΥΝ ΑΥΡΙΟ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΣΕ ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΕΙΑ

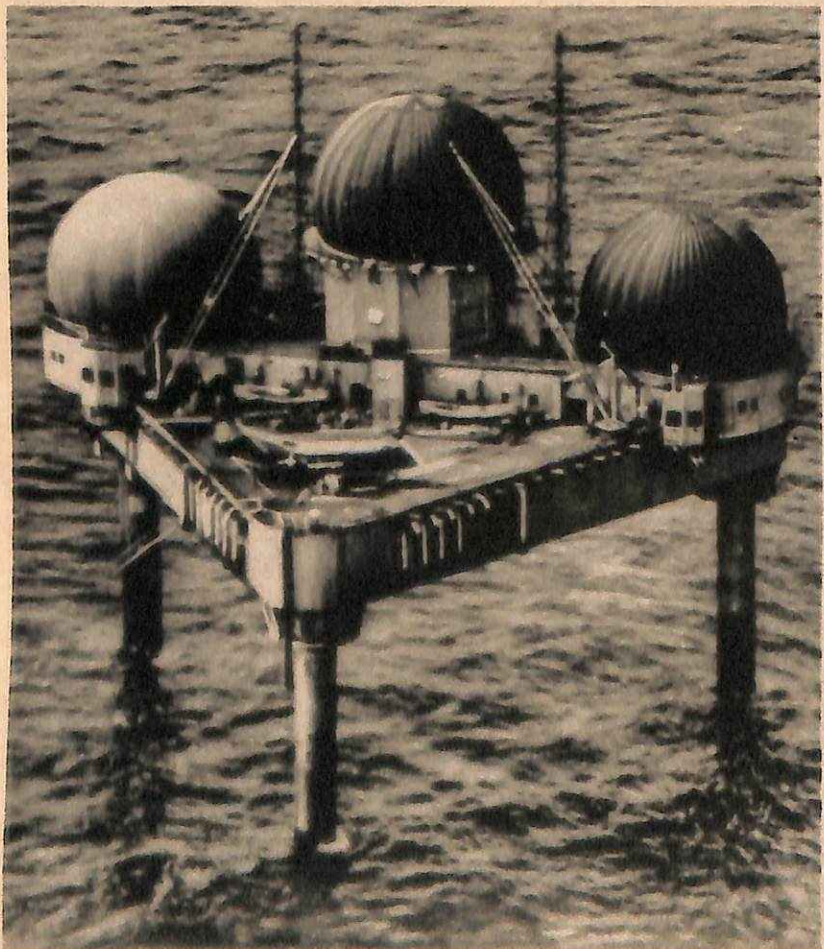

Ο ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ ΒΙΚΥ, παρομοιάζει τον Στάλιν αποχωρούντα από το Κρεμλίνο, με τις προτομές, τα πορτραίτα και την πλαστογραφημένη ιστορία του, με τον Ναπολέοντα κατά την υποχώρησή του από την Μόσχα

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ της Νέας Άγγλιας, του Τέξας, έχει εγκατασταθεί ένας νέος σταθμός ραντάρ, που θα χρησιμοποιείται από την αεροπορία των Ήνωμένων Πολιτειών. Το έργο ελπίζεται ότι θα αποπερατωθεί εντός ολίγου. Πάνω στην εξέδρα διακρίνεται ένα ελικόπτερο.

(Interpress)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ:

● Η ενημέρωση των πολιτικών αρχηγών της αντιπολιτεύσεως πραγματοποιήθηκε μετά το ταξίδιο της Α. Μ. εις την Κέρκυρα. Κατά την εν Κερκύρα παραμονήν του, ο βασιλεύς ήκουσε την γνώμην του κ. 'Ι. Θεοτόκη, μετά του οποίου έσχε συνάντησιν. Αι αντιλήψεις του κ. Θεοτόκη φαίνεται ότι εύρισκουν σύμφωνον τόν εκ των αρχηγών της αντιπολιτεύσεως κ. Σ. Βενιζέλον.

● Το οικονομικόν θέμα είναι δευτερον εις δξύτητα μετά το κυπριακόν, αλλά ίσως τουλάχιστον σοβαρότητος διά την κυβέρνησιν. Με την διαπιστουμένην στασιμότητα, τουλάχιστον, της παραγωγής και έν ύψει των αμέσως προσεχών διεθνών εξελίξεων της άνοιξεως, το θέμα άπασχολεί αρκετά σοβαρώς και τους έν Ουασιγκτώνι ύπευθύνους άμερικανικούς διπλωματικούς κύκλους.

● Εις τό έν Παρισίους Συμβούλιον του ΝΑΤΟ δέν διεξήχθη συζήτησις επί του κυπριακού. Συνεζητήθη τό θέμα και ελήφθησαν αποφάσεις επί του γενικωτέρου κινδύνου τόν οποίον διατρέχει ό οργανισμός. Το κυπριακόν θα συζητηθή, πιθανώς, μετά την σχετικήν άποκρυστάλλωσιν της καταστάσεως, κατά την σύνοδον των ύπουργών, τό πρώτον δεκαήμερον του προσεχούς Μαΐου.

● Όχι ό συνταγματάρχης Γρίθας, αλλά κληρικός φέρεται υπό των Βρετανών ως αρχηγός της ΕΟΚΑ. Η εΐδησις σημαίνει μερικην τουλάχιστον άποτυχίαν της θρετανικής προσπάθειας. Διότι άποτελεί προσπάθειαν δικαιολογίας των μέτρων έξορίας του Έθνάρχου και επιτάξεως και έρεύνης της Άρχιεπισκοπής. Τα μέτρα αυτά προεκάλεσαν έξέγερσιν της διεθνούς δημοσίας και κοινής γνώμης και επέβαλον την θρετανικήν ύπαναχώρησιν.

● Ό καθορισμός του χρόνου των έλληνογιοσυγκοσλαβικών οικονομικών συνομιλιών ύπηρεν επιτυχής. Η Τουρκία όφειλει εις την Γιουγκοσλαβίαν σοβαρά ποσά εκ του παθητικού κληρύου και εκ του λόγου αυτού εξαπέλυσεν την τελευταίαν έναντίον της Γιουγκοσλαβίας προπαγανδιστικήν επίθεσιν. Η Τουρκία όφειλει και εις την Έλλάδα...

● Ό μηχανισμός της Κόμινφορμ, όσον άφορά την Έλλάδα, δέν κινείται με ζηλευτήν ένημερότητα. Η σοβιετική έφημερίς «Ζάρια Βόστοκα» έδημοσίευεν έκκλησιν του ύφυπουργού Έσωτερικών της ΕΣΣΔ Μουσερίτζε τονίζουσας ότι: «... Είναι άπαραίτητον νά διατηρηθή ή δημοσία τάξις εις την Τιφλίδα». Το έν Άθήναις όργανον της ΕΔΑ διέψευδε ταυτοχρόνως τας φήμας περί διαταράξεως της τάξεως. Προσπάθεια έμφανίσεως ανεξαρτησίας κινήσεων και γνώμης του ΚΚΕ; Μάλλον έπίσημος διαπίστωσις της άνυποληψίας των έδω κομμουνιστών και από τους πάτρωνάς των άκόμη.

● Το έργοστάσιον άζώτου πλησιάζει περισσότεροον προς την πραγματοποίησιν. Παρά την άπροθυμίαν και συγκεκαλυμμένην αντίδρασιν της υπό θρετανικών οικονομικών κύκλων έπηρεαζομένης Διεθνούς Τραπεζής, ή έκθεσις του όικου Κύππερς είναι ευνοική, αλλά και ή ανάγκη του έργοστασίου έπείγουσα από γενικωτέρας άπόψεως. Διότι πρόσφατοι συμφωνία των γειτονικών θαλασσινών χωρών (Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία) με την ΕΣΣΔ, προβλέπουσιν την έντός της άνοιξεως έναρξιν των έργασιών άνεγέρσεως αναλόγων έργοστασίων εις τας χώρας αυτές διά ρωσικών κεφαλαίων και με όρους έξοφλήσεως λίαν ευνοϊκούς.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ:

● Η άποτυχία των διαφόρων τύπων «Κόμετ» της θρετανικής άεροναυπηγικής, έδωσεν εις τας Ήνωμένας Πολιτείας τά παγκόσμια πρωτεία εις την κατασκευήν άεριοθουμένων επιβατικών άεροπλάνων με τά DC - 8 και τά Μπόέινγκ. Όλοι αι άεροπορικά έταιρία του κόσμου έδωσαν παραγγελίας εις τά δύο αυτά άμερικανικά έργοστάσια, τό σύνολον δέ άνέρχεται εις 200 περίπου άεροσκάφη συνολικής άξίας μεγαλυτέρας των 2 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Ό τεράστιος όθρυθος περίε του άεριοθουμένου TU - 104 της ρωσικής «Άεροφλότ» με τό οποίον άφίχθη εις Λονδίνον ό αρχηγός της σοβιετικής άσφαλείας Σερώφ, ύπηρεν άπλως έκδήλωσις της άγγλικής πικρίας διά την άμερικανικήν επιτυχίαν. Διότι τό ρωσικόν άεριοθουμένον ήτο γνωστόν, όπως και γνωστόν ήτο ότι διά τοιούτου άεροπλάνου θα μετέβαινον εις Λονδίνον οι Ρώσοι εκπρόσωποι. (Τεύχος ΕΙΚΟΝΩΝ άρ. 7, 12 Δεκεμβρίου 1955). Η σοβιετική πολιτική άεροπορία θεωρείται γενικώς ότι καθυστερεί περί τά δέκα έτη έναντι της άμερικανικής. Το άεροσκάφος τό οποίον χρησιμοποιείται διά τας σοβιετικές άεροσυγκοινωνίας, είναι άκόμη τό «Ίλιούσιν - 12», άνάλογον προς τά άμερικανικά Ντακότα (DC - 3) του πολέμου.

ΓΑΛΛΙΑ:

● Το γαλλικόν κομμουνιστικόν κόμμα έψήφισε τελικώς ύπερ του νομοσχεδίου περί έκτάκτων έξουσιών προς την κυβέρνησιν διά την Άλγερίαν. Η άπόφασις ύπηρευθή από την Μόσχαν, διά νά διευκολυνθή τό προσεχές ταξίδιον του κ. Μολλέ εις την σοβιετικήν πρωτεύουσιν. Έν τώ μεταξύ, ό έν Παρισίους πρεσβευτής των Ήνωμένων Πολιτειών Ντάγκλας Ντίλλιον, όμιλών έξ όνόματος της κυβέρνησεώς του έδήλωσεν ότι αι Ήνωμένα Πολιτεία «ύποστηρίζουν όλοψύχως» την Γαλλίαν εις την προσπάθειάν της άνευρέσεως φιλελευθέρας λύσεως των έν Βορείω Άφρική προβλημάτων της. Οι Άμερικανοί ύποστηρίζουν «φιλελευθέρας λύσεις» και οι Γάλλοι κομμουνισται την στρατοκρατίαν. Άμφότεροι δέ, τόν κ. Γκυ Μολλέ και τόν κ. Κριστιάν Πινώ. Κατά τόν τελευταίον, αι παράδοξοι αύται έκδηλώσεις των «ιμπεριαλιστών» Άμερικανών και των ύπερ της «ειρήνης» και έλευθερίας των άποικιακών λαών κομμουνιστών, όφείλονται εις τό ότι «ώρισμένοι δυνάμεις» (τά Σοβιέτ άνεφέρθησαν ως μία μόνον έξ αυτών), άναμένουν νά κληρονομήσουν την Βόρειον Άφρικήν, εις περίπτωσιν έγκαταλείψεώς της από την Γαλλίαν. Καί, προς τό παρόν, ή υπό της Γαλλίας κατοχή έξασφαλίζει άρνητικώς τους επιδόξους κληρονόμους.

● Προσφάτως, ό πρωθυπουργός Μπουλγκάνιν έδήλωσεν ότι θα επιληφθή προσωπικώς του ζητήματος επαναπατρισμού των έν Ρωσία Γάλλων αιχμαλώτων. Ένδεκα έτη μετά την λήξιν του πολέμου, ή ΕΣΣΔ διατηρεί άκόμη έφεδρείας συναλλαγής και επιδείξεως καλής προαιρέσεως.

● Η όμοσπονδία τύπου της Γαλλίας, άπαντώσα εις την έντοπιαν κομμουνιστικήν προπαγάνδαν που παρομοιάζει τους Άλγερινούς άντάρτας με τους «μακκί» της άντιστάσεως κατά την κατοχήν, άναφέρει επί λέξει ότι: «Η όμοσπονδία... δέν είναι δυνατή ή συνταύτισις των μακκί της άντιστάσεως, με ανθρώπους που επιτίθενται κατά άόπλων πολιτών, που φονεύουν και άκρωτηριάζουν παιδιά και γυναίκες». Κατά την έποχήν του συμμοριτοπολέμου, ή γνώμη της όμοσπονδίας περί των συμμοριτών ήτο τελείως διαφορετική. «Ηλάξε, φαίνεται, όπως και ή γνώμη των Βρετανών διά τους άγωνιστάς της κατοχής, που μετεβλήθησαν εις «τρομοκράτας», προκειμένου περί Κύπρου.

● Εις τας παραμονάς του ταξιδίου των κ. κ. Μολλέ και Πινώ εις Μόσχαν, ό έν Παρισίους πρεσβευτής της Μ. Βρετανίας εις όμιλιαν του έσπευσε νά προειδοποίησιν περί των κινδύνων της «ειρηνικής συνυπάρξεως» της Δύσεως με την Άνατολήν. Κατέληξε δέ: «Ευμένουμεν εις τό συμπέρασμά μας, ότι ή ειρηνική συνύπαρξις ίσοδυναμεί προς τόν ψυχρόν πόλεμον». Συμπέρασμα: Η πρωτοβουλία, αλλά και ή τελική προσέγγισις προς την ΕΣΣΔ πρέπει νά γίνη από την Άγγλίαν. Αυτή και μόνον πρέπει νά έκθιάξη με τόν τρόπον αυτόν τας Ήνωμένας Πολιτείας.

ΣΤΟ «ΓΚΡΑΝ ΝΑΣΙΟΝΑΛ» — την μεγαλυτέρα κούρσα έμποδίων του κόσμου — κέρδισε έφέτος ή Η - ΕΣ - ΜΠΙ, της κ. Κάρβερ (άριθ. 26). Περισσότεροι από δέκα τζόκευ έπεσαν κατά την διαδρομήν. (United Press)

Ο ΥΠΟΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΙΒΑΝ ΣΕΡΩΦ, αρχηγός της σοβιετικής μουσικής άστυνομίας, έφθασε στό Λονδίνο για νά συζητήσιν τά μέτρα που θα ληφθούν για την άσφάλεια των Ρώσων ήγετών Μπουλγκάνιν και Κρούσσεφ κατά την έπίσκεψί τους στην άγγλική πρωτεύουσα. Έπάνω: ό Σερώφ (δεξιά) στην είσοδο της σοβιετικής πρεσβείας μαζί τόν πρεσβευτή κ. Μαλίκ. Κάτω: τό νεώτατο σοβιετικό άεριοθουμένο, που μετέφερε τόν Σερώφ και προκάλεσε μεγάλη έντύπωσι στους ειδικούς της άεροπορίας. (United Press)

Η ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝ ΩΣ ΜΑΝΝΕΚΕΝ Σ' ΕΝΑΝ ΟΙΚΟ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

(International)

2

Ομολογώ, Γαληνότητε, ότι η κ. Ζιζέλ Πασκάλ είναι θελκτικωτάτη. Είναι τόσο γοητευτική, ώστε θα μπορούσε κάλλιστα να σγκώση τα μυαλά και ενός οδοντόη, όπως είμαι εγώ. Πρέπει δὲ νὰ ξέρη ἡ Ὑψηλότης σας ὅτι μόνον ἐμεῖς, οἱ γέροντες, εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰ κάλλη μίας γυναικός, μολονότι ὅπως-δήποτε εὐρισκόμεθα εἰς ἀδυναμίαν νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμεν. Εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου δὲν χρειάζομαι πολλὰ παραδείγματα. Ἀρκοῦμαι εἰς τὴν περίφημη ἐκείνη περικοπή τῆς Ἰλιάδος ὅπου κάποιοι Ὀμηροὶ βεβαίως ἐντιμολογῶντες τῆς Τροίας, ὅταν πρωτοεῖδαν στὶς ἐπάλξεις τῆς πολιορκουμένης πόλεως νὰ διαβαίνει μπροστά τους ἡ Ὡραία Ἑλένη, ἀνεστέναξαν θαυότατα καὶ εἶπαν: «Ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, χαλάλι τὰ δέκα χρόνια πού θὰ κρατήσῃ ὁ πόλεμος, ἀφοῦ γίνεται γιὰ μιά τέτοια κοπέλλα». Καὶ αὐτὰ μὲν ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ καὶ τοὺς συνομηλίκους μου. Διὰ τὴν Γαληνότητά σας, δμως, νομίζω ὅτι ἡ χαρίεσσα κυρία δὲν εἶναι —πολλοῦ γε καὶ δεῖ— ἡ κατάλληλος σύζυγος...»

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο γεννᾶται —ἐκ τῶν ὑστέρων δμως— τὸ ἀκόλουθον σπαρακτικὸν ἐρώτημα: Ὁ Πρίγκιψ τοῦ Μονακό, καλῶς ἢ κακῶς, ἀπὸ ἐτῶν ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ζιζέλ Πασκάλ. Τώρα ἐρωτεύθη τὴν μὲς Γκρέης Κέλλυ. Οὐδὲν φυσικώτερον. Ἀλλάζουν οἱ καιροί, ἀλλάζουν τὰ γούστα, τὰ φύλλα ἀφήνουν τὰ κλαριά, ὥστε νὰ βγάλουν ἄλλα. Διὰ τὴν δμως οἱ σύμβουλοι τοῦ Ραϊνιέ, δηλαδὴ ὁ «παπὰ-Τοῦκ», ὁ πρωθυπουργός

μαῖτρ Ὁρελλιά καὶ πιθανῶς ὁ κύριος μέτοχος τῶν Θαλασσίων Λουτρῶν Ἀριστοτέλης Ὁνάσης, ἐπιτρέπουν τὸν γάμον τοῦ ἡγεμονίδου μὲ τὴν μὲς Γκρέης Κέλλυ, ἐνῶ ἀπηγόρευσαν μὲ κάθε τρόπο τὸν γάμον τοῦ μὲ Ζιζέλ Πασκάλ; Ἐπειδὴ τάχα δὲν ἦταν Μίς; Εἰς τὸν εἰκοστὸν μᾶς αἰῶνα, καὶ δὴ μεταπολεμικῶς, τὸ τοιοῦτο δὲν ἀποτελεῖ κάλυμα. (Ὡς γνωστὸν, ὁ ἀείμνηστος Ἀλκιβιάδης Κρασσάς, ὁ νομομαθέστερος τῶν νομικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τρομερὸς καθηγητὴς τοῦ τότε Πανεπιστημίου, ἀπερρίπτε ἀράδα τοὺς δίδοντας ἐξετάσεις ἐπὶ διδασκαρία φοιτητῶς τῆς Νομικῆς, ἐὰν δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ περὶ τῶν καλυμμάτων τοῦ γάμου, τὸ κυριώτατον, τούτῳ ὅτι ὁ γάμος δὲν μπορεῖ νὰ τελεσθῇ ἐὰν ὁ γαμπρὸς δὲν εἶναι ἀντρας καὶ γυναῖκα ἢ ὑψηλὴ). Ἀλλὰ τότε γιὰ αὐτὴν ἡ σκανδαλώδης προτίμησις διὰ τὴν Ἀμερικανίδα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν καταβαράθρυνσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς; Μήπως διότι ἡ πρώτη εἶναι «βασιλίσσα» τῆς ὁδοῦ, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἀπλὴ μόνον «πριγκίπισσα»; Μήπως διότι ἡ πρώτη εἶναι ἡ «ἐνσάρκωσις» τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀγνότητος, ὁδοῦ τῆς πόντου; Ἡ μήπως διότι ἡ πρώτη συνοδεύεται ἀπὸ τὰ δισεκατομμύρια τοῦ κ. Τζάκ Κέλλυ Σένιορ;

Μία «Δυναμική» Οικογένεια

Πόσο διαφορετικὴ εἶναι ἡ ἀντίληψις τοῦ νεοδμήτου οὐρανογέστου πού λέγεται «Ἀμερικανικὸς λόγος» ἀπὸ τὴν μεγαλόπρεπὴν παλιασπρία πού παρουσιάζει ἡ ἡμιτριάροφος Εὐρώπη, μὲ τοὺς σκασμένους σοβάδες τῆς. Ἐδῶ καὶ ἡ πλῆστρα καὶ ἡ καθαρίστρα τοῦ πεζοδρομίου καὶ οἱ ἑκα-

νωταὶ ἀκόμη τῶν βόθρων, ὅχι μόνον διεκδικοῦν μιά καταγωγή τουλάχιστον ἀπὸ τὸν μηρὸ τοῦ Διὸς —ἢ κατὰ τέτοιο, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροὶ ὄγνωσιν τὴν μυθολογίαν— ἀλλὰ κατὰ βάθος καὶ τὸ πιστεύουν. Στὴν Ἀμερικὴ ὑπερήφανος εἶναι ὁ ποῖος ξεκίνησε ἀπὸ τὴν τελευταία βαθμίδα καὶ ἔγινε κάτι. Ἀν γίνῃ μάλιστα εὐπόρος, πλούσιος, ἑκατομμυριούχος καὶ μάλιστα δισεκατομμυριούχος, τότε πιά θὰ καυχήθῃ ὅτι ἄρχισε ἀπὸ λουστράκι, ἀπὸ παιδί τοῦ ἀσανσέρ, ἀπὸ ἀλήτης ἀκόμη πού ζητᾷ ἐργασία, ἢ ἀπὸ μαθητευόμενος τεχνετῆς. Ὁ πατέρας τῆς μὲς Γκρέης Κέλλυ, ὅχι μόνον δὲν κρύβει τὴν ἀφειρήν τῆς ἐργασίας του, πού ἦταν ἓνα ἀπλούστατο μιστρί, ἀλλὰ τὸ τονίζει, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ κόσμος, πόσα κατάρθωσαν ἢ ἐργατικότης, ἢ εὐφυΐα καὶ ἡ τάξις του, γιὰ νὰ δώσῃ τὸ καλὸ παράδειγμα στὴν νεολαία καὶ νὰ τὸν μιμῇ, ὥστε ὅσοι ἀξίζουν, ὅσοι ἔχουν ὁρεξὶ νὰ ἐργασθῶν καὶ ὅσοι ἔχουν τὴν εὐφυΐα ν' ἀρπάξουν τὴν τύχη ἀπὸ τὰ μαλλιά, ν' ἀποκτήσουν καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνείσι γιὰ τὴν πρόσκαιρὴ ζωὴ πού διανύομε ἀναγκαστικά. Ὁ μίστερ Τζάκ Κέλλυ Σένιορ εἶναι ἓνας ροδαλὸς μεσοκόπος ἀνθρώπος πού εἶχε μιά μεγάλη πικρία στὸ νεανικὸ τοῦ βίο. Ὅτι δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ λάβῃ μέρος στοὺς κομηλιακοὺς ἀγῶνας τοῦ «Ντάιμμαντ Σκάλες» ἐνῶ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1920, ἔγινε Ὀλυμπιονίκης τοῦ κουτιοῦ, μὲ ρεκόρ τὸ ὅποιον τριανταπέντε τώρα χρόνια κανένας ἄλλος δὲν μπόρεσε νὰ προσπεράσῃ. Τότε ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ θαρρῶς ἔφεραν αὐτὸ τὸν ἀποκλεισμὸ πού ἀπέδωσαν στὸ γεγονός ὅτι οἱ ἀγέρωχοι Ἀγγλοὶ διέγραφον τὸν Κέλλυ ἐπειδὴ δὲν ἦταν «τζέντλεμαν». Στὴν πραγματικότητά ὁ ἀποκλεισμὸς εἶχε ἄλλην αἰτίαν, πολὺ λογικὴν. Ἐῖπαν δηλαδὴ ὅτι σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας, ὅπου ἀνταγωνίζονται ἐρασιτέχναι τοῦ «γλυκοῦ νεοῦ» (κατὰ κυριολεξίαν) δὲν ἦταν δίκαιο νὰ συναγωνισθῇ ἓνας ἀθλητὴς πραγματικὸς, δεδομένου ὅτι ὁ μίστερ Τζάκ Κέλλυ, χάρις στὴν παλαιὰν χειρωνακτικὴν του ἐργασία, εἶχε ἀποκτήσῃ κατὰ μὴς πού κατέβαζαν ταῦρο. Ἐτσι, ὅταν ὁ μίστερ Τζάκ Κέλλυ Σένιορ μεγάλωσε καὶ ἐζήτησε νὰ λάβῃ μέρος στοὺς ἐρασιτεχνικοὺς ἐκείνους ἀγῶνας τῶν «Ντάιμμαντ Σκάλες» δὲν ἀπεκλείσθη, μολονότι δὲν ἦταν εὐπατρίδης ὅπως ἴσως οἱ συναγωνισταὶ του, ἀσφαλῶς διότι δὲν εἶχε τοὺς πατρικοὺς μὺς, πού ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς τότε ἐρασιτέχνους τῆς κομηλιακῆς.

Ἐξ ἄλλου, σὲ μιά ἐξομολόγησί τῆς, ἡ μίστερ Τζάκ Κέλλυ, δηλαδὴ ἡ μητέρα τῆς πασίγνωστης πιά στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ ἀληθινὴν ὑπερηφάνειαν ἔλεγε ὅτι ἄρχισε τὸ στάδιό τῆς ὡς μαννικὴν καὶ ὅτι, ὅχι σὰν φιγουρίνι, ἀλλὰ σὰν ἀθλήτρια, γιὰτὶ ἐν τῷ μεταξύ ἔγινε καθηγήτρια τῆς γυμναστικῆς, ἄρρεσε στὸν μίστερ Τζάκ ὅταν αὐτὸς γύρισε ἀπὸ τὸν πρῶτο Παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἔστησαν τὴν φωλιά τους στὴν Φιλαδέλφεια. Ἀπέκτησε τέσσερα παιδιά. Τὴν πρωτότοκὴ Πέγκυ, τὸν Τζάκ Γιούνιορ, τὴν περιώνυμη Γκρέης καὶ τὴν ὑπερογεννήτη Λιζέττα.

Γιὰ τὸ μέλλον τῶν τριῶν παιδιῶν δὲν ἀνησυχῶσε διόλου, ἐνῶ γιὰ τὴν Γκρέης εἶχε τρομακτικὰ ἀπαιτήσεις. Σὰν μητέρα ὠνευροῦσαν γι' αὐτὴν ἓνα βασιλικὸ γάμο, σὰν κατὰ νὰ τῆς προέλεγε τὸ μέλλον. Ἐν τούτοις ἡ ταπεινοφροσύνη τῆς καὶ ὁ ρεαλισμὸς τῆς δὲν τὴν ἀφῆκαν νὰ παρὰσῇ εἰς τὸ ὀνειρώδες αὐτὸ βάλες καὶ σύντομα ἄρχισε σοδάρᾳ ν' ἀνησυχῇ.

Ἡ «ἀποστατίς»

Ἡ Γκρέης ἦταν ὠραιότατο κορίτσι, θετικὸ, ὀνειροπόλο, θεληματικὸ, ἀλλὰ καὶ μὲ καλλιτεχνι-

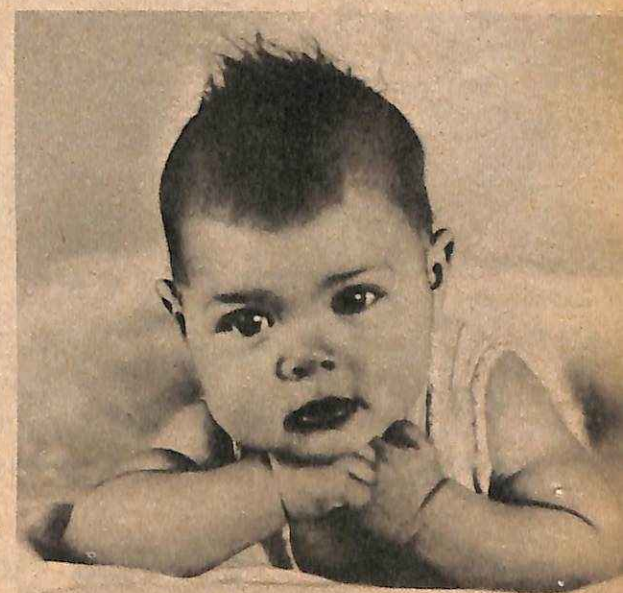
Τὸ ΑΣΤΡΟ καὶ τὸ ΣΤΕΜΜΑ

Ἡ γνωστὴ καὶ ἡ ἄγνωστη ἱστορία τοῦ εἰδυλλίου τῆς Γκρέης Κέλλυ μὲ τὸν Ραϊνιέ τοῦ Μονακό

κὲς ἰδέες, πού δὲν προσηρμόζοντο στὴν αὐστηρὴν ἐκπαίδευσί τῆς μέσα σ' ἓνα καθολικὸ κολλέγιο ὅπου ἀντρεφόντο τὰ πλουσιόπαιδα τῆς καλῆς κοινωνικῆς τάξεως στὴν ἀρχοντομαθημένη ζωὴ τῆς Φιλαδέλφειας. Ξανθὴ, χαμογελαστή, καλοπροαίρετη, μὲ τὰ περίφημα «Σέικ-χάντ», τὴν χειραψία δηλαδὴ τῶν Ἀμερικανῶν πού κατεβά-ζουν ὤμους, μὲ κατὰ ποδάρες λόγω τῶν χοντροκομμένων παπουτσιῶν πού ἐκρῦδαν τὸ ὠραιότερο ἴσως καὶ γραφικώτερο καὶ θελκτικώτερο, ἀλλὰ καὶ ἀφανέστατο ποδάκι τοῦ κόσμου, ἡ Γκρέης, πού χαϊδευτικά τὴν ἔλεγαν «Γκρέισ», ἤξερε καλὰ πού πηγαίνει μόνη τῆς. Γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸ καλὸ τῆς γούστο, ἀπὸ 13 ἐτῶν ἄρχισε νὰ γράφῃ ποιήμα-τα, νὰ τὰ διαβάσῃ μόνη, καὶ μόνη νὰ τὰ καίῃ καὶ νὰ ξαναγράφῃ ἄλλα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποτε θὰ εὑρίσκει κανένα τῆς ἀπολύτου ἀρεσκείας τῆς. Ἦταν πολὺ δυστυχὴς, ἐπειδὴ ἀπὸ μικρῆ εἶχε μὰ μυωπία, πού τὴν ἀνάγκαζε νὰ «καμῶν» τὰ βλέφαρα πρὸς μεγίστην ἀπόλειαν τῆς ἀνθρωπότητος ἢ τουλάχιστον ἐκείνων πού δισταυρώνοντο μαζί τῆς, ἐπειδὴ ἔτσι δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν, νὰ θαυμάσουν καὶ νὰ χορτάσουν τὴν ὁμορφίαν στὰ πελάρια καταγάλανα μάτια τῆς πού ἔμοιαζαν τὰ λῶξ ἀπὸ κυνηγημένου ζαρκαδιῶ. Ἐπειτα, ὅταν ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρῆ, ἔπαθε ἓνα εἶδος «κόρουζας» πού δὲν τὴν ἀφῆκε ν' ἀναπνεύσῃ καλά. Καὶ ὅχι μόνον ὑπέφερε θετικά, ἀλλὰ πονοῦσε καὶ ὑποθετικά, ἐπειδὴ ἡ κόρυζα εἶχε μετατρέψει τὴν φωνὴ τῆς καὶ τὴν ἔκανε ἔρρινη, τραδηχτική, μὲ μιά

λέξι ἀποκρουστικὴ. Φαντασθῆτε λοιπὸν ἓνα ὠραιότατο ὀλόξανθο κορίτσι μὲ μάγουλα ἀπὸ θεῖο ἀτλάζι καὶ μ' ἓνα ἀγγελικὸ χαμόγελο, ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα τῆς γιὰ νὰ πῇ ἔστω καὶ τὸ τυπικὸ «χάου ντοῦ γιού ντοῦ», κι' ἐκεῖ πού περιμένετε νὰ πέσουν τριαντάφυλλα στὴν ποδιά τῆς, ν' ἀκούτε ἔξαφνα τὸ μακρινὸ σφύριγμα μίας ὁτομο-τρὶς, ὁσάκις δὲν σὰς ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔπεφτε χαλάζι στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο. Ἐν τούτοις ἡ Γκρέης σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν θέλησί τῆς καὶ μὲ λίγα γιαιτροσόφια κατάρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κόρυζα καὶ ν' ἀποκτήσῃ λαλιὰν τοιαύτης ὠραιότητος, ὥστε ἐπέδωκε καὶ εἰς τὸ ἄσμα ἀκόμη. Παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ ἐγένετο καὶ ἡ οἰδός, ἂν δὲν τὴν εἴλκυε σὰν μαγνήτης ἡ Ἑβδόμη Τέχνη —οὕτω καλουμένη ἐπειδὴ κατάρθωσε νὰ γίνῃ ἡ Κυριακὴ τῶν Τεχνῶν. Σ' αὐτὴν λοιπὸν ἀπέβλεψε μὲ ὅλο τὸ θάρρος πού δίνει ἡ πεποιθισις εἰς ἐαυτήν.

Κι' ἓνα πρωτὶ, ὅταν ἀπερρίφη στὸ σχολεῖν ἀπὸ τὰ παναθεματισμένα μαθηματικά, ἀπεφάσι-σε «νὰ τάμῃ ἄλλην ὁδόν». Ἦθελε νὰ γίνῃ θεατρί-να...Θεατρίνα; Ὑψιστε Θεέ, εἶπε ὁ πατέρας. Ἡ Γκρέης θεατρίνα! Μὰ ἀκούστηκε τέτοιο πράμα; Οἱ ἀντιρρήσεις ἄρχισαν...Πᾶς; Καὶ ἡ κόρη τοῦ Προέδρου Τρούμαν δὲν ἔδρεπε δάφνες πάνω στὸ παλκοσέκινο; Καὶ ἡ κόρη τοῦ πρωθυπουργοῦ Τσώρτσιλ; Καὶ τὸς ἄλλες ἀρχοντοπούλες στὴν Εὐρώπῃ δὲν εἰδειχναν τίς γάμπες τους, τὰ ντε-κολτέ τους, τίς πλάτες τους σὲ βαθμὸ ὥστε τὸ

ΑΠΟ ΜΩΡΟ ΑΚΟΜΗ, ΕΙΧΕ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

(International)

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΓΚΡΕΗΣ ΣΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ (ΚΑΤΩ) ΚΑΙ Ο ΧΑΡΠΕΡ ΝΤΑΙΗΒΙΣ (ΔΕΞΙΑ), Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗ, ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΣΕ ΝΕΑΡΗ ΗΛΙΚΙΑ

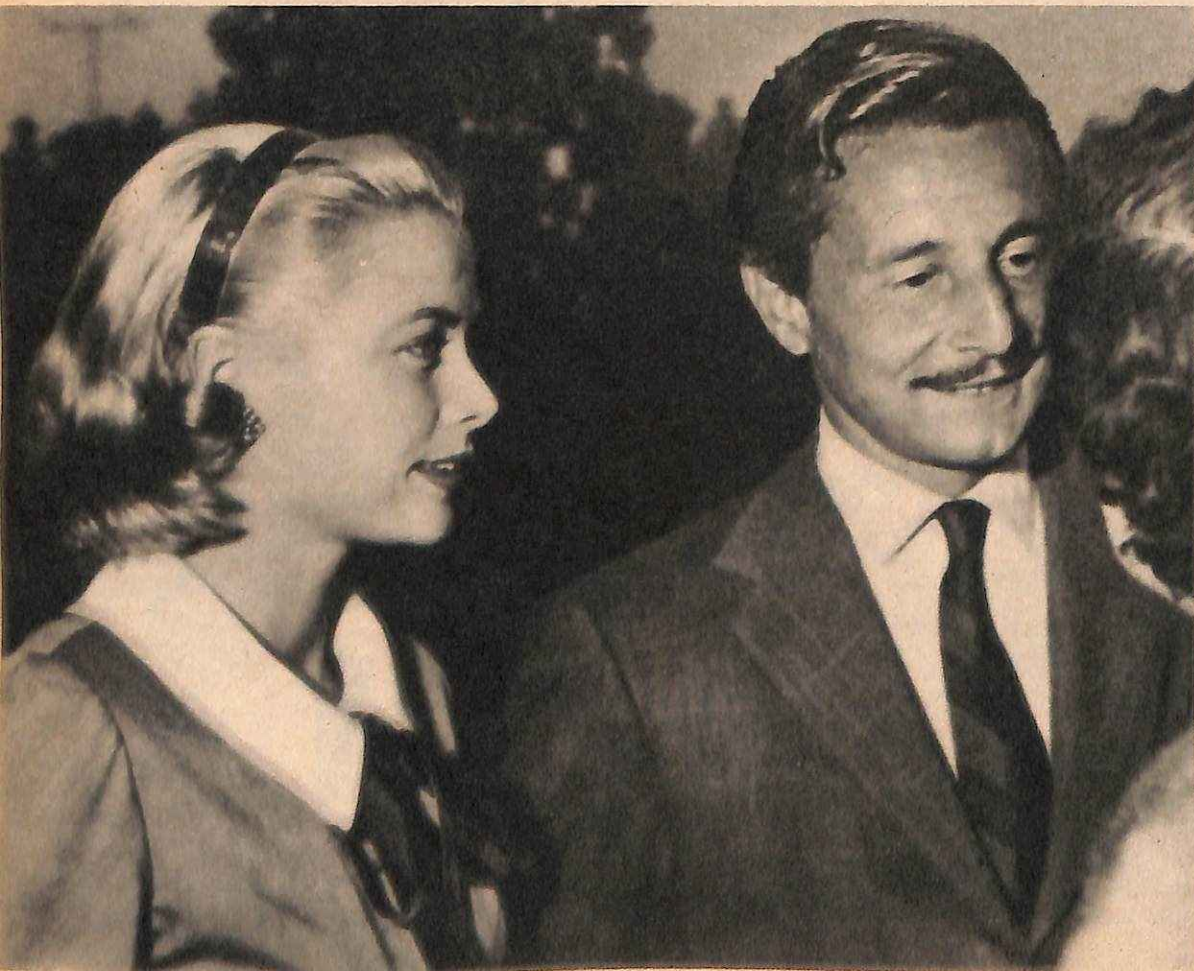

Ο ΜΠΙΓΚ ΚΡΟΣΜΠΥ ΕΔΕΙΧΝΕ ΠΑΝΤΑ ΤΟ (ΠΑΤΡΙΚΟ!) ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

Τέσσερα "αϊσθήματα",...

ΕΤΟΝ ΟΛΕΓΚ ΚΑΣΣΙΝΙ, ΣΧΕΔΙΑΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, ΑΡΕΣΕ Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΗΣ

ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

Ή πέτρινη Έδém καί ή ξανδιά Εύα

ντεκολτέ ν' άρχίζει από την μέση και τó φουστάνι να τελειώνει πάλι στην μέση;... Γι' αυτό λοιπόν την μοσχανάθρεβαν στα κολλέγια με την σφιγμένη άγγλικανική προφορά, με τους τρόπους της βρετανικής έθιμοτυπίας και την συγκρατημένη άνατροφή, που θυμίζει τα «Μοναστήρια των Χελιδόνων» του δεκάτου όγδόου αιώνας;

Τό αὐτί όμως της Γκρέης δέν ίδρωνε απ' αὐτά. Θ' ακολουθούσε την κλίσι της. Φυσικά, συνεκλήθη τό οικογενειακό συμβούλιο. Πρώτη ή μαμά Κέλλυ έδωσε την συγκατάθεσί της. Παλιό μαννεκέν πιθανόν ν' άναστέναζε, έπειδή δέν είχε κι' εκείνη σκεφθή εγκαίρως τόν μεθυστικό θρίαμβο της ράμπας. Είς ένισχυσι της όμως έφθασε και ό Ένας άδελφός τού πατέρα της, ό Τζώρτζ, που ήταν γνωστός συγγραφέας έργων που παίζονται στό Μπρόντγουαϊ, και ό άλλος θεός της Βάλτερ, πού, αὐτός μάλιστα, έπαιζε σέ όπερέττες. Έπομένως ό δρόμος της τέχνης ήταν άνοιχτός. Καί ό μίστερ Τζάκ Κέλλυ Σένιор ύπέκυψε στόν χείμαρρο τών επιχειρημάτων, ακολουθών όμως τό δόγμα της παθητικής αντίστασέως. Ή Γκρέης θέλει: να κάνει τη ζωή της; Να την κάνει, με την εύχή του. Νά μην περιμένη όμως πεντάρα από αυτόν. Δύο και δύο κάνουν τέσσερα... Αὐτή την φορά ή Γκρέης κατάλαβε καλά τόν λογαριασμόν τόν άπεδέχθη κι' έξεκίνησε μόνη και χωρίς την ύποστήριξι τών πατρικών δολλαρίων.

Ή θλιβερή ζωή τού μικρού Ραινιέ

Περίπου την ίδιαν έποχή έξεκίνησε και ό Πρίγκιψ Ραινιέ, από την άμέριμνη ζωή που έκανε στόν γαλλικό στρατό και στα τερπνά του ταξίδια, για να έπωμισθή τό βαρύ φορτίο της μικροσκοπικής του ήγεμονίας. Πρέπει να σημειώθι ότι από μικρό παιδί ήτο πολύ εύαίσθητος. Άνετράφη από τόν παππού του Λουδοβίκο τόν Β', με στοργική μέριμνα, έπειδή ή διάστασις τών γονέων του τού άνοιξε μιá βαθειά πληγή, όταν άρχισε να καταλαβαίνει τόν κόσμο. Άγαπούσε την μητέρα του πολύ, αλλά έλάτρευε και τόν πατέρα του. Χωριστά, και ό Ένας και ή Άλλη, ήσαν πολύ καλοί, χαριτωμένοι, άμέριμνοι, εύθυμοι τύποι και λίγο κακομαθημένοι από την τύχη τους. Μαζί, όμως, δέν συμφωνούσαν. Τό παιδί έμεγάλωνε χωρίς να έχη πραγματικά γονείς και, τό χειρότερο, χωρίς να έχη κανένα φίλο για να παίξει, ενώ οι γκουβερνάντες του, Άγγλίδες κατά τό πλείστον, δέν έφηναν περίστασι που να μη σχολιάζουν με σαξονική φρίκη τα καθέκαστα τού παράξενου οίκου τών Γκριμάλντι.

Φυσικό ήταν να μεγαλώνη ό Ραινιέ μέσα σε μιάν άτμόσφαιρα άπαισιοδοξίας. Καί δέν μπορούσε παρά να γίνη Ένας μελαγχολικός έφηβος—δταν, έξαφνα, οι χωρισμένοι γονείς του, έζητησαν να ξαναφιλήσουν. Τί συνέβη και έματαίωσε την απόφασι αὐτή, που θα ξανάφερνε τό χαμόγελο στό λυπημένο πριγκιπόπουλο, δέν είναι γνωστό. Ό τέως Διάδοχος τού Πριγκιπάτου ξανάφυγε από τό Μόντε - Κάρλο, όπου είχε χάσει Ένα σημαντικό ποσό, και έτσι, στις πολυτελέστατες και άπειράριθμες αίθουσες τού στοιχειωμένου παλατιού ό μικρός Ραινιέ έπλανάτο όλομόναχος, σαν μιá σκιά τού παρελθόντος που μάταια άναζητεί να καθορίση τό μέλλον του.

Όταν μεγαλώνη Ένα παιδί, πλούσιο ή φτωχό, έχει ανάγκη να περιβάλλεται κι' από τους δυό γονείς του. Έτσι έχει άτόφια την ψυχή του. Άν όμως διχασθή ή οικογένεια και πάει ό Ένας—ό πατέρας— από έδώ και ή Άλλη—ή μητέρα— από εκεί, μοιραίο είναι να ξεσχισθή σε δυό κομμάτια ή εύαίσθητη ψυχή και φυσικά θα ύποφέρη. Ακόμη όμως χειρότερα θα έπρεπε να ύποφέρη ό έφηβος, όταν άρχισε να καταλαβαίνει την πραγματική θέση που κατείχε στόν κόσμο της Κυανής Άκτής. Ό κόσμος αὐτός άπετελείτο κυρίως από διαβητικούς ξένους. Περνούσαν από τό Μόντε-Κάρλο σαν τα σύννεφα, άλλοι λεπτοί σαν άμοργινές γάζες, άλλοι κομμένοι σε μικρά παγάκια, άλλοι μαύροι σαν να κλείνουν τό χαλάζι μέσα τους κι' άλλοι, τέλος—αὐτοί οι όλιγώτεροι, άτυχώς— σαν τα χαριτωμένα εκείνα ρόδινα πέπλα που σκεπάζουν τόν ήλιο καθώς γέρνει στό θαλασσινό κρεβάτι του για να κοιμηθι με τό θεσπέσιο χασμουρητό του.

Μόντε-Κάρλο. Ρουλέττα. Τράντ—ε—καράντ. Καμπάνες που ήχουν λυπητερά στην εύαίσθητη ψυχή τού άδικημένου έφήβου, που άνατράφηκε με άξιώσεις ήγεμονικές. Σδί παλιό, που άγωνίστηκε να συγκρατηθι πάνω σ' αὐτό τό δράχο, που δέν έπασσε, επί αιώνες όλόκληρους, να προτείνη άπειλητική την σφιγμένη γροθιά του, καθώς προχωρεί όρμητικά στην θάλασσα. Είναι δύσκολο να αντίληφθι κανείς την τεράστια πάλη, που διεξάγεται μέσα σε μιá εύαίσθητη ψυχή, που αγωνίζεται να νικήση τόν μεγαλύτερο της έχθρό: τόν εαυτό της. Αὐτό συνέβαινε στόν Πρίγκιπα Ραινιέ, όταν τα κοντά πανταλονάκια του τα διεδέχθη τό καλοσιδηρωμένο ριγυτό πανταλόνι και στην μπουτονιέρα του μοσκοβολούσαν δυό μικροσκοπικά γαυρόφαλλα, Ένα κατακόκκινο, σαν τό καθαρίο αίμα, κι' Ένα λευκό, σαν την καθάρια ψυχή: τα χρώματα τών Γκριμάλντι, που έσυμβόλιζαν την άγνη πρόθεσι και τόν αίματηρόν άγώνα τού καθημερινού βίου.

Σοβαρός ό παππούς έπέδιδετο στις μελέτες του. Σοβαρός κι' ό έγγονος άνέβαινε την ράχη όπου, άνασθηλωμένος ό ναός της Άγίας Ντεβότας, τόν τραβούσε με τό ψηλό του κωδωνοστάσιο, και, μοναδικό πολλάκις επισκέπτη, τόν κύτταξαν τα μάτια της κόρης τών κυμάτων, να γονατίζη για να προσευχηθι, με την έλπίδα ότι θα τόν παρηγορούσε στην τρομερή του μοναξιά. Τί να κάνει; Πώς να φερθι;

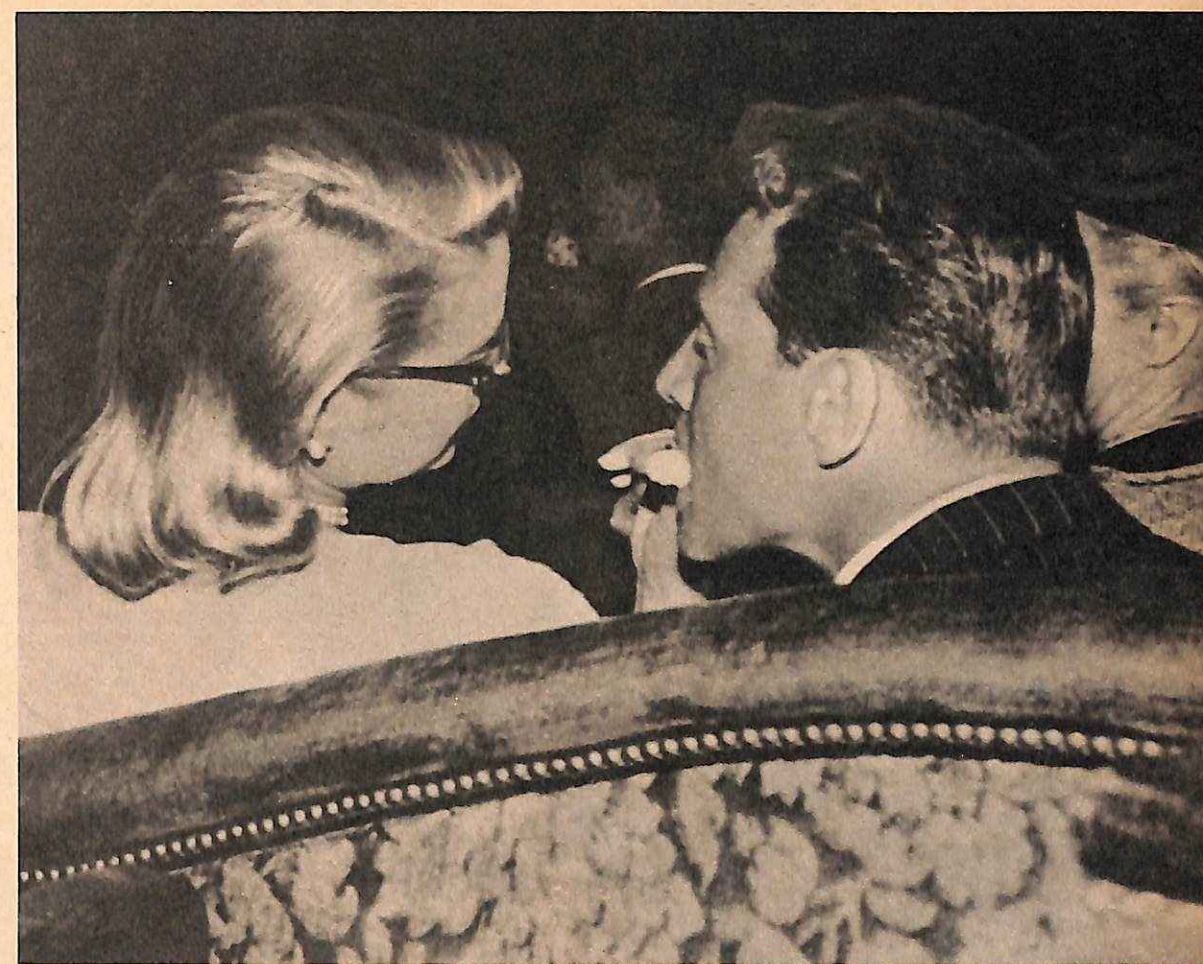
Συλλογιζόταν—και έκύτταζε την μελλοντική επικράτειά του, αυτόν τόν έπίγειο παράδεισο. Κι' άληθινά παράδεισος μοιάζει τό Μονακό. Είναι άπερίγραπτη ή φυσική, αλλά και ή τεχνητή καλλονή, έπειδή ή φύσις και ή τέχνη συνγωνίστησαν στην γωνιά αὐτή της Κυανής Άκτής να επιδείξουν, σαν σε Καλλιτεχνική Έκθεσι, τ' άριστουργήματά των. Όλόκληρη ή παραλία είναι γεμάτη από άκακίες, γαζίες και ροδόδενδρα και οι κήποι όλης της περιοχής μοιάζουν σαν ζωγραφίες διαγμένες από την παλέττα κάποιου θρυλικού ζωγράφου. Πλούσια τα κτίρια, προβάλλουν την μαρμαρυγή τους μέσα στην ποικιλία τών χρωμάτων και, όποιος πάει εκεί και φύγει—κερδισμένος ή χαμένος— δικαιούται ν' άναφωνήση: «Όυκ έπίληθησθεσμάι σου Μόντε-Κάρλο», όπως θα έλεγε και ό προσκυνητής για της Έρουσαλήμ τόν αντίποδα.

Ό πρώτος Άδám της Εύας

Μπορούσε, λοιπόν, να μη γοητευθι από αὐτή την άνάσφρη χώρα ή μίς Γκρέης Κέλλυ όταν, για πρώτη φορά, αντίκρουσε μιá τέτοια μαγεία, διαβαίνοντας από τόν έπίγειο αὐτό Παράδεισο; Θά άδικούσαμε την εύφύα της και τό καλό της γούστο, αν δέν την νιώθαμε θαμπωμένη από τό κάλλος της γωλιάς αὐτής, που μετέβαλε τόν δράχο σε άνθόκηπο και την γή σε ούράνιο σχήμα. Αὐτό συνέβη στα 1954, δηλαδή δυό χρόνια πριν από σήμερα. Άλλά πώς, άραγε, βρέθηκε εκεί, αντί να μένη στο Χόλλυγουντ όπου ήδη μεσουρανούσε;

Είδαμε πώς ή Γκρέης έζήτησε και έπέτυχε να πετάξη με τα δικά της φτερά. Από τόν πατέρα της έπληρε μόνον την εύχή του, από την μητέρα της μερικά διαμαντικά και κάμπουσες οικονομίες για τα πρώτα δήματά της, κι' Ένα πρωί μπήκε στο τράινο κι' έφυγε για την Νέα Υόρκη. Εκεί, χωρίς να ξέρη άκόμη τό μεγάλο δάρο που έκλεινε μέσα της—τό έμφυτο ταλέντο— ένεγράφη σε μιá Δραματική Σχολή, για να μάθι τα μυστικά που κάνουν την θεατρικά καλή. Με άληθινή μανία άρχισε να σπουδάζι όσα είχε μέσα της. Καί όσο δέν καταλάβαινε τό περιεχόμενο τών μαθημάτων, που τα ήξερε νεράκι κι' άνακατωτά, τόσο ξαναγύριζε στα παλιά προβλήματα, που είχαν άρχίσει να την άπασχολούν τόν καιρό που σχηματιζόταν ψυχικά και σωματικά. Θυμόταν πώς έπαιζε θέατρο με τις κούκλες της και πώς στην καθεμιά τους είχε κι' από Ένα ρόλο, σύμφωνα με την έξωτερική τους εμφάνισι, με την φυσιογνωμία που είχαν και έν γένει με την ψυχικήν ύπόστασι που αὐτή διέκρινε μέσα στο άψυχο εκείνο υλικό.

Και σαν έπωδός χαριτωμένη, μέσα στην άνάκλησι αὐτή της ηλικίας, όπου μετασχηματιζό-

ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΩΜΟΝ ΕΙ ΧΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΔΙΑΔΟΣΕΙΣ...

...αὐδ' δέν είχαν συνέχεια

(International)

ΕΝΩ Ο ΓΟΥΪΛΛΙΑΜ ΧΟΛΝΤΕΝ ΤΗ ΦΙΛΟΥΣΕ ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΣ ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ «Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΤΟΚΟ-ΡΙ»

‘Από τόν πρώτο χορό, στην Δραματική Σχολή και στό μοσχοσάπουνο τής τύχης

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ: «ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΘΑ ΣΦΥΡΙΞΗ ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ» (ΕΔΩ, ΜΕ ΤΗΝ ΧΙΟΥΡΑΝΤΟ)

ταν από παιδάκι σε κοπέλλα, ξαναρχόταν μία συμπαθητική μορφή, που την έκανε να χαρή την πρώτη εφηβική της χαρά. Τό πρώτο της φλέρτ. Θά ήταν τότε έως δεκατεσσάρων ετών, και ήταν μορφή με μία κερένια ομορφιά που δεν μπορούσε να την χορτάσει τό μάτι.

Ένα βράδυ έπρόκειτο να δοθεί κάποιος φιλο-ανθρωπικός χορός, στο σχολείο του αδελφού της, του Τζακ Κέλλυ Τζούνιορ, και τότε ήρθε ένας ξε-κάφωτος κρεμανταλάς συμμαθητής του, ο Χάρ-περ Ντέιβις, να του κλαφθή ότι δεν είχε βρή καμ-μιά ντάμα για να χορεύη μαζί της. Τα δυο αγό-ρια σκέφθηκαν την Γκρέης, που αυτή δεν είχε έ-ως τότε πάει σε χορό. Ήταν τόσο αξιοθρήνητος ο ταλαίπωρος Ντέιβις, ώστε η μίστρες Κέλλυ τον λυπήθηκε κι' είπε στην Γκρέης να θυσιασθή. Αυτή τον κύτταξε καλά -καλά στα μάτια, κατά-λαβε τό βαθύ του παράπονο και τον άκολουθη-σε, όπως τό άρνάκι άκολουθεί τον μακελλάρη στο σφαγείο. 'Αδέξιος, με τα χέρια κρεμασμένα, μέ-σα στο κιτρινοπράσινο καί... πολυκατοικημένο πουλόβερ του, ο νέος έπήγαινε μπροστά χωρίς καν να προσέχη την Γκρέης κι' αυτή τον στραβο-κύτταζε, όπως παρατηρούμε τις μαϊμούδες να περπατούν πηδηκτά. Ήταν τό πρώτο βράδυ που έβγαίνει μόνη της. 'Επαιξε τόν ρόλο τής «κο-πέλλας» του κρεμανταλά και χόρευε μαζί του όλη την ώρα, όλο τό βράδυ. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, γύρισε στο σπίτι της. Κι' όταν ή μητέρα, που την περίμενε, την ρώτησε πώς πε-ράσε, ή Γκρέης άνοιξε την άγκαλιά της, έκοντε-ψε να την ρίξη ανάσκελα από τό σφίξιμο την φίλησε άπανωτά και τής ψιθύρισε στο αυτί:

«'Αχ, μαμά μου, πέρασα θαυμασία... Ποτέ δεν φανταζόμουν πώς θα εύχαιριστιόμουν τόσο πολύ».

Έκείνο τό βράδυ τό παιδί, ξύπνησε κοπέλλα! Πώς την θυμόταν εκείνη την έξοχη βραδυά με τον κρεμανταλά της! Και όμως τώρα την ξα-

νάβλεπε σαν μία τραγική άνάμνησι... σαν ένα από τα θλιδερώτερα περιστατικά τής εφηβικής της ή-λικίας, με την συνέχεια που είχε ή «πρώτη βρα-δυά». Ο μεγάλος σταθμός τής κάθε ζωής.

Και οι άλλοι μνηστήρες

Πώς βλέπουμε τα περασμένα, όταν ξαναρχώ-νται να γεμίσουν με ανθρώπινες μορφές την μονα-ξιά μας! Στην πανσιόν Μπαρμπιζόν (πανσιόν μο-νάχα γι' άνύπαντρα κορίτσια), όπου έμενε στη Νέα 'Υόρκη για τις σπουδές της, στην 'Ανώτερη Δραματική Σχολή, ή μέλλουσα πριγκίπισσα ά-ναπολούσε τα περασμένα της φλέρτ, για να κάνει την αυτοκριτική της. Θυμόταν την άθλια κατά-στασι που βρισκόταν στην μεταβατική κατάσταση που περνούν όλα τα κορίτσια μεταξύ 14 και 17 ετών, και γελούσε μόνη της για την άφέλεια που είχε τότε να νομίζει ότι, με την ομορφιά της, θα κατακούσε τό σύμπαν. Μολαταύτα, αν δεν ήταν άποτρόπαιη στην όψη, παρουσίαζε όλα τα έλαττώματα τής χρονικής εκείνης περιόδου, με τα άποκρουστικά σπιθούρια στα μάγουλα, με την κόρυζα στην μύτη, με την φωνή την σπασμένη και ουριστική και με την μυωπία. 'Ενόμιζε ότι θα ήταν πολύ πιο άσχημη αν φορούσε γυαλιά, παρά που ήταν άναγκασμένη να κάνει γκριμάτσες για να δι' λίγο καλύτερα.

Έκείνο όμως που την διεισδεάζε, στην άνα-πόλησι των περασμένων, ήταν τό ενδιαφέρον που προκαλούσε στους φίλους του αδελφού της, που μπαϊνόβγαίνουν στο σπίτι τους σαν να ήταν ά-δέσποτος μύλος. Όλοι την φλερτάριζαν με την άφέλεια τής φίλης προς τον αδελφό της, που δι-καιολογούσε τους συχνούς των πηγαίνοντες.

Βέβαια, δεν ήταν διόλου δυσχερής για τις επιτυχίες και τους θαυμαστές. Ένας μάλιστα, ο Βάλτερ Ουάιτς, πιο τολμηρός από τους άλ-λους, τής τό είπε καθαρά. Την άγαπούσε με όλη

την καρδιά του και την παρακαλούσε να μη διασθή να παντρευθή κανέναν άλλον, ως που να μεγαλώσουν κι' οι δυο και να άποκτήσουν τα μέ-σα για να στήσουν την έρωτική τους φωλιά. 'Η Γκρέης τόν άφηνε να μονολογή γιατί δεν ήθελε να κόψη τό νήμα ενός αίσθηματος που την έκολλάκευε σημαντικά. Όμως ο νέος αυτός, ο τόσο φλογερός, την άφηνε έντελώς άδιάφορη. Τής έγραφε τακτι-κά, άκόμη και όταν ύπηρετούσε στο ναυτικό, πο-λύ άργότερα. Φυσικά, ποτέ δεν σκέφθηκαν στο σπίτι της ν' άνοιξουν τα γράμματα που έπαιρνε και, έτσι, τό μονόπλευρο εκείνο ειδύλλιο είχε περά-σει άπαράτρητο. Και θα παρέμενε τελείως ά-

ΤΟ ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΙΕΡΑΣ ΤΗΣ ΗΤΑΝ ΤΟ

γνωστο άν, σε μία περίοδο άδείας, δεν έρχόταν ο Βάλτερ να περάσει τις εύχάριστες ήμέρες τής έλευθερίας του στο σπίτι του άγαπημένου του φίλου Τζακ Τζούνιορ, φυσικά για να βρίσκειται όλη την ώρα κοντά στην σκληρόκαρδη αδελφή του. Τότε μόνον ή μίστρες Κέλλυ άρχισε ν' αντίλαμ-βάνεται κάτι. 'Ανήσυχη λοιπόν θέλησε να πληρο-φορηθή αν ή Γκρέης άναποκρίνεται σ' αυτό τό αίσθημα. Αυτή, σιωπηλή, κατέβασε τό κεφάλι, πήγε στην μυρωμένη κρεβατοκάμαρά της, άνοιξε ένα συρτάρι του κομμώ της και πήρε ένα μάτσο γράμματα για να τα δώσει στην μητέρα της.

—Διάβασε, τής είπε, και μην ανησυχής. Θά βρης μόνον έρωτήματα. Και από την συνέχεια, θα πεισθής ότι όλα έμειναν χωρίς άπάντησι.

—Και τα δικά σου, τ' άφήνεις στα χέρια του; έρώτησε πιο ανήσυχη ή μητρική περιέργεια.

—Δεν ξέρω αν έχη κανένα, γιατί εγώ ποτέ δεν του έγραφα.

Την επομένη ο Βάλτερ έφυγε με την τσέπη γεμάτη από τα δικά του γράμματα, κλεισμένα, όπως έλεγαν άλλοτε, εις φάκελον εύόδη, χωρίς όμως κανένα κεραινό. Πέρασαν τρία χρόνια από τότε. Ο νεαρός ήταν εύτυχισμένος με την γυ-ναίκα που πήρε. 'Αλλά έδάγκασε τα χείλια του όταν, γελαστός, ο Τζακ Τζούνιορ του άπεκάλυ-ψε ότι ή μητέρα και όχι ή κόρη του είχε επί-στρέψει την φλογερή του άλληλογραφία!

Ένα δραματικό τέλος

Έκτοτε πολλοί ύποψήφιοι έδιάδθηκαν από τό

«ΟΣΚΑΡ», ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΤΟ 1954 ΜΕ ΤΟΝ ΣΠ. ΤΡΕΙ-Ι-ΣΥ

σπίτι τής Φιλαδέλφειας. Κάθε μέρα ή Γκρέης, με την πάροδο του χρόνου και την απομάκρυνσι από την άχάριστην ήλικία, γινόταν πιο όμορφη, πιο έλκυστική, πιο άξίεραστη. Με την θέλησί της μά-λιστα διωρθώθηκαν και τα επίκτητα έλαττώματα που είχε στην μύτη της και στην φωνή. Έν τού-τοις, ένα άλλο βράδυ που άναπολούσε τό παρελ-θόν, γιατί δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει, ξαναθυ-μήθηκε τόν κρεμανταλά που την πρωτόβγαλε στον κόσμο, στον σχολικό εκείνο χορό. Όπως από την κάμψια βγαίνει όμορφη ή πεταλούδα, έτσι άκρι-ώς και από τόν άδέξιο εκείνο συμμαθητή του Τζακ Τζούνιορ (με τό πρασινοκίτρινο πουλόβερ) άρχισε να ξεπετιέται ένα άραίο και συμπαθητικό-τατο πετειναράκι. Τό αίσθημά του για την Γκρέ-ης, χωρίς καμμιάν άμφισβήτησι, θα άρχισε εκεί-νο τό βράδυ. 'Αλήθεια, τί συμπαθητικό παιδί εί-χε γίνει! Έσπούδαζε στο ίδιο Πανεπιστήμιο με τον Τζακ, και κατοικούσε στην ίδια συνοικία.

Έβγαιναν μαζί πολύ συχνά, μέρα και βράδυ, γιατί τους ένωσε πια μία άδελφική φίλια. Προφα-νές είναι ότι ή Γκρέης σιγά -σιγά τόν άγάπησε. Αυτό φάνηκε μόνον όταν ο Ντέιβις άρρώστησε από μια σκληρότατη κληρονομική ασθένεια, και σε λίγον καιρό πέθανε. Μαρτύριο ύπήρξε για την καλή του φίλενάδα ή άρρώστια του. Και άπε-ρίγραπτη σάθηκε ή άπελπισία της, όταν έχασε τόν καλό της «μπού -Φρέντ». Και όμως... 'Εφι-λοσόφησε πάνω στην ανθρώπινη τύχη και δεν άρ-γησε να κλείση τό συμπαθέστατο αυτό διδύλιό της πρώτης άγάπης.

Το μαγικό μοσχοσάπουνο

Ήταν άραγε δυστυχισμένη την εποχήν εκεί-νη, που άκολουθούσε τα καλλιτεχνικά μαθήματα τής Δραματικής Σχολής στην Νέα 'Υόρκη; Τι την έκανε να ξαναθυμάται τα περασμένα, εύχά-ριστα και δυσάρεστα, αυτή που άτένιζε κατάματα τό μέλλον, όπως ο αέτος που κυττάζει άφοβα τόν ήλιο; Δεν ήξερε κι' ή ίδια! Τα διαμαντικά της μητέρας της είχαν σωθή, όπως και οι όικονο-μίες οι άτομικές και οι μητρικές της. Να ζη-τήση ένίσχυσι δεν τολμούσε ή μάλλον δεν τό ή-

θελε, γιατί αυτό θ' άπεδείκνυε την άποτυχία των προσπαθειών της. Εύτυχώς ένας χαζός τής έδωσε την καλύτερη συμβουλή με τόν άπλοϊκό του θαυ-μασμό:

«'Ωχ, ώχ, ώχ, κουκλάκι μου, τής είπε κατε-βαίνοντας από ένα λεωφορείο. Έχεις τό όμορφό-τερο μουτράκι, για ρεκλάμα μοσχοσάπουνου!»

Τί ιδέα!.. 'Αλλά πολύ καλή ιδέα... Και για να δοκιμάση την άποτελεσματικότητα της, μπήκε σ' ένα κατάστημα που πουλούσε καλλυντικά και έρώτησε τόν διευθυντή του:

«Τί θα λέγατε αν σας έπρότεινα τό πρόσω-πό μου για να κάνετε ρεκλάμα των προϊόντων σας;»

Και ή Γκρέης Κέλλυ, ύστερα από λίγες μέ-ρες, κυκλοφορούσε μέσα σε διάφορα περιοδικά περιωπής διαφημίζοντας σαπούνια!

Λίγο άργότερα όμως, ο μίστερ Τζακ Κέλλυ Σένιορ την άνεγνώρισε σ' ένα από τα περιοδικά κι' έγινε θηριο.

—Θα τους κάνω μήνυσι που χρησιμοποιούν την φωτογραφία της σε ρεκλάμα... έδήλωσε όταν γύρισε στο σπίτι του.

—Έσύ θα καταδικασθής, άπήνησε ή μίστρες Κέλλυ, επειδή ή Γκρέης έπιασε δουλειά και πο-ζάρει για διάφορες ρεκλάμες...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ(;) ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΗΣ: Ο «ΚΥΚΝΟΣ», ΠΟΥ ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΕΚ ΓΚΙΝΝΕΣ

“Ένας Πατέρας και Ένα Τραίνο οδηγούν στη Μέκκα...”

“Όλος ο θυμός του δισεκατομμυριούχου έπεσε μονομιάς κι’ ένα θριαμβευτικό χαμόγελο έπλυνε τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. —‘Αλήθεια δουλεύει στην διαφήμιση; “Α, μὰ καλὰ τὸλεγα πὼς εἶναι μιὰ σπουδαία κοπέλλα. Τὴν ἐπομένῃν, ἡ Γκρέης ἐλάμβανε τὸ πρῶτο πατρικὸ τσέκ: «γιά τὰ μικρά σου ἑξοδα», ἐξηγοῦσε ἕνα τηλεφῶνημα ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια.

Τὰ «μικρά ἑξοδα» τῆς ἦταν ἡ πληρωμὴ τῆς πανσινὸν γιά... δυὸ συμβαθῆτριές τῆς ποὺ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τίς σπουδές των χωρὶς τὴν οικονομικὴν αὐτὴ ἐνίσχυσι. Ἡ Γκρέης ἐξηκολούθησε νὰ ποζάρῃ, καὶ κάθε μέρα γινόταν πιο περιζήτητη ἀπὸ τὰ περιοδικά. Τὸ ἀέρινο χαμόγελό τῆς εἶχε κατακτήσει τὸν κόσμον. Ἡ ματιά τῆς ἔδειχνε μιὰ πεντακάθαρη ψυχὴ καὶ ἡ φωτογένεια, ποὺ εἶχε, τὴν παρουσίαζε ἀνάγλυφ, σὰ νάδωαινε ἀπὸ τὸ χαρτί, γιά νὰ περπατήσῃ μαζί μὲ τὸν ἀναγνώστη. Ἦταν ἄραγε τυχαία ἐπινοήσις, ἀπὸ τὴν συμβουλὴ τοῦ χαζοῦ μὲ τὸ σκουλάκι μου» καὶ τὸ «μοσχολᾶπουνό» του; Ἡ μελετημένη πρόθεσις νὰ γίνῃ γνωστὴ σ’ ὅλο τὸν κόσμον καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν μεγιστάνων τῆς ὁδῶνς στὸ Χόλλυγουντ; Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθουμε ποτέ, γιὰτὶ ἡ μὲς Γκρέης εἶναι τόσο ἐξυπνὴ ὅσο κι’ ἐπιφυλακτικὴ, τόσο εἰλικρινὴς, ἀλλὰ καὶ τόσο καλὰ ὠπλισμένη ἐναντίον τῆς περιεργείας. Τὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνισι; Ναί. Νὰ τὴν δοῦν, νὰ τὴν κρίνουν, νὰ τὴν κατακρίνουν, ἂν θέλουν. Ἀλλὰ τὸν ἐσωτερικὸ τῆς κόσμον; Ὅχι, δὲν θὰ τὸν μάθουν ποτέ. Οὔτε οἱ δικοὶ τῆς.

Μεταμορφώσεις

Τὴν θεωροῦσαν ἀκόμη κι’ οἱ γονεῖς τῆς ἕνα παράξενο πλάσμα ποὺ ξεχώριζε πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀδελφία τῆς. Κι’ ὁ πατέρας τῆς κι’ ἡ μητέρα τῆς, εἶχαν πολὺ στενοχωρηθῇ ὅταν ἔφυγε γιά νὰ φοιτήσῃ στὴν Καλλιτεχνικὴ ἐκείνῃ Ἀκαδημία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀπὸ τὰ ὅσα τοὺς ἔλεγε ὁ μίστερ Τζῶρτζ Κέλλυ, ὁ θεατρικὸς συγγραφεύς, γιά τὴν μαῦρη ζωὴ ποὺ ἔκαναν στὴ Νέα Ὑόρκη οἱ ταλαίτωροι καμπωτινοὶ, καὶ ἰδίως γιά τίς τραγικὲς περιπέτειες ποὺ περιμένουν τίς κοπέλλες ὅταν ζητοῦν νὰ διακριθοῦν γιά νὰ φθάσουν στὸ παλκοσενικο καὶ νὰ γίνουν δεντέτες, καταλάβαιναν πόσο θὰ πάλαινε ἡ Γκρέισυ τους, ἡ χαϊδεμένη κορούλα τους, μὲ τὸ στάδιο ποὺ εἶχε διαλέξει. Ἐκεῖνος μάλιστα ποὺ ἦταν πιο ἀπαισιόδοξος γιά τὸ μέλλον τῆς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατέρα τῆς καὶ ἡθοποιὸς Βάλτερ Κέλλυ, τοὺς παρηγοροῦσε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ Γκρέης θὰ ἀφίσταε τόσο πολὺ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ διέλεξε, μόλις βρισκόταν σὲ πραγματικὴ ἐπαφὴ μαζί του (ὄχι στὰ θρανία τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ στὰ παρασκήνια τῶν θεάτρων καὶ μάλιστα στοὺς προβαλόμενους τῶν «μάνατζερς») ὥστε θὰ τὸ παρατῆρε σύζυλο καὶ θὰ γύριζε στὸ σπιτάκι τῆς.

Ἀνήσυχη, λοιπόν, ἡ μίστερς Κέλλυ, ἐπῆγαινε συχνὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, δῆθεν γιά νὰ δῇ τὰς προόδους ποὺ ἔκανε ἡ κόρη τῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα νὰ τὴν εὕρῃ ἀπογοητευμένη. Ματαίαι ἐλπίς. Κάθε φορὰ, τὴν ἀνακάλυπτε πιο πεισματωμένη καὶ, ἰδίως, πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδε. Καθημερινῶς ἡ Γκρέης ἀλλάζε. Ἡ προφορά τῆς, κύριο μέλημά τῆς, εἶχε γίνει τόσο διαφορετικὴ, ὥστε ἡ Ἀγγλὶς καθηγήτρια τῆς ἐβεβαίωσε τὴν μίστερς Κέλλυ ὅτι ὁποῖος Ἀγγλὸς ἀριστοκράτης θὰ ἄκουε τυχὸν τὴν Γκρέης, δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲν γεννήθηκε, δὲν ἀντεράφη καὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατικώτερο μέγαρο τοῦ Λονδίνου.

Καὶ τί δὲν ἐσπούδαζε στὴν Ἀκαδημία τῆς Νέας Ὑόρκης. Χορὸ, λύγισμα κορμιοῦ, ξιφασκία, περπάτημα χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή, στάσιμο, κίνησι χεριῶν, κάθισμα, ὅλα μελετημένα σὲ βαθμὸ ἀξιοθαύμαστο, ὥστε νὰ φαίνονται φυσικά καὶ ἀπλά, ἐνὼ ἦταν ἀποτέλεσμα πολὺμηνου μόχθου...

Ἔτσι ἐπέρασε ὁ πρῶτος χρόνος τῶν σπουδῶν τῆς. Ἐνας καλὸς παρατηρητὴς θὰ ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικὸ τῆς μεταμορφώσεως ποὺ ἐσημειώετο γιὰ τὴν καταπληκτικὰ ἀπλὴ αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ ἐργαζόταν σὰν μοντέλο, ἐνὼ ἦταν κόρη δισεκατομμυριούχου. Μοντέλο; Ναί, μοντέλο. Ἀλλὰ τί μοντέλο! Τόσο ἀγνό, τόσο ἀφελές, τόσο ἀφάρτο, σὰν τὴν κρέμα ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ γάλα, ὥστε

μαζί μὲ τὸν θαυμασμό γιά τὴν ὁμορφιά τῆς —πέταλα ρόδου σ’ αὐτὸ τὸ ἀφρόγαλο— προκαλοῦσε τὸ σεβασμὸ καὶ «κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι».

Ἀλήθεια εἶναι ὅτι, σ’ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ φαινόμενο, εἶχε δάλει τὸ χεράκι του κι’ ὁ πτερωτὸς θεός. Ὁ βοηθὸς τοῦ σκηνοθέτου τῆς Δραματικῆς Σχολῆς ἦταν ἕνας χαριτωμένος φαφλατᾶς καὶ κατάρθρωσε νὰ γοητεύσῃ τὴν μὲς Κέλλυ. Τὰ μαθήματα, ποὺ τῆς ἔδινε, ἦσαν τόσο παραπειστικά, ὥστε ἡ Γκρέης δὲν μπορούσε νὰ μὴν κολακευεταί. Τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι, ἂν παντρευόντουσαν, θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν κἀνῃ μεγάλῃ δεντέττα. Εἶχε μυαλὸ ὅμως ἡ Γκρέης. Νὰ διασκεδάσουν λίγο, σὰν καλοὶ φίλοι, ναί, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ παντρευθοῦν. Γιὰτὶ νὰ σκλαβωθοῦν καί, μάλιστα, ν’ ἀκολουθήσουν τὸ ἴδιο στάδιο; Κάποια μέρα θὰ βρισκόντουσαν ἀντιμέτωποι σ’ ἕνα ἀχάριστο ἀγόνα, ποὺ μπορούσε νὰ τοὺς κἀνῃ κι’ ἐχθροὺς, ὅπως ἡ στατιστικὴ —μεγάλῃ βοηθὸς τῶν Ἀμερικανῶν— διέπιστῶνε μὲ χίλια παραδείγματα. Ἔτσι ἐψυχρῶθηκε ὁ ζῆλος. Καί... ἐναυάγησε καὶ τὸ νέο εἰδύλλιο τῆς ἐκὼρης τοῦ κτίστη.

Ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ τίς δραματικὲς τῆς σπουδές, ὅταν ἀπεφάσισε νὰ φορέσῃ γυαλιὰ γιά νὰ συνηθίσῃ νὰ μὴ μισοκλείνῃ τὰ μυαπικά τῆς μάτια. Γιά λίγο, αὐτὴ ἡ ἀνάγκη τὴν ἐλύτρησε, καὶ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς πρώτης ἀπογοητεύσεως τῆς. Ἦταν ποὺ ἦταν μετρημένη στὶς κινήσεις τῆς. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ προχωρήσῃ μὲ τὰ γυαλάκια τῆς; Καὶ μάλιστα τόσο ψηλὴ, ἀφοῦ εἶχε φθάσει τό... ἕνα μέτρο καὶ ἑβδομήντα πόντους. Καὶ ὅπου πήγαινε γιά νὰ ζητήσῃ τὴν πρόσληψί τῆς σ’ ἕνα θίασο, καὶ ν’ ἀρχίσῃ τὴν καριέρα τῆς μόλις θὰ ἔπαιρνε τὸ διπλωμά τῆς, παντοῦ τὴν ἀπέκρουαν μὲ τὴν μοναδικὴ δικαιολογία:

«Ἀτυχῶς δὲν κάνετε. Εἰσθε πολὺ ψηλὴ...»

Δηλαδή, ἐκεῖνο ποὺ γιά κάθε ἄλλῃ περίπτωση θὰ ἦταν ἕνα θαυμάσιο προτέρημα, τώρα, στὴν δουλειὰ ποὺ εἶχε διαλέξει, ἦταν ἕνα ἀνυπερβλήτο ἐμπόδιο. Κολῶνα τὸ κορμί τῆς. Ὑπέροχη σὲ ὅλα τῆς. Προκαλοῦσε τὸν θαυμασμὸ ὅπου πήγαινε. Καὶ ὅμως... «ἀτυχῶς εἰσθε πολὺ ψηλὴ...» Καὶ ἔφυγε ἀπογοητευμένη.

‘Ο «πατέρας» καὶ ὁ θρίαμβος

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἔρριχνε τ’ ἄρματα. Ὅχι. Θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φωτογραφικοῦ μοντέλου, ὡς ποὺ κάπου θὰ τὴν ὠδηγοῦσε. Καὶ πράγματι... Μιὰ μέρα, στὸ γραφεῖο ἐνὸς «μάνατζερς», τὴν εἶδαν, τὴν ἀνενγνώρισαν ἀπὸ τίς ρεκλάμες γιά μιὰ κρέμα, καὶ τὴν ἐρώτησαν ἂν στὰ μάγουλά τῆς χρησιμοποιοῦσε αὐτὴ τὴν κρέμα καὶ ἦταν τόσο ὁμορφα...

—Αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ἡ μὲς Κέλλυ. Μὲ βρίσκετε καὶ σεῖς πολὺ ψηλὴ;

—Ὅχι, ἂν δέχεται νὰ παίξῃ μαζί σας ὁ Ρέϋμونت Μάσσεϋ σ’ ἕνα ἔργο ποὺ πρόκειται ν’ ἀνεβάσουμε στὸ Μπροντγουαί.

Ἡ μὲς Κέλλυ ἐνόμισε ὅτι τὴν εἰρωνεύονταν. Χωρὶς ν’ ἀποκριθῇ, ἄρπαξε τὴν τσάντα τῆς καὶ δῆλκε ἀπ’ τὸ γραφεῖο. Δὲν ἄφησε, μάλιστα, οὔτε τὴν διεύθυνσί τῆς. Τὴν ἐπομένῃ, ὅμως, τὴν ἐκάλεσαν στὸ τηλεφῶνον.

—Ἐδὼ Ρέϋμونت Μάσσεϋ. Παρακαλῶ, τὴν μὲς Γκρέης Κέλλυ.

—Ρέϋμونت Μάσσεϋ, εἶπατε; ἐρώτησε ἐκπληκτικὴ καὶ φοβισμένη μήπως ἦταν καμμιὰ φάρσα. (Ἀλλὰ πῶς ἄραγε εἶχαν μάθει τὴν διεύθυνσί τῆς;) —Τί ζητᾶτε παρακαλῶ;

Ὁ μεγάλος ἡθοποιὸς, τῆς εἶπε διαστικὰ νὰ τὸν περιμένῃ στὴν παυσινὸν Μπαρμπίζον. Ὅταν ἔφθασε, τῆς ἐξήγησε ὅτι ὁ «μάνατζερς» τὸν εἰρωνεύει ὅτι τοῦ βρῆκε ἕνα καλὸ μοντέλο γιά τὴν... κρέμα ποὺ ἔβαζε καὶ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ παίξῃ μαζί του, ἐπειδὴ ταίριαζαν στὸ ἀνάστημα.

—Μόλις εἶδα τὴν φωτογραφία σας, δὲν σὰς κρῦβω ὅτι τὰ ἔβαλα μαζί του ποὺ δὲν κράτησε τὴν διεύθυνσί σας, ἀλλὰ ἀμέσως, ἀπὸ κατὰστημα σὲ κατὰστημα, τὴν ἔμαθα καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς προτείνω νὰ παίξωμὲ μαζί.

Ἔτσι ἐντεμπουτάρησε ἡ Γκρέης στὸ Μπροντγουαί μὲ τὸν «Πατέρα» τοῦ Στρίντμπεργκ καὶ στὸ πλευρὸ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἡθοποιούς τῆς Ἀμερικῆς. Στὸ ἔργο, ποὺ εἶχε μεγάλῃ ἐπιτυχία, ἡ Γκρέης ἔπαιζε τὸ ἀδω κορίτσι τόσο

ῶραϊα, τόσο παραστατικά, τόσο ἀπλά, ὥστε ἔμοιαζε σὰν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου ποὺ μπαίνει σ’ ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ τοῦ χαρίζει τὴν φρεσκάδα τῆς ζωῆς.

Τὸ Χόλλυγουντ ἐνσκήπτει

Τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐπιτυχίας ἀνέβαινε τώρα ἡ κοπέλλα πού, λίγα χρόνια πρῶτύτερα, ἦταν ἕνα ἀδύνατο πλάσμα, μυωπικό, ποὺ σφύριζε ἀντὶ νὰ μιλά, καὶ ποὺ φοβόταν τὸ ἴδιο τῆς τὸ κουράγιο γιά τὰ μεγάλα ὄνειρα ποὺ ἔπταβε παίζοντας θέατρο μὲ τίς κούκλες τῆς. Πολλοὶ τὴν θαύμασαν στὸν «Πατέρα». Ἐκεῖ τὴν εἶδε ἡ τηλεόρασις, καὶ τὴν ἄρπαξε μ’ ἕνα θαυμασίο μισθό. Ἐκεῖ τὴν εἶδε καὶ τὸ Χόλλυγουντ καὶ τὴν ἐκάλεσε κοντά του. Νὰ παίξῃ μαζί μὲ ἕναν κολοσσό: Τὸν Γκάρυ Κούπερ.

Ὅταν κοινολογήθηκε στὸ συνηθισμένο κουτσομπολιὸ τῆς Κινηματογραφουπόλεως τὸ κοσμολογικὸ γεγονός τῆς προσκλήσεώς τῆς, οἱ γλῶσσες ἄρχισαν νὰ δίνουν καὶ νὰ παίρνουν. Τί; Μιὰ ἀγνωστὴ; Μιὰ φωτογραφικὴ ρεκλάμα γιά κρέμες ἔρχεται νὰ καταπατήσῃ τὰ οἰκόπεδα τῶσαν καὶ τῶσαν στάρ; Καὶ τί σημαίνει ὅτι δῆλκε ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴ Ἀκαδημία τῆς Νέας Ὑόρκης; Ἀς παίξῃ στὸ Μπροντγουαί. Τί δουλειὰ ἔχει στὸ Χόλλυγουντ; Καὶ ποῖος λέει ὅτι ὁ μπαμπᾶς Κέλλυ δὲν πλήρωσε τὰ μαλλοκέφαλά του γιά ν’ ἀνεβάσῃ ἕνα τόσο παλιὸ ἔργο, ὥστε νὰ φιγουράρῃ ἡ κορούλα του σ’ ἕνα ρόλο ποὺ θὰ τῆς δίδαξαν στὴ Δραματικὴ τῆς Σχολῆ; Κλαυδμὸς, λοιπόν, καὶ θρήνος στὰ παρασκήνια τῶν μὴ παρασκηνίων. Ἄν ἄκουε ἡ μὲς Κέλλυ ὅσα τίς ἔσερναν τότε τὰ καλλίγραμμα θηλυκὰ τοῦ στήθους καὶ τῆς γάμπας, πῆθάνον νὰ γύριζε στὴν Φιλαδέλφεια, χωρὶς κὰν νὰ ἀνταμώσῃ τὸν Γκάρυ Κούπερ.

Ἀλλὰ ὁ ἀρσενικὸς κόσμος δὲν εἶχε τὴν ἴδια ἀπαισιόδοξη γνώμη. Ἀποροῦσε κι’ αὐτὸς, ἀλλὰ γιά ἄλλον λόγο: Πῶς διάβολο δὲν τὴν εἶχαν προσέξῃ πρῶτύτερα; Αὐτὴ ἡ κοπέλλα ἦταν ἕνα σπάνιο μαργαριτάρι, ποὺ ἔφθασε τὴν κατάλληλῃ στιγμὴ γιά ν’ ἀλλάξῃ τὴν μορφή καὶ τὰ «ἰδανικά» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

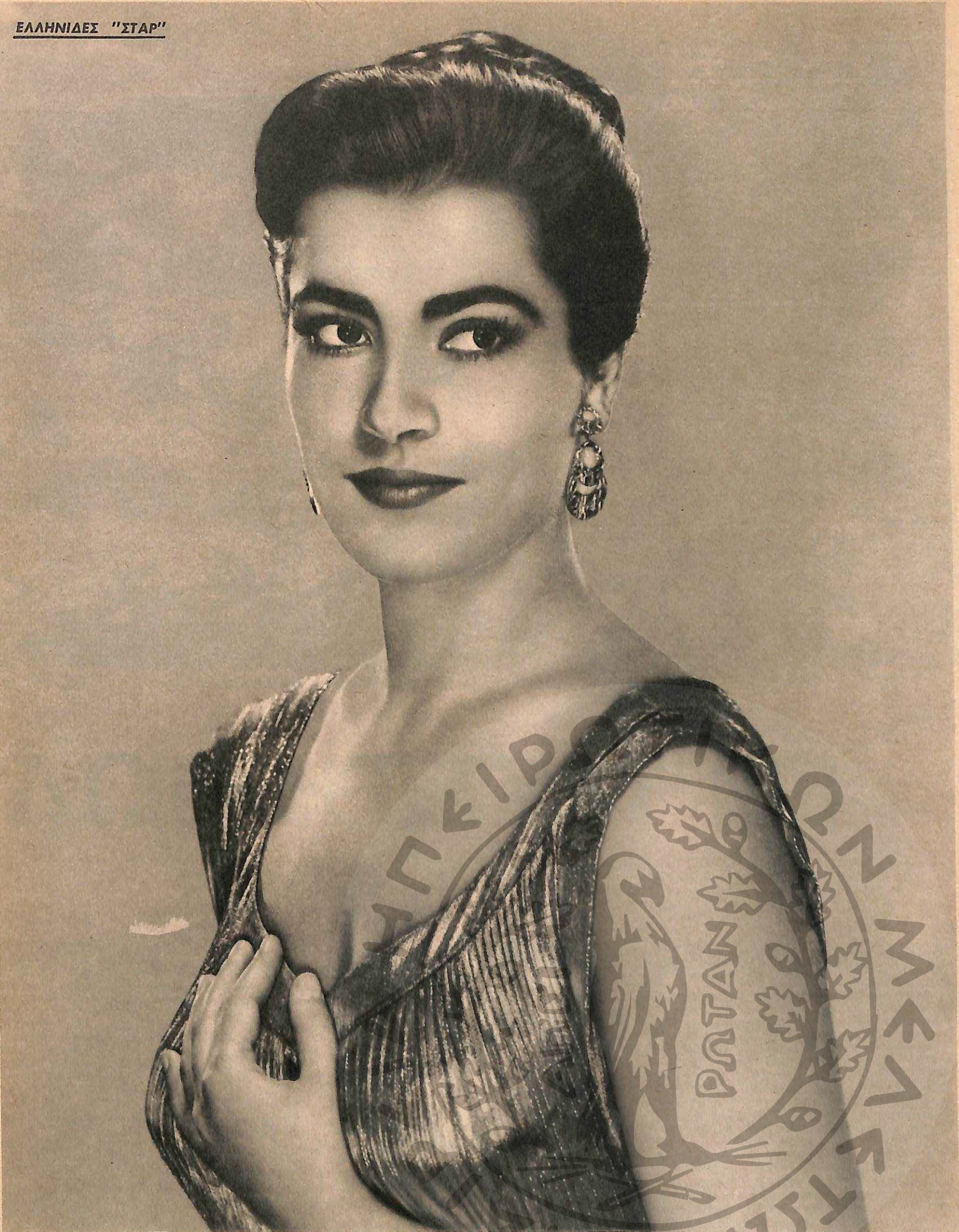
Καί, στὸ πείσμα τοῦ ἀντίζηλου γυναικείου θηριοτροφείου ποὺ μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ ἐξετοπίζετο κι’ ἐσπράχνετο στὰ βᾶθ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἀγνοίας, ὅλοι οἱ ἄντρες στὸ Χόλλυγουντ, σκηνοθέται, ἡθοποιοί, φωτογράφοι καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ σημειώνονται στὸ προσκήνιο κάθε ταινίας, δὲν ἄφησαν ὑπερθετικὸ ποὺ νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν γιά νὰ ἐπαινέσουν τὸ καινούργιο ἀστέρι ποὺ ἀνέτελλε. Ἡ Γκρέης ἦταν ἐπὶ πιο θελκτικὴ, ἡ πιο καλοβαλμένη, ἡ πιο ἀπίθανη μορφή τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ πιο καταπληκτικὴ γόρσας.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερο εἶναι ὅτι, μόλις ἄρχισε τὸ κουτσομπολιὸ νὰ ἀναλύῃ τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία τῆς δεντέττας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ μὲ τὸν Γκάρυ Κούπερ, καὶ νὰ μιλά γιά τὰ δισεκατομμύρια τῆς Φιλαδέλφειας ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀγάπῃ τῆς Γκρέης γιά τὴν Ἐβδομὴ Τέχνη, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ἄρχισαν βροχὴ οἱ παραγγελίες προτιμήσεως γιά τὸ φιλμ μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἐντεμπουτάριζε. Ἐτὸ τραῖνο θὰ σφυρίξῃ τρεῖς φορές, ἦταν ὁ τίτλος του.

Τὸ φαινόμενο μὲ τὰ ἄσπρα γάντια

Καὶ ὅμως, γιά νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, πέρασε ἀπὸ διάφορα μικροστάδια. Εἶχε κρούσει πολλές φορές τὴν πόρτα τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ἐπέμενε νὰ εἶναι μισοανοιγμένη σὰν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Πράγματι, σ’ ἕνα στούντιο τῆς πρότειναν νὰ τὴν δοκιμάσουν στὸν ρόλο μιᾶς σουμπρέττας - πειρασμοῦ. Δὲν τὸ δέχτηκε. «Ἡ ὅλα ἡ τίποτε», ἦταν τὸ ἐμβλημα τῆς. Ὅπως ἀργότερα ἀμολόγησαν πολλοὶ «κυνηγοί», τὴν εὕρισκαν ψυχρὴ, μολοντί πολὺ ῶραϊα. Δὲν ἤξεραν, μάλιστα, πῶς νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὴ τὴν γυναικάρα, ποὺ εἶχε ἕνα σῶμα ἀθλητικὸ μὲ τίς περιεργότερες κυματοειδεῖς κινήσεις, καὶ ἕνα χαμόγελο παρθένου μὲ οὐράνια μάτια, γεμάτα ὁμῶς πονηρία.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ, ἡ Ἑλληνὶς ἡθοποιὸς ποὺ ἔκανε ἀξιόλογη καριέρα στὴν ἰταλικὴ ὁδὸν, ἐξεκίνησε τώρα γιά τὴν κατακτῆσι τῆς Μέκκας τοῦ κινηματογράφου: τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐνα μακροχρόνιο συμβόλαιο μὲ τὴν «Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγερ» τῆς ἐξασφάλισε λαμπροὺς ὄρους ἐργασίας. Καὶ νὰ τώρα ἡ Εἰρήνη, στὴν πρώτη τῆς ἀμερικανικῇ ταινίᾳ «Τιμὴ σ’ ἕναν κακὸ ἄνθρωπον», ὅπου κρατᾷ τὸν βασικὸ γυναικεῖο ρόλο πλάι στὸν Τζέιμς Κάγκνεϋ. Ἡ κριτικὴ, ἐνθουσιασμένη, τὴν ὠνόμασε «νέωτερη Ἄννα Μανιάνι», «κορίτσι φλόγα», γυναίκα-λάβα — καὶ μὲ ἄλλα ἐξ ἴσου πυριφλεγῆ ἐπιθετα

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΙ ΜΙΑΣ ΟΡΔΗΣ ΛΙΛΑ ΙΠΟΥΤΕΙΩΝ: ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ ΚΑΙ ΒΑΚΤΗΡΙΔΙΩΝ. ΤΑ ΕΜΒΟΛΙΑ ΕΧΟΥΝ ΥΠΕΡΝΙΚΗΣΕΙ ΜΕΡΙΚΑ. ΜΕ ΑΛΛΑ, ΟΜΩΣ —ΤΟΝ ΤΥΦΟ Λ.Χ.— ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΑΜΕΙΛΙΚΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. ΑΠΟΜΕΝΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΘΟΥΝ ΤΑ ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΝΑ ΕΠΙΣΗΜΑΝΘΟΥΝ ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ

ΙΑΤΡΙΚΗ

ΟΙ "ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ,, ΔΙΗΘΗΤΟΙ ΙΟΙ

Άρθρον του διασήμου επιστήμονος δόκτορος ΙΩΝΑ ΣΩΛΚ, διευθυντού του Έργαστηρίου Διηθητών Ιών του Πίτσμπουργκ

Το πρώτο και κύριο που πρέπει να πούμε για τους διηθητικούς ιούς είναι ότι, παρά την γενική αντίληψη που επικρατεί, δεν είναι καθόλου μυστηριώδεις.

Αν και μένουν ακόμη πολλά να μάθουμε για αυτούς, πολύ από το μυστήριο που τους περιέβαλλε πριν από χρόνια έχει διαλυθεί. Έπειδή έχουν γραφτεί πολλά για αυτό, ο περισσότερος κόσμος ξέρει ότι η πολιομυελίτις είναι μία αρρώστια που προκύπτει από διηθητικό ιό. Το ίδιο συμβαίνει και με μερικές από τις πιο γνωστές αρρώστιες: την ανεμοβλογιά, τους μαγουλίτες, την ιλαρά, λόγου χάριν. Και η εύλογη, ή πρώτη επιδημική αρρώστια που εξουδετερώθηκε από τον άνθρωπο, προκαλείται από διηθητικό ιό.

Οι διηθητικοί ιοί δεν είναι, λοιπόν, μυστηριώδεις, αλλά παρουσιάζουν μεγάλα προβλήματα για συζητήσεις. Ένα σπουδαίο και ενδιαφέρον ζήτημα, παραδείγματος χάριν, είναι ότι οι διηθητικοί ιοί, που αποτελούσαν συνήθως προβλήματα για την παιδική ηλικία, προσβάλλουν σήμερα πολύ συχνότερα —και σοβαρώτερα— τους μεγάλους. Αλλά ο καλύτερος τρόπος, για να εξετάσουμε το θέμα μας, είναι να προσπαθήσουμε να απαντήσουμε σε μερικά ερωτήματα που θα έχετε καθένας «μη ειδικός».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΛΥΝΣΙΣ ΑΠΟ ΔΙΗΘΗΤΟ ΙΟ;

Ο όρος «μόλυνσις» σημαίνει εισβολή στον οργανισμό ώριμων τύπων μικροβίων, που ανήκουν συχνά στην κατηγορία των «διηθητών ιών». Τα μικρόβια αυτά στεριώνουν, για να μιλήσουμε απλά, μέσα στον οργανισμό το νοικοκυριό τους και αρχίζουν να γεννοβολούν. Το αποτέλεσμα είναι να δημιουργηθεί ένας έρεθισμός, μία φλόγισις και κάποτε —κάποτε να πεθάνουν και μερικά κύτταρα του οργανισμού, πράγμα που προξενεί ακόμη μεγαλύτερη φλόγισις.

Τα μικρόβια μπορούν να διαιρεθούν σε τέσσερις μεγάλες κατηγορίες. Η μία είναι η ομάδα των γνωστών «βακτηρίων», που προκαλούν τον στρεπτοκοκκικό πονόλαιμο και την πνευμονία. Αυτά ζουν και πολλαπλασιάζονται στις επιφανειακές μεμβράνες της μύτης και του λαιμού, λόγω χάριν, αλλά κάπου —κάπου εισβάλλουν ακόμη βαθύτερα.

Η δεύτερη ομάδα είναι οι «μύκητες», που ανήκουν μάλλον στα φυτά παρά στα ζώα και προξενούν πολύ ελαφρές αρρώστιες.

Η τρίτη ομάδα είναι οι μεγαλύτεροι «παρασιτικοί οργανισμοί», όπως οι αμοιβάδες που προκαλούν την αμοιβαδική δυσεντερία.

Εμάς δεν μας ενδιαφέρουν αυτές οι τρεις ομάδες. Η τελευταία, αλλά όχι και η πιο άσημη, είναι οι «διηθητικοί ιοί». Αυτοί είναι οι απλούστεροι από όλους τους οργανισμούς και είναι πολύ λιγότερο ανεξάρτητοι από τα βακτήρια. Οι διηθητικοί ιοί μπορούν να πολλαπλασιασθούν μόνο όταν ζουν μέσα σε ένα άλλο ζωντανό κύτταρο, ενώ τα βακτήρια μπορούν να πολλαπλασιασθούν και έξω από ένα ζωντανό «ξενοστό».

Όταν, λοιπόν, λέμε «μόλυνσις από διηθητικό ιό», σημαίνει απλά ότι το αίτιο που δημιουργεί την μόλυνσις είναι ένας διηθητικός ιός. Φυσικά, έπειδή κάθε τύπος διηθητικού ιού έχει ειδικά χαρακτηριστικά, η μόλυνσις που προκαλεί θα τείνει να είναι διαφορετική.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΗΘΗΤΩΝ ΙΩΝ;

Ένα από τα πιο φανερά χαρακτηριστικά τους είναι το υπερβολικά μικρό τους μέγεθος. Τα βακτήρια μπορούν συνήθως να αναγνωριστούν από το μέγεθος και το σχήμα τους κάτω από ένα υψηλίσσιμο μικροσκόπιο, αλλά μόνο το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο μπορεί να φανερώσει τους διηθητικούς ιούς και χρησιμοποιείται κυρίως σαν εργαλείο έρευνας. Μάθαμε ήδη κάτι για τους διηθητικούς

ιούς —λόγου χάριν, ότι ο διηθητικός ιός της πολιομυελίτιδος είναι από τους μικρότερους, ενώ ο ιός της εύλογης είναι από τους μεγαλύτερους. Αυτό το εξακριβώσαμε, στην αρχή, βλέποντας από πόσο λεπτό φίλτρο μπορούσαν να περάσουν. Τώρα τελευταία, όμως, κάναμε μετρήσεις και με το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο.

Ένα άλλο πιο σημαντικό χαρακτηριστικό των διηθητών ιών και ο κύριος λόγος, για τον οποίο δεν ξέρουμε τόσο πολλά για αυτούς, είναι ότι, ως σήμερα, έχουμε καταρθώσαμε να καλλιεργήσουμε στο εργαστήριο. Πολλοί δεν καλλιεργήθηκαν ακόμη. Ακόμη και αφού ανακαλύφθηκε ότι πολλαπλασιάζονται μόνο μέσα σε ζωντανό ιστό, οι πρώτοι έρευνήτριες χρειάστηκαν να μάθουν ότι ο ξενιστής ιστός έπρεπε να είναι ακριβώς το είδος που έπρεπε και από το ζώο που έπρεπε. Για να παρασκευάσουμε το έμβολο για την πολιομυελίτιδα, έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε κύτταρα από τα νεφρά του πιθήκου του παλαιού κόσμου. Άλλο είδος νεφρών δεν έκανε, ούτε ακόμη και των πιθήκων της Νοτίου Αμερικής.

Οι διηθητικοί ιοί μπορούν να αναγνωριστούν μόνο από αυτό που κάνουν. Αν έχουμε έναν κατάλληλο ξενιστή, μπορούμε να τον μολιάσουμε και να παρακολουθήσουμε τα χαρακτηριστικά του α-

ποτελέσματα, για να αναγνωρίσουμε το αίτιό τους. Η μπορούμε να εργαστούμε ανάποδα. Εξετάζοντας το αίμα στο δέξυ και στο αναρρωτικό στάδιο μίας αρρώστιας, μπορούμε να δούμε αν στο αίμα του αναρρωσύντος αρρώστου αναπτύχθηκαν αντίστοιχα ειδικά για ένα γνωστό διηθητικό ιό.

Πρόκειται για ένα σχετικά νέο πεδίο έρευνας και πρέπει να μάθουμε ακόμη πολλά, για να κατατάξουμε τους διηθητικούς ιούς σε ομάδες και σε οικογένειες, όπως κάναμε και με τα βακτήρια. Πραγματικά, οι ειδικοί «διηθητολόγοι» —για να πούμε έτσι αυτούς που ασχολούνται με τους διηθητικούς ιούς— ακόμη δεν καθώρισαν τα επιστημονικά ονόματα των ιών που μελετούν. Στο μεταξύ τους δίνουμε ακόμη τα ονόματα της αρρώστιας που προκαλούν, όπως ιός «γρίπης», ιός «πολιομυελίτιδος» κ.λπ.

Υπάρχει, βέβαια, ένας παλιός αλλά κλινικά χρήσιμος τρόπος να διακρίνουμε τις αρρώστιες που προκαλούν οι διηθητικοί ιοί από τα κύρια συμπτώματά τους, που μπορεί να φανερωθούν στο δέρμα —δύο συμπτώματα με την ανεμοβλογιά, στο αναπνευστικό σύστημα, όπως στη γρίπη ή στο νευρικό σύστημα, όπως στην πολιομυελίτιδα.

Αλλά το σύστημα αυτό κάθε άλλο παρά τέλειο είναι. Μερικοί διηθητικοί ιοί προσβάλλουν πολλά

μέρη του σώματος. Η ιλαρά, λόγω χάριν, προσβάλλει και το δέρμα και το αναπνευστικό σύστημα, καμιά φορά και από δάγκωμα ζώων. Το δάγκωμα του σκύλου, λόγω χάριν, μεταδίδει τη λύσσα, το δάγκωμα από κουνούπι μεταδίδει τον κίτρινο πυρετό.

ΠΩΣ ΜΕΤΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΗΘΗΤΟΙ ΙΟΙ;

Με την αναπνοή, το φαγητό και την επαφή με αρρώστους, καμιά φορά και από δάγκωμα ζώων. Το δάγκωμα του σκύλου, λόγω χάριν, μεταδίδει τη λύσσα, το δάγκωμα από κουνούπι μεταδίδει τον κίτρινο πυρετό.

Ένας σοβαρός παράγοντας για την μετάδοσι των διηθητών ιών είναι, φυσικά, ο βαθμός μεταδοτικότητας του κάθε διηθητικού ιού. Για την μετάδοσι της πολιομυελίτιδος χρειάζεται συνήθως ή στενή επαφή που υπάρχει μέσα σε μία οικογένεια. Η γρίπη μεταδίδεται σε πιο ανοιχτό χώρο, με λιγότερο στενή επαφή, όπως στο θέατρο ή στο εργοστάσιο. Αλλά την ιλαρά μπορεί να την κολλήσει κανείς περνώντας μονάχα από μία αίθουσα νοσοκομείου ή από μία τάξη, όταν βρίσκεται ένα άρρωστο παιδί.

Πρόκειται, συνήθως, για αρρώστιες της παιδικής ηλικίας. Όταν μολυνθεί μία φορά, το παιδί αποκτά ανοσία για όλη του τη ζωή, τις περισσότερες φορές. Αλλά μερικές από τις αρρώστιες αυτές,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

Εικονογράφος: Μ. Μπουσαντζόγλου

Ανέτα! Κτύπαξέ με, αγάπη μου. Τί συμβαίνει; Τί έκανα;
—Κάρλ! είπε εκείνη ξαφνιασμένη.
Έκείνος συνέχισε με τὰ χείλια του άκουμπισμένα στο λαιμό της.
—Μη μου πής πώς τίποτα δεν συμβαίνει. Έβδομάδες τώρα διαρκεί αυτό, μήνες. Από τότε που γύρισες από το ταξίδι σου, δεν είσαι ή ίδια.
—'Αλλά, Κάρλ, είπε κείνη, την ίδια ακριβώς εντύπωση έχω κι' εγώ για σένα.
Μετά το φαγητό, ο Κάρλ κατέβηκε σφυρίζοντας την άλλέα του σπιτιού του προς την οδό Πασέο με το σκυλί του, πουτρεχε μπροστά. "Υστερα από πεντακόσια μέτρα, σιγάνεψε το ρυθμό των βημάτων του, σκόνταψε και σταμάτησε. Τρικλίζοντας, σκούπισε το μέτωπό του και το χέρι του γέμισε κρύον ιδρώτα. Σύρθηκε ως την άκρη του δρόμου, κάθισε στο χορτάρι και άκουμπησε το κεφάλι του στα χέρια του. Μια άβέβαιη μορφή ξεφύτρωσε απ' το σκοτάδι: ένα υγρό μουσούδι τριφτηκε πάνω του. Ψιθυρίζοντας κάτω, ξεσκέπασε το πρόσωπό του και κρατώντας το στομάχι του, έσκυψε το κεφάλι του μπροστά και άρχισε να κάνει έμετο...

Ο γέρο - Πάρρου καθόταν στο σαλόνι του σπιτιού του, κρατώντας στα γόνατά του ένα βιβλίο, όταν άκουστικα ένα ζύσιμο στην πόρτα που ώδηγούσε στον κήπο. Ακολούθησαν δυνατά και έπιτακτικά γαυγίσματα. Οι κλειδιάσεις του γέρου τρίξανε καθώς σηκώθηκε για να ανοίξει. Ο τεράστιος σκύλος, άρπάζοντας τον άπ' το σακάκι, τον τράβηξε σιγανά αλλά επίμονα.

—Τί τρέχει, φίλε μου; ρώτησε και άκολουθήσε το ζώο που τον ώδηγησε μέχρι την άκρη του δρόμου όπου κειτόταν άκόμη τ' άφεντικό του.
Ο Κάρλ είχε άνασκηκωθεί. Η κρίσι ήταν γερή και τώρα αίσθανόταν άδύνατος σαν νεογέννητο παιδί. Απαντώντας στις άνήσυχες έρωτήσεις του Πάρρου ψιθύρισε:

—Είμαι καλύτερα... δεν ήταν τίποτα... κάτι με πείραξε στο στομάχι...
'Αλλά ο Πάρρου βλέποντας τὰ τραδηγμένα χαρακτηριστικά του Κάρλ και το πρόσωπό του δουτηγμένο στον ιδρώτα, άνησύχησε. Ξαναγύρισε

στο στίτι του και πηγαίνοντας στο μικρό-προ-θάλαμο σήκωσε τ' άκουστικό του τηλεφώνου. Σ' ένα τέταρτο ένα άμάξι σταματούσε μπρος στην πόρτα του και ο γιατρός Ουίνγκέτ κατέβηκε, κρατώντας το βαλιτσάκι του στο χέρι.

—Βλέπεις, είμαι περίφημα τώρα, είπε ο Κάρλ. Κάποια γαστρική άνωμαλία, το δίχως άλλο...

—Σώπα! είπε ο Ουίνγκέτ. Κάθισε πλάι του και, παίρνοντάς του τον καρπό, εξέτασε το σφυγμό του.

—Τί φάγατε; ρώτησε.
Ο Κάρλ χαμογέλασε βιασμένα.

—Ένα φαγί, που ποτέ δεν θ' αξιωνθής να φας!

—'Ισως, είπε ο γιατρός άφίνοντάς του το χέρι.

Ξανακύνταξε το πρόσωπο του φίλου του και σηκώθηκε.

—Παράξενο στομάχι, όμως.
Και γυρίζοντας στον Πάρρου συνέχισε:

—Θα τον πάω εγώ στο στίτι του.
Στο δρόμο, κυττάζοντας το πρόσωπο του Κάρλ μέσ' στο σκοτάδι, ο γιατρός ρώτησε δι-στακτικά:

—Είχες φασαρίες, τώρα τελευταία;...
Περιμένε, άλλα καθώς μεν έρχόταν άπάντη-σι, συνέχισε:

—'Εδώ και λίγες έβδομάδες δεν μοιάζεις ο ίδιος...

Ο Κάρλ είχε κι' άλλα άνοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου.

—Ο διάβολος να με πάρη αν καταλαβαίνω τί θές να πής, είπε ξερά.

Καθώς κατέβαιναν απ' τ' άμάξι, άνοιξε ή πόρτα του σπιτιού και παρουσιάστηκε ή 'Ανέτα.

—'Εγώ είμαι χρυσή μου, είπε ο Κάρλ. Ο Τόμ μ' έφερε ως εδώ.

Ο σκύλος πήδηξε καταγής και άκολουθήσε το γιατρό και τ' άφεντικό του που έμπαιναν στο στίτι.

Δέκα μέρες άργότερα, οι ίδιοι πόνοι τον ξανά-πασαν. Η ώρα ήταν προχωρημένη, άλλα εκείνος εργαζόταν άκόμη στο γραφείο του. Άρχισαν με μιά ένταση περισσότερη απ' την πρώτη φορά.

Κράμπες του έκοβαν τὰ πόδια κι' όταν δοκίμασε να σηκωθεί, τον συνεπήρε ένα δυνατό κάψιμο στο στομάχι. Με μιά άπελπισμένη προσπάθεια κατάρ-θωσε να μετακινήση την καρέκλα του έτσι που το κεφάλι νάναι πάνω απ' το καλάνι των άχρήστων. Τέλος ή κρίσι λιγότεψε. Άκούμπησε το μέτωπό του στο τραπέζι και, με πολύ κόπο, κατάρθωσε να φτάση ως το τηλέφωνο.

Σε λίγο ένα άμάξι σταμάτησε τρίζοντας στην άλλέα και κατέβηκε ο γιατρός Ουίνγκέτ. Μ' ένα πήδημα πέρασε την πόρτα και, άκούγοντας θό-ρυβο στο γραφείο, έτρεξε προς τὰ εκεί. Ο Κάρλ σήκωσε το μελανιασμένο πρόσωπό του προς το γιατρό και προσπάθησε να μιλήσει.

—Σιγά, είπε ο Ουίνγκέτ. Προσοχή!

Πλησίασε τον άρρωστο, τον τράβηξε από ντι-βάνι όσο καλύτερα μπορούσε και άρχισε να τον εξέταζή.

Η 'Ανέτα, που μόλις είχε μπη, καθόταν ορ-θια πλάι στο γιατρό. Είχε πλέξει τὰ μαλλιά της σε δυο σφιχτές κοτσίδες και το πρόσωπό της, κατάχλωμο, γυάλιζε κάτω από ένα πολύ παχύ στρώμα κρέμας. Τὰ μάτια της φάνταζαν πελώ-ρια έτσι καθώς ήταν με τις κόρες μεγαλωμένες. Μια πνιγμένη κραυγή της ξεφυγε, άλλα γρήγορα κυριάρχησε στα νεύρα της. Προσπάθησε να μι-λήσει, άλλα ο Ουίνγκέτ την διέκοψε άπότομα, σκληρά, θα μπορούσε να πη κανείς.

—Νερό κρύο, πετάετες, ένα ποτήρι.

Έκείνη βγήκε τρέχοντας και ξαναγύρισε μ' ό,τι της ζήτησαν. Έπειτα, όταν ο γιατρός φρόν-τιζε τον άρρωστο, στάθηκε πλάι του, έξυπνη-τική, πρόθυμη και διακριτική.

Την άλλη μέρα, την ώρα που ή 'Ανέτα τοπο-θετούσε τον άντρα της άναυατικά σε μιά πο-λυθρόνα δίπλα στο γραφείο του, κύττησε το τη-λέφωνο. Ο Κάρλ άπλώωσε το χέρι του και ξεκρέ-μασε το άκουστικό.

—'Εμπρός! είπε. 'Εμπρός! 'Εσύ εισαι, Τόμ;

—Λοιπόν; Σηκώθηκες; ρώτησε ή φωνή του Ουίνγκέτ. Πώς αισθάνεσαι;

—Πολύ καλά, είπε ο Κάρλ, μονάχα πεινώ.

—Έφαγες;

—Όχι, άλλα θα...

—Τότε μην πάρης τίποτα. Τουλάχιστον όχι πριν σε δώ. Πρέπει να σε εξέτασω. Μπορείς νάρθεις εσύ ως εδώ;

—Μα και βέβαια, άπάντησε ο Κάρλ. Και βέβαια μπορώ να κατέβω. Πότε;

—Τώρα, θα σε δεχθώ άμέσως...

Ο Κάρλ κρέμασε τ' άκουστικό και στράφη-κε στη γυναίκα του με μιά έκφρασι λίγο απο-γοητευμένη:

—Δεν έχω άκόμη δικαίωμα να φάω, είπε.

Ο Τόμ Ουίνγκέτ θέλει πρώτα να με εξέταση. Σηρήχηκε στην πολυθρόνα με τὰ δυο του χέρια και σηκώθηκε. Η 'Ανέτα δεν κουνήθηκε.

—Έρχομαι μαζί σου, είπε. Θα ώδηγήσω έ-γώ.

Έκείνος της χτύπησε την πλάτη:

—Σ' όρκίζομαι, αγάπη μου, πώς αισθά-νομαι τελείως καλά. Δε νομίζεις ότι άρκετς ά-νησυχίες σουδωσα ως τώρα;

—Ω, Κάρλ, εισαι άνόητος!

Ήταν χλωμή και τὰ χείλη της τρέμανε, σαν να θέλε να κλάψη.

Ο Κάρλ τή φίλησε.

—Καμένη άγαπούλα μου, της είπε, τὰ νεύ-ρα σου θάχουν τοσάκις.

Ο Ουίνγκέτ, όρθιος μπροστά στο γραφείο του, έκανε νόημα στο φίλο του να καθήση. Τον πλησίασε, έσκυψε από πάνω του, εξέτασε το σφυ-γμό του, κύτταξε τη γλώσσα του. Ο Κάρλ άρχι-σε να γελά.

—Σχολαστικά εύσυνεϊδης μου εισαι σή-μερα!

Αλλά ο γιατρός ήταν συνωφρωμένος. Καθή-σε στη γυνιστή του πολυθρόνα κι' εξέτασε το φίλο του με προσοχή:

—Έχεις τύχη πουζαι άκόμη ζωντανός! Χτές το βράδυ δεν φαινόσουν ότι θάντεχες!

—Νομίζεις;

—Σπίτι σου έφαγες; Τί ήταν το τελευταίο πράγμα που πήρες γύρω στα μεσάνυχτα;

—Τίποτα... ή μάλλον, ναι, παρὰ λίγο να το ξεχάσω. Ήπια ένα φλυτζάνι ζουμί από τη σούπα της 'Ανέτας. Μου το έφερε πριν πάη να πλαγιάση. Άλλά αυτό δεν μπορεί...

—Ένα λεπτό! Λέγαμε ότι γύρω στα μεσα-νυχτα πήρες αυτή τη σούπα και μιά ώρα άργό-τερα περίπου αισθάνθηκες κράμπες στα πόδια και στο στομάχι, ζαλιστήκες και συγχρόνως ει-χες δυνατούς πόνους στην κοιλιά. Κάνεις έμετο και απ' αυτό ένα μέρος — άλλα μονάχα ένα μέ-ρος — πεισε το καλάνι των άχρήστων, και το περιεχόμενο αυτού του καλαθιού που εξέτασα, δείχνει ότι πήρες το λιγότερο ένα δέκατο του γραμμαρίου άρσενικό...

—Καλά τη γλύτωσα, είπε ο Κάρλ. Ένα δέ-κατο εισαι μεγάλη δόσι, δεν εισαι;

—Θα μπορούσε να σε σκοτώση... και συ ί-σως να πήρες και περισσότερα!

—Πώς διάβολο, λες να έφαγα τέτοιο πράγμα;

Ο Κάρλ κύτταξε τον Ουίνγκέτ δίχως να τον βλέπει:

—Στα λαχανικά ίσως, ή κάτι παρόμοιο;... ψεκάζουν με άρσενικό, δεν εισαι;

—Όχι σε τόσο μεγάλη δόσι, είπε ο Ουίν-γκέτ. Και ή άλλη κρίσι που είχες πριν δέκα μέ-ρες... ήταν το ίδιο πράγμα, μονάχα που ή δόσι ήταν μικρότερη!

Η φωνή του γιατρού ήταν τελείως άχρωμη.

—Και τίς δυο φορές είχες φάει στίτι σου.

Ο Κάρλ άναπήδησε, με το πρόσωπο παρα-μορφωμένο από θυμό και τὰ γαλανά του μάτια άστραφταν.

—Γιά όνομα του Θεού, τρελλάθηκες; Τί προσπαθείς ν' άποδείξεις;

—Τίποτα δεν προσπαθώ ν' άποδείξω, είπε ο Ουίνγκέτ με την ίδια πάντα άχρωμη φωνή. Άπλως άναφέρω γεγονότα: μέσα σε δέκα μέρες, δηλητηριάστηκες δύο φορές με άρσενικό, την τελευταία μάλιστα φορά έχω και την άποδείξι!

Εισαι εύκολο πράγμα να προμηθευτή κανείς άρ-σενικό, ιδίως όταν άσχολήται με την κηπουρική. Υπάρχει άρσενικό σ' όλα τὰ κατασκευάσματα που χρησιμοποιούν για να καταστρέφονται οι ψεί-ρες της τριανταφυλλιάς, τὰ διάφορα δηλητηριώ-δη χόρτα...

—Ο διάβολος να σε πάρη! Η γροθιά του Κάρλ έπεσε με δύναμι στο χέρι της πολυθρόνας. Και δέβαια έχω στο στίτι μου, άλλα εγώ ως της είπα να τ' αγοράσή!

Σηκώθηκε και στάθηκε μπρος στον Ουίνγκέτ.

—Φεύγω, του είπε, και δεν πρόκειται να με ξαναδής εδώ μέσα. Δεν νομίζω ότι αυτό που εί-πες για το άρσενικό ήταν ψέμα, ξέρω πάντως ότι κάνεις ένα τερατώδες και φρικτό λάθος.

Προχώρησε προς την πόρτα:

—Και σε είδοποιώ πώς αν δεν μπορώ να κάνω τίποτε μπρος στις σιχαμερές ύποψίες σου, μπορώ τουλάχιστον να σε έμποδίσω να μιλήσης...

...και θα σε έμποδίσω. Αν ποτέ πής λέξι σε κανένα γι' αυτή την ιστορία, θα σε τοσάκισω και θα καταστρέψω τη φήμη σου.

Ξαναπήρε σιγά-σιγά το δρόμο του σπιτιού του. Η 'Ανέτα δάκρυσε άσφαλώς το αυτοκίνητο, γιατί άνοιξε την πόρτα, την ώρα που εκείνος ά-νέβαινε στη σκάλες.

Τον ρώτησε άμέσως:

—Τί είπε ο γιατρός, Κάρλ; Βρήκε τί έχεις;

Το χαμένο της ύφους και τὰ κουρασμένα της χαρακτηριστικά ήταν περισσότερο έντονα.

Ο Κάρλ την κύτταξε και κούνησε το κεφάλι του. Μπήκε και κάθισε στην πρώτη καρέκλα που βρήκε.

—Όχι..., την καθήσυχασε. Όχι... δεν κα-ταλαβαίνε και πολλά πράγματα!

Οι πόνοι τον άφησαν ήσυχο για μιά όλόκλη-ρη βδομάδα. Όλο αυτό το διάστημα δεν είπε

λέξι στο γιατρό, δεν προσπάθησε να τον δη, ούτε άκουσε τίποτα γι' αυτόν.

Ήταν περασμένες έντεκα εκείνο το βράδυ και ο Κάρλ έκανε τον περίπατό του στην οδό Πασέο.

Μίκραινε τὰ βήματά του όσο πλησίαζε στη μικρή άλλέα που ώδηγούσε στο στίτι του. Άνοιξε την πόρτα, άφησε το σκύλο του να περάση πρώτος και, ύστερα, μπήκε ο ίδιος.

—Θεέ μου! φώναξε.

Η 'Ανέτα ήταν έσπλημένη καταγής σε πά-ράξενη και φρικτή στάσι. Ο Κάρλ γονάτισε δί-πλα στο σώμα της γυναίκας του. Της άνασκηκώ-σε το κεφάλι που ξανάπεσε πάνω στο μπράτσο του. Άνάστανε άκόμα πολύ σιγά και άδύνατα κι' όταν άκούμπησε το χέρι του στην καρδιά της, μόλις την ένωθε να κτυπά.

Τηλεφώνησε στον Ουίνγκέτ:

—Τόμ, είπε με βραχνή φωνή. Εδώ Κάρλ. Έλα άμέσως.

Όταν ο Ουίνγκέτ μπήκε, κρατούσε τη γυ-ναίκα του άγκαλιασμένη. Ο γιατρός την εξέτα-σε και κούνησε το κεφάλι του. Σήκωσε το φίλο του και τον τράβηξε στο γραφείο.

—Πρέπει να το πάρης άπόφασι, Κάρλ... Πέθανε!

Ο γιατρός γύρισε στο σαλόνι. Το βλέμμα του στάθηκε πρώτα στη γυναίκα που ήταν πε-σμένη κάτω και, μετά, στο πάτωμα που ήταν λερωμένο ολόγυρά της. Πρόσεξε τὰ δυο φλυτζά-νια του καφέ που ήταν στο πιάτο και τὰ εξέτα-σε το ένα μετά το άλλο. Δυο φλυτζανάκια που είχαν χοντρό κατακάθι από τούρκικο καφέ. Έ-βαλε το δάκτυλο μέσα στο φλυτζάνι και μετά τ' άκούμπησε στην άκρη της γλώσσας του. Στο δεύτερο φλυτζάνι βρήκε την αντίδρασι που ζη-τούσε. Το πρόσωπό του φωτίστηκε και ξαναγύ-ρισε στο γραφείο.

Ο Κάρλ δεν είχε κουνηθή. Ο Ουίνγκέτ του είπε:

—Κατάλαβες, δεν εισαι έτσι; Ξαναδοκίμασε και πάλι... Δεν θέλεις να μ' άφήσης να σε προ-στατεύσω, άλλα ή μοίρα...

—Δεν σε καταλαβαίνω...

—Ήταν πολύ σίγουρη για τον έαυτό της, είπε ο γιατρός, άλλα έγινε κάτι άπρόβλεπτο που άπόσπασε την προσοχή της και...

Σήκωσε τους άμους του.

—Με δυο λόγια, ήπια εκείνη τον καφέ που προσωρίζονταν για σένα. Έλα, πάμε.

Τον βοήθησε να σηκωθεί και τον συνώδευσε στο δωμάτιό του. Το σκυλί τους άκολουθήσε, παρακολουθώντας κάθε κίνησι του γιατρού, που έγδυσε τον Κάρλ, τον έβαλε στο κρεβάτι και του έκανε μιά ένεσι.

—Έτσι, σε πέντε λεπτά θα κοιμηθής, του είπε.

—Μη φύγης, είπε ο Κάρλ. Να με συγχωρέ-σης γι' αυτά που σου είπα στο γραφείο σου, Τόμ.

—Ξέχασέ τα, άπάντησε ο Ουίνγκέτ. Κάνε όπως κι' εγώ. Σε λίγο, όλα αυτά θα εισαι ένας παλιός έφιάλης. Ιδίως μη στενοχωριέσαι για τόν αντίκτυπο που θάχει αυτή ή υπόθεσι ή για το σκάνδαλο που θα μπορούσε να ξεσπάσει. Γιατί δεν θα υπάρξει σκάνδαλο. Βλέπεις, εγώ ήμουν σίγουρος και, παρὰ την άπαγορεύσι σου, είχα προειδοποιήσει τον έπιθεωρητή της 'Αστυνομίας, Νίκολς. Αυτός κι' εγώ θα εξηγήσουμε το πρά-γμα στον άνακριτή...

Πέρασαν τρεις έβδομάδες πριν μπορέση ο Κάρλ να χαμογέλαση για πρώτη φορά και δεν βρισκόταν πια στο 'Ελ Μόρο Μπής, άλλα στον 'Αγιο Φραγκίσκο, όπου τον περίμενε ή Λόρνα.

Χαμογελούσε καθώς ώδηγούσε το αυτοκίνητό του στη Μάρκε Στρίτ και ο σκύλος του καθόταν δι-πλα του.

—Πρέπει να σου έμπιστευθώ κάτι, παλιέ μου φίλε, του ψιθύρισε στ' αού. Λίγο έλειψε να βάλω πολύ δυνατή δόσι τη δεύτερη φορά.

Κι' άντί να χαμογελά, άρχισε να γελά.

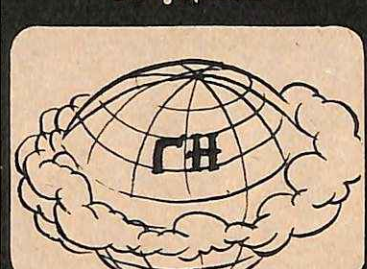
το ΣΙΝΕΜΑ μας

Στόν ούρανό

σε γύρευα

στη γή

σε βρήκα

ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΖ

ΤΟ ΔΕΕΙ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21

ΤΗΛ. 52-705

ΠΡΑΤΗΡΙΑ:

ΑΘΗΝΩΝ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΔΕΛΑ

ΑΓΑΠΗ

ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΩΡΑ ΜΥΣΤΙΚΗ» ΤΟΥ ΣΥΝΘΕΤΟΥ ΑΡΓΥΡΗ ΚΟΥΝΑΔΗ

Στά τέλη 'Απριλίου, οι φίλοι του κλασικού χορού—που πρέπει να ομολογήσουμε ότι υποσιτίζονται στον τόπο μας—θα έχουν την ευκαιρία να ξαναδοούν την διακεκριμένη 'Ελληνίδα χορεύτρια 'Αγάπη Εὐαγγελίδου, έπειτα από ενός περίπου χρόνου άπουσία από κάθε χορευτική έκδήλωση. 'Η κυρία Εὐαγγελίδου, ή 'Αγάπη—όπως είναι γνωστή στους φίλους του χορού—που τόσες φορές είχε καταχειροκροτηθή από το κοινό μας για τις θαυμάσιες εμφάνισεις της και τις έμπνευσμένες χορογραφίες της, θα παρουσιασθή σ' ένα πρόγραμμα 'Ελλήνων και ξένων συνθετών, που θα το ποικίλουν άπαγγελίες ποιημάτων από τὰ «'Ανθη του Κάκου» του Μπωντλέρ.

Φυσικά, μιά καλλιτέχνις σαν την 'Αγάπη δέν θα έγκατέλειπε ποτέ και για καμιά αιτία τή σκηνή, αν δέν υπήρχε σοβαρώτατος λόγος. Γιατί είναι πασίγνωστο πώς υπάρχουν ήθοιοι και καλλιτέχνιδες που είναι έτοιμες ν' αφήσουν το έπάγγελμά τους, φτάνει να θρούν κάτι άλλο, περισσότερο προσοδοφόρο, ή να κάνουν κανένα γάμο απ' αυτούς που έχουμε συνήθει να αποκαλούμε «έπιτυχείς». 'Η 'Αγάπη είναι τόσο άφωσιωμένη στην τέχνη της, που μόνο μιά θαρεία άρρώστια θα μπορούσε να την απομακρύνει απ' αυτήν. Και, τὰ τελευταία δυο χρόνια, πέρασε ένα μεγάλο κίνδυνο, που λίγο έλειψε να μās στερήσει για πάντα την έκλεκτή καλλιτέχνίδα. Εϋτυχώς, ή επέμβασι του χειρουργού κ. Νίκου Οικονόμου, που έκανε μιά λεπτότατη έγχείρησι στην καρδιά της, της επέτρεψε να άσχοληθή και πάλι με τον χορό.

'Αλλά ο χορός είναι μιά τέχνη που άπαιτεί σκληρή και έπιπονη άσκησι. Μόλις, λοιπόν, ή 'Αγάπη συνήλθε από την πολύμηνη άνάρρωσί της, άρχισε... σχεδόν από την άρχή. Μιά κουραστική περίοδος που έπρεπε να «μάθει» και πάλι όσα ήξερε. 'Επρεπε να προνήσει έτσι το σώμα της, ώστε να την «υπακούει» απόλυτα να μην προβάλλει την παραμικρή αντίστασι. 'Ο ζήλος της και ή ύπομονή της ενίκησαν τελικά—και να που σήμερα ή καλλιτέχνις είναι έτοιμη

να κάνει την πρώτη εμφάνισή της στο κοινό, μετά τόν... «κατακλυσμό».

'Η 'Αγάπη άρχισε τις σπουδές της στην 'Αθήνα, όπου έκανε γυμναστική και ρυθμική στη Σχολή Πράτσικα. 'Επειτα πήγε στη Γερμανία, όπου σπούδασε κοντά στη μεγάλη χοροδιδάσκαλο Μαίρη Βίγκμαν έκφραστικό χορό, μπαλέτο και ξένους λαϊκούς χορούς. Μαθήματα μουσικής άρχισε να παίρνει στο 'Εθνικό 'Ωδείο Θεσσαλονίκης και συνέχισε αργότερα, παράλληλα με τή χορευτική μελέτη, στην 'Ανωτέρα Μουσική Σχολή Λειψίας. 'Εκανε επίσης πιάνο, ως τή Μέση Σχολή, και θεωρία μουσικής.

Μόλις άπεφοίτησε από τή Σχολή Βίγκμαν, προσελήφθη ως βοηθός της ίδιας Σχολής, και χόρεψε στην 'Οπερα της Λειψίας, ως φιλοξενουμένη χορεύτρια, στην «Καρμίνα Μπουράνα» του Κάρλ 'Ορφ και στον «'Ορφέα και Εϋρυδίκη» του Γκλόκ.

Το 1945, έχοντας τελειώσει πιά με άριστα τις σπουδές της, ή 'Αγάπη έδωσε τὰ πρώτα της ρεσιτάλ στην Θεσσαλονίκη και, έπειτα, στην 'Αθήνα όπου γνώρισε μεγάλη έπιτυχία. Δίδαξε επίσης στη Σχολή Πράτσικα και έλαβε μέρος στις χορευτικές επιδείξεις της.

Το 1952 συνόδευσε το 'Εθνικό Θέατρο στην περιοδεία του στην 'Αμερική ως χορογράφος του αρχαίου δράματος. Παρέμεινε στη Νέα 'Υόρκη ένα έξάμηνο και χόρεψε στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια, στο «Κορεόγκραφες Γουόρκσπ» και στην τηλεόρασι. Παρακολούθησε την λειτουργία των εκεί μεγάλων σχολών και διδάχθηκε κλασική τζάζ.

Γυρίζοντας από τή Νέα 'Υόρκη, απέχωρησε από τή Σχολή Πράτσικα και ώργάνωσε δικό της τμήμα, όπου διδάσκει χορό και χορογραφία. 'Από πέρυσι παραδίδει μαθήματα στο 'Επαγγελματικό Τμήμα του «'Ελληνικού Χοροδράματος».

Αυτή είναι, κάπως ξηρά, ή επαγγελματική σταδιοδρομία της χορεύτριας που γυρίζει από τόν 'Αδη στην Τερψιχόρη. ■ ■ ■

ΤΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ «ΑΝΙΑΣ» ΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΛΙΤΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Φωτ. Β. Καραμανώλη — ΕΛΚΗΝ

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΔΥΟ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΑ ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΙ ΤΟΥ ΚΟΥΝΑΔΗ, «ΩΡΑ ΜΥΣΤΙΚΗ», ΠΟΥ ΘΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ Η ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΑΓΑΠΗ, ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΝ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: «ΕΞΥΨΩΣΙ». ΔΕΞΙΑ: «ΠΟΘΟΣ»

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

25

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τον Μάιο του 1871, η Έμμα Χάρτ, μία νέα έντε-
λως φιλόδοξη, με διορατική εκθαμβωτική και παρθε-
νητική, γνωρίζεται τυχαία με τον Ούιλλεμ Παί-
νη. Από την γνωριμία αυτή αρχίζει μία νέα φάση της
ζωής της. Μπαίνει σ' έναν κύκλο γλεντζέδων άριστο-
κρατών και συνδέεται πρώτα με τον Χένρυ Φέβερ-
στον. Εκεί γνωρίζεται με τον Τσαρλς Γκρεβίλ, ά-
νεψό του προευντη της Άγγλίας στη Νεάπολη. Ο
Γκρεβίλ, γοητευμένος από τη γνωριμία της, την παί-
ρνει στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τη μητέρα
της, την κ. Κάντογκαν. Η Έμμα γίνεται έρωμένη
του. Αλλά ο Γκρεβίλ έχει οικονομικές στενοχώριες
και θέλει να κάνει έναν πλούσιο γάμο. Για να
εφορτωθή την Έμμα την πείθει να δεχτεί την πρόκλη-
ση του θείου του, του λόρδου Χάμιλτον, και να φύγει
άμέσως για την Νεάπολη. Η επιτυχία της στην
πόλη αυτή είναι καταπληκτική. Σιγά-σιγά, μέ-
σο από της άριμιάς ή σκέψης πώς θα μπορούσε να κά-
ταφέρει τον σερ Ούιλλιαμ Χάμιλτον να την παντρευτεί.
Και το κατορθώνει. Η Έμμα γίνεται λαίδη Χάμιλ-
τον. Συνδέεται με στενή φίλεια με τη βασίλισσα της
Νεαπόλεως Μαρία-Καρολίνα και σιγά-σιγά αρχί-
ζει να χειρίζεται αυτή τις διπλωματικές υποθέσεις
της άγγλικής προεδρίας στην Νεάπολη.
Ένα εγγλέζικο πολεμικό πλοίο με κυβερνήτη τον
άγνωστο άξιωματικό πλοίαρχο Όρατιο Νέλσωνα άγκυρο-
βολεί στο λιμάνι της Νεαπόλεως. Σκοπός του Νέλσων
είναι να ζητήσει στρατιωτικές ένοχλήσεις από τον
βασίληά της Νεαπόλεως. Είναι ο μόνος άνδρας που
μένει άσυγκίνητος μπροστά στην καλλονή της Έμ-
μας. Εκείνη έκνευρίστηκε, άσπασο τον βοηθεί να επιτύχει
τον σκοπό του με την έλπιδα πώς έτσι θα προκα-
λέσει το ενδιαφέρον του. Μετά τη μεγάλη νίκη της
λασπής του Άμπουκίρ, ο Νέλσων επιστρέφει θρι-
αυμωχίας στη Νεάπολη. Η Έμμα τον υποδέχεται
με ένθουσιασμό. Είναι τραλάι έρωτευμένη μαζί του,
άλλα κι' ο Νέλσων αρχίζει να ενδιαφέρεται γι' αυτήν.

Α ηδιάζω όταν βλέπω την τεμπελιά και άνηθι-
κότητα των ανθρώπων σ' αυτόν τον τόπο.
Κι' αυτή ακόμη ή Αύλη είναι γεμάτη παλιο-
γυναίκες και άπατεώνες. Άν δεν μισούσα τόσο
πολύ τους Γάλλους, θα χαιρόμουνα πολύ άν τους
έδλεπα να κυριεύουν την άνηθική αυτή χώρα.
Η Έμμα κούνησε το κεφάλι έπιδοκίμαστικά,
άλλα από μέσα της σκεπτόταν: «Τί περίεργος
άνθρωπος! Ίσως να φταίη ή άνατροφή του γι',
αυτή του την νοοτροπία». Όχι μόνον ο πατέρας
του ήταν ίερωμένος—όπως της είχε πη ή ίδιας
την προηγούμενη μέρα—άλλα κι' ο άγαπημένος
του άδελφός. Η Έμμα συγκράτησε ένα μικρό
γέλιο. Άκριβώς εκείνη την νύκτα είχε δη στ' έ-
νειρό της πώς είχε παντρευτεί τον Νέλσωνα, ύ-
στερα από ένα αλφινίδιο θάνατο της γυναίκας του
και του σερ Ούιλλιαμ. Τί άσπεί! Αυτή, ή Έμ-
μα, νάχη για πεθερό και για κουινάδο δυο πα-
πάδες! Κι' όχι μόνον αυτό, άλλα κι' ένα σύζυγο
τόσο ασυτηρό στα ζητήματα της ήθικής όσο ο
Νέλσων.

—Πόσον καιρός είσαστε παντρεμένοι, Νέλ-
σων; ρώτησε.
—Δώδεκα χρόνια, άλλα δυστυχώς τον πε-
ρισσότερο καιρό τον πέρασα μακριά από τη γυ-
ναίκα μου, σέ ταξίδια.
—Και δεν έχετε δικά σας παιδιά;
—Όχι, είπε ο Νέλσων, σουφρώνοντας τα φρύ-
δια. Η έπιθυμία μου αυτή δεν έκπληρώθηκε. Κα-
τά τα άλλα όμως ή Φάννυ είναι μια ιδανική σύ-
ζυγος. Μου λείπει τρομερά. Θα ήθελα να σάς πα-
ρακαλέσω κάτι, λαίδη Χάμιλτον. Θα μπορούσατε
να μου κάνετε τη μεγάλη χάρη να της γράψετε;
Η καμένη ή Φάννυ, όπως είναι φυσικό, άνησυ-
χεί για την υγεία μου και δυο καθουχαστικά
λόγια από σάς... Έλπίζω πώς θα το κάνετε πρό-
θυμα.

Πρόθυμα; Κάθε άλλο. Όστόσο ή Έμμα χα-
μογέλασε.

—Θα της γράψω σήμερα κιόλας, άλλα με
μεγάλη προσοχή. Δεν θα ήταν σωστό να κάνουμε
τη λαίδη Νέλσων να ζηλέψει.

—Νά ζηλέψει; Άν ήταν ποτέ δυνατόν! άνα-
φώνησε ο Νέλσων με παιδική άδωότητα.

Η Έμμα έκνευρίστηκε. Είχε την έντύπωση
πώς κτυπούσε το κεφάλι της επάνω σ' έναν τοίχο.
Όχι, ο Νέλσων δεν την άγνοούσε καθόλου, ή
μάλλον αυτό που ένοιωσε ήταν μονάχα εύγνωμοσύ-
νη και φίλεια. Κι' αυτή την ήθελε τόσο πολύ!
«Ναί», ώμολογούσε τώρα στον εαυτό της, «τόν
θέλω». Μά ήταν να μην της έρθη τρέλλα; Ουμή-
θηκε την εποχή που, άπν άγνωμοσύνη και άγά-
πη, είχε θελήσει να κατακτήσει τον Γκρεβίλ. Ου-
μήθηκε με ποιο τρόπο είχε πετύχει τότε το σκο-
πό της και με ποιο άποτέλεσμα. Στην περίπτωση
όμως αυτή δεν ήθελε να κανένα τρόπο ν' άκολου-
θήσει εκείνη την τακτική. Γιατί τώρα ήθελε να
κερδίσει την άγάπη αυτού του ανθρώπου, ήθελε
να τον κάνει δικό της για όλη της τη ζωή. Ό

δρῆκε επίσης μία φράση που την άφορούσε: «Σας
γράφω καθισμένος άπέναντι στη λαίδη Χάμιλτον,
έπομένως δεν θα άπορήσετε με την άσυνηρτησία
αυτού του γράμματος. Άν ήσαστε στη θέση μου,
άμφιβάλλω άν θα μπορούσατε να γράψετε έστω
και τόσο καλά. Η καρδιά και τα χέρια μου φτε-
ρουγίζουν».

—Μπά! άναφώνησε ή Έμμα.

Τί διαφορά από τη γράμμα προς την γυναί-
κα του! Κι' ο Νέλσων είχε γράψει αυτή τη φρά-
ση—θυμήθηκε ή Έμμα—άκριβώς ύστερα από
την κουβέντα που είχε γίνει για τη ζήλεια του
Ίωσία. Μά ναι, αυτό το γράμμα έριχνε ένα
καινούργιο φώς στη στάση του και στα ένδόμυχα
σίσθημά του. Τώρα που ή Έμμα τον γνώριζε
καλύτερα, καταλάβαινε πώς ο Νέλσων είχε γρά-
ψει έντελώς άσυνηρτητα τα δυο αυτά γράμματα,
σε τόσο τόσο διαφορετικό. Δεν είχε καμμία πρό-
θεση να έξεπατήσει την γυναίκα του. Είναι λι-
γάκι έρωτευμένος μαζί μου, σκέφτηκε ή Έμμα
χαρούμενη, και δεν το ξέρει».

Πώς θα τον έκανε όμως να το καταλάβει; Αύ-
το ήταν το ζήτημα!

—Άγαπητή μου, δήλωσε ο σερ Ούιλλιαμ,
άπόψε μάς χάρισε μια βραδυά που θα μείνει ά-
λησμόνητη.

Ο Νέλσων συμφώνησε.

—Δεν είδα ποτέ τόσο μεγάλησπρέπεια, λαίδη
Χάμιλτον. Η ύπεροχη αυτή δεξίωση είναι κάτι
που δεν θα τολμούσα ποτέ ούτε να το όνειρευθώ.

Η Έμμα χαμογέλασε εύτυχισμένη. Δεξιά
της, άεικίνητος και ζωηρός, στεκόταν ο Νέλσων
ντυμένος με την έπίσημη στολή του ναύαρχου·
άριστερά της, πρόσχαρος και με ύφος πατρικό,
κομψός όπως πάντα, ο σερ Ούιλλιαμ με το αύ-
λικό ένδυμα. Η ίδια είχε διαλέξει για την περί-
σταση μία τουαλέττα από λευκή μουσελίνα, κεν-
τημένη με χρυσή κλωστή. Τα μαργαριτάρια της
πρώτης λαίδης Χάμιλτον στόλιζαν το λαιμό της
και από τ' αυτής της κρέμονταν τα σκουλαρίκια
σε σχήμα μικροσκοπικής άγκυρας που της είχε
φτιάσει ένας Ναπολιτάνος χρυσοχόος.

—Και τί όμορφο τρίο που άποτελούμε, έτσι
που στεκόμαστε εδώ, είπε γελώντας.

Το γεύμα, στο όποιο ένα κείκ γενεθλίων φτι-
αγμένο από την κ. Κάντογκαν είχε κοπή με μεγά-
λη έπισημότητα, είχε τελειώσει και τώρα πολλοί
από τους έξακόσιους καλεσμένους χόρευαν, ενώ
οι άλλοι στέκονταν εδώ κι' εκεί σε μικρές παρέες
περιμένοντας μία εύκαιρία για να μιλήσουν στον
λόρδο Νέλσωνα, ή να του άποσπάσουν ένα χαμό-
γελο και μία μικρή κλίση του κεφαλιού. Και κά-
θε καλεσμένος φορούσε στο στήθος μία ταινία,
που του την είχαν δώσει κατά την είσοδό του στο
Παλάτιο Σέσσα, με τ' όνομα ΝΕΛΣΩΝ τπω-
μένο επάνω.

—Προτείνω, άγαπητή μου, είπε ο σερ Ούιλ-
λιαμ, να μάς τραγουδήσεις κάτι ή να μάς χορέ-
ψης την ταραντέλλα.

Η ιδέα άρεσε της Έμμας. Ποτέ ως τότε δεν
είχε τραγουδήσει ή χορέψει μπροστά σε τόσο
κόσμο. Όστόσο άνήθηκε.

—Η άποφινή βραδυά, είπε, ανήκει στον Νέλ-
σωνα. Η μόνη μου έπιθυμία είναι να στέκομαι
στο πλευρό του και να χαιρώμαι κάτι από τη δό-
ξα του.

Ένα πολύ σιγανό σαρκαστικό γέλιο άκού-
στηκε εκεί κοντά. Η Έμμα έριξε ένα γρήγορο
βλέμμα στον Νέλσωνα και στον σερ Ούιλλιαμ.
Κανείς από τους δυο δεν είχε άκούσει το γέλιο·
ούτε είχε προσέξει τον Ίωσία Νίσμπετ που στε-
κόταν άκριβώς πίσω τους. Η Έμμα τον άγριο-
κτύπησε. Τα μάτια της πετούσαν στίβους από
θυμό. Ο Νίσμπετ έκανε μερικά δήματα προς τα
πίσω, άλλα έμεινε εκεί κοντά. Η Έμμα τον κύτ-
ταζε. Δεν ήταν τώρα θυμωμένη. Ήταν άνησυχη.
Ο Ίωσίας ήταν μεθυσμένος και ικανός να δημι-
ουργήσει καμμία σκηνή. Και άσφαλώς θα την δη-
μιουργούσε άν δεν βρισκότανε κάποιος να τον
πειθή και φύγει από την αίθουσα του χορού. Σ'
όλο το τραπέζι δεν είχε σκαμνιστεί στιγμή τα μάτια
του από πάνω της και το πρόσωπό του άγρίωνε
κάθε φορά που ο Νέλσων της μιλούσε. Η Έμ-
μα θυμήθηκε άνατριχιάζοντας το άπειλητικό ύ-
φος του και την κίνηση που είχε κάνει να σηκω-
θή από την καρέκλα του, όταν αυτή ή κακομοίρα,
με την άγαθότερη πρόθεση στον κόσμο, είχε βοη-
θήσει τον Νέλσωνα στο τραπέζι—τί να σου κά-
νε ο δυστυχής μ' ένα χέρι;—κόβοντας το κρέας
στο πιάτο του. Είχε φοβηθεί εκείνη τη στιγμή
ένα έξεσπασμα εκ μέρους του, άλλα, προς με-
γάλη της άνακούφιση, ο Ίωσίας είχε ξανακαθή-
σει στην καρέκλα του, είχε άδειάσει το ποτήρι

του και το είχε ξαναγεμίσει. Άναρωτήθηκε τί
μπορούσε να κάνει για ν' άποσπεί τον κίνδυνο.
Έπρεπε με κάθε θυσία ν' άποφύγει τη δημιουργία
μιάς σκηνής. Πήρε γρήγορα την άπόφασή της,
όταν ο πρεσβευτής της Αυστρίας ήρθε κοντά τους
κι' άρχισε να κουβεντιάζει με τον Νέλσωνα.

—Χάμιλτον, ψιθύρισε τραδώντας τον σερ Ού-
ίλλιαμ παράμερα, έχω ανάγκη από τη βοήθειά
σου.

—Ά, έκανε ο σερ Ούίλλιαμ, θα τραγουδή-
σης λοιπόν;... Η θα χορέψης; Νά φέρω τη βιό-
λα μου;

Η Έμμα έκνευρίστηκε.

—Δεν σε θέλω γι' αυτό, είπε. Πρόσεξε τα
χάλια του νεαρού Νίσμπετ;

Ο σερ Ούίλλιαμ κούνησε καταφατικά το κε-
φάλι.

—Ναί, έχεις δίκιο. Άσχημο θέαμα, πολύ ά-
σχημο. Οί άνθρωποι που δεν μπορούν να μένουν
ευχάριστοι όταν μεθούν, δεν θάπρεπε να δάξουν
γουλιά κρασί στο στόμα τους.

—Πήγανέ τον στην βιβλιοθήκη με κάποια
δικαιολογία και κλείδωσέ τον.

Ο σερ Ούίλλιαμ δίστασε.

—Μά, καλή μου Έμμα, δεν...

Πριν προλάβει όμως να τελειώσει τη φράση
του, ο Άκτον τους πλησίασε, πρώτα για να
κάνη στην Έμμα τυπικά φιλοφρονήματα κι' έπει-
τα, παρασύροντας με τρόπο τον Νέλσωνα και τον
πρεσβευτή της Αυστρίας στην κουβέντα, για να μι-
λήσει τάχα άδιάφορα για το γαλλικό πρόβλημα».

Έφτασε πολύ ψηλά και είμαι περήφανη
για σένα, άλλα φρόντισε να μείνεις εκεί
που βρισκόσαι.

Ο βασιλεύς Φερδινάνδος, είπε, δυ-
ναμωμένος από τις ένσεις ψευτικού
θάρρους που του είχε κάνει ή βασι-
λισσα, ήταν σχεδόν πρόθυμος να ό-
δηγήσει τον ναπολιτάνικο στρατό
προς τα βόρεια σύνορα. Ο Άκτον
πρόσθεσε πάντως πώς ο ίδιος είχε
έπιφυλάξεις για μία τέτοια κίνηση.
Κατά τη γνώμη του θα ήταν προτι-
μότερο να γίνουν οι άπαράτητες
στρατιωτικές προπαρασκευές και να
δοθεί ή εύκαιρία στη Γαλλία—άν
το Διευθυντήριο στο Παρίσι έδειχνε
αυτή τη διάθεση— να κάνει το πρώ-

τάκτ να κάνουν πώς δεν έβλεπαν την κατάσταση του Νίσιμπετ. Κι' ο Νέλσων... Ήταν ακόμη τόσο αδύνατος απ' το τραύμα του και μ' ένα μονάχα χέρι ο κακομοίρης. Θάπρεπε να είναι κανείς χεροδύναμος και ρωμαλέος για να τα δγάλη πέ-ρα με τον Ίωσια εκείνη τη στιγμή.

—Σου φύλαξα ένα χορό, είπε η Έμμα δια-στικά. *Ηρθες να τον ζητήσεις;

—Εγώ; Να χορέψω μαζί σας, κυρία μου; είρωνεύθηκε ο Νίσιμπετ.

—Ίωσια! παρετήρησε ο Νέλσων αυστηρά.

—Ναί, ναι, είμαι μεθυσμένος. Τό ξέρω. Εί-χα, βλέπετε, ανάγκη να πάρω λίγο κουράγιο, είπε ο Νίσιμπετ με ύφος μαχητικό.

Ή Έμμα τόν πήρε απ' το μπράτσο.

—Έλα να χορέψωμε, Ίωσια.

Έκείνος την απώθησε απότομα.

—Λαίδη Χάμιλτον, είπε υψώνοντας τη φωνή του, ο πατριός μου είναι ένας τίμιος άνθρωπος. Για χάρη της μητέρας μου, θέλω να μείνη πάντα έτσι. Καταλαβαίνετε, λαίδη Χάμιλτον; Γιατί ο πατριός μου είναι τίμιος, αλλά είναι κι ένας ανόητος... Ανόητος γιατί σας αφήνει να του παίρ-νετε τα μυαλά με τις φτηνές κολακείες σας. Τόσο ανόητος που δεν βλέπει πώς με τη στάση του σας επιτρέπει —έσας, που δεν έχετε κανένα τέ-τοιο δικαίωμα— να παίρνετε τη θέση της μητέ-ρας μου. Είναι...

Σώπασε, κύτταξε γύρω του σαν χαμένος και ξέσπασε σ' ένα αδύνατο κλάμα. Ή στιγμή ήταν τρομερή. Κόσμος άρχισε να μαζεύεται, με μια λάμψη περιεργίας στα μάτια, με τ' αυτιά τεν-τωμένα. «Τό μόνο ευχάριστο είναι, σκέφθηκε η Έμμα με κάποια άνακούφιση, πώς λίγοι απ' αυτούς καταλαβαίνουν έγγλέζικας.

—Μά την αλήθεια, Ίωσια...! φώναξε ο Νέλ-σων κι' έκανε ένα βήμα προς τον πρόουλό του.

—Μή, Νέλσων! παρακάλεσε η Έμμα.

Μά ο Νέλσων, θυμωμένος, αγανακτισμένος και διστάζοντας ακόμη να πιστέψη τα μάτια και τ' αυτιά του, άρπαξε τον Ίωσια απ' το μπράτσο.

—Ω, αφήστε με ήσυχο! φώναξε ο Νίσιμπετ, άπωθώντας απότομα τον πατριό του.

Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή κατέφθασε άγανα-κτισμένος ο πλοίαρχος Τρούμπριτζ και στάθηκε πίσω απ' τον νεαρό. Τα μάτια του όμως στο φευγαλέο λεπτό που συνάντησαν τα μάτια της Έμμας, της είπαν με τό αυστηρό τους βλέμμα τ' ίδια πράγματα που είχε πη κι' ο Ίωσίας. Ξαφνικά, χωρίς να καταλάβη πώς, ο Νίσιμπετ ερέθηκε στα χέρια του Τρούμπριτζ.

—Εμπρός, έλα να φύγωμε απ' εδώ, είπε ο πλοίαρχος κι' έβγαλε τον Ίωσια, σγκλώνοντάς τον σχεδόν στα χέρια, απ' την αίθουσα του χο-ρού.

—Πρέπει να προσποιηθούμε πώς δεν έγινε τίποτε, τραύλισε η Έμμα.

—Άγαπητή μου λαίδη Χάμιλτον, είπε ο Ά-κτον εύθυμα, άσφαλώς δεν έγινε τίποτε.

Ο πρεσβευτής της Αυστρίας είπε κι' αυτός τ' ίδια λόγια κι' άπομακρύνθηκε με ύφος αδιά-φορο.

—Είναι ακόμη πολύ νέος, ευερέθιστος και εύφάνταστος. Και είναι φανερό πώς λατρεύει τη μητέρα του, σχολίασε ο σέρ Ουίλλιαμ σοβαρά.

Ή Έμμα τόν αγνόησε, πέρασε το χέρι της κάτω απ' το μπράτσο του Νέλσωνος και τόν ά-νάγκασε να κάνει μια βόλτα μαζί της στην αί-θουσα. Ο Νέλσων ήταν χλωμός και ταραγμένος. Τό χέρι του έτρεμε και τό πρόσωπό του είχε μια πολύ παράξενη έκφραση.

—Πώς τό είπε αυτό; ψιθύρισε. Δεν θα έπι-τρέψη σέ κανένα να πάρη τη θέση της μητέρας του... Θά τού μιλήσω άργότερα. Φυσικά, θα τόν στείλω πίσω στο πλοίο του και θα τόν διατά-ξω να μείνη εκεί.

Και σέ λίγο ξανάπε, πολύ σιγανά:

—Τη θέση της μητέρας του...

—Καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν θα μπο-ρούσε ποτέ να πάρη τη θέση της μητέρας του, είπε η Έμμα προσπαθώντας να δώσει στον τόνο της φωνής της όσο γινόταν μεγαλύτερη πειστι-κότητα.

—Όχι.

Ή λέξη αυτή δεν έλεγε τίποτε. Δεν ήταν ού-τε συναινέση, ούτε άρνηση. Έτσι, τουλάχιστον σκέφθηκε η Έμμα και η σκέψη την ικανοποίησε.

—Όχι, ξανάπε ο Νέλσων με τόν ίδιο τόνο.

Και σέ λίγο, σ' αν έκανε μια προσπάθεια για να επιβληθή στον έαυτό του:

—Πρέπει να συνεχίσω την συζήτησή μου με τόν Άκτον. Χάσαμε ήδη άρκετό πολύτιμο χρόνο. Έλευθέρωσε τό μπράτσο του απ' τό χέρι της Έμμας λέγοντας εύγενικά, αλλά χωρίς να την κυττάξη:

—Με συγχωρήτε, λαίδη Χάμιλτον.

Ή Έμμα τόν παρακολούθησε με τό βλέμμα ώς την στιγμή που τόν έχασε απ' τα μάτια της. Νά της είχε προσφέρει άραγε ο Ίωσίας μια ύ-πηρεσία με τη σκηνή που είχε δημιουργήσει, συλ-λογιζόταν, ή να είχε χειροτερέψει την κατάσταση; Πολύ φοδόνταν πώς μάλλον είχε γίνει τό δεύτερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧV

Τις δυό επόμενες μέρες, η Έμμα ήταν εξαι-ρετικά πολύασχολη. Έτρεχε αδιάκοπα απ' τό Παλάτσο Σέσσα στά ανάκτορα, συζη-τώντας μια με τόν σέρ Ουίλλιαμ και τόν Νέλσω-να, μια με τη βασίλισσα Μαρία-Καρολίνα. Ο Νέλσων την έλεγε άπροσωπική πρέσβειράς του, αλλά ή στάση του ήταν πολύ συγκρατημένη. Ά-πέφευγε να δρεθή μόνος μαζί της και η Έμμα δεν κατάρθωνε ούτε στιγμή να τόν κάνει να την δη μέσ' στα μάτια. Ήταν φανερό πώς ο Ίωσίας Νίσιμπετ, άντι να βοηθήση την υπόθεσή της, ει-νάγκη να κουβεντιάση τα πράγματα. Νιώθοντας την χειροτερέψει τό κάποιον, η Έμμα έ-κανε λόγο για τη σκηνή του Ίωσια στον σέρ Ουίλλιαμ.

—Ήταν ένα έπεισόδιο δυσάρεστο, είπε ο σέρ Ουίλλιαμ, πολύ δυσάρεστο. Ο Νέλσων πλη-γώθηκε πολύ άσχημα, αλλά τό τραύμα θα θερα-πευθή. Ή φίλια που αισθάνεται εκείνος για μάς κί' έμεις για κείνον θα εξουδετερώση τις συνέπειες της θλακείας του Ίωσια. Κάνε υπομονή, άγαπητή μου Έμμα. Όπως κάνω κι' εγώ. Άς ξεχάσωμε πιά αυτή τη σκηνή...

—Α, τί πολύτιμο πράγμα πού είναι ή φίλια! «Φιλία, συλλογιζόταν ή Έμμα έννευρισμέ-νη, φίλια! Και τί τυφλός πού είναι ο Χάμιλτον! Τυφλός και ίκανοποιημένος απ' τόν έαυτόν του! Ήθελε να τού πη: «Μά εγώ αγαπώ τόν Νέλσω-να!» Τί δάλεγε τότε ο Χάμιλτον; Θά κονοούσε τό κεφάλι του με ύφος πολύπειρο και θα της άπαντούσε: Κάνε υπομονή, άγαπητή μου Έμ-μα, κάνε υπομονή;

Με την ίδια έμμονη σκέψη στο μυαλό, νιώ-θοντας πάντα την ανάγκη να κουβεντιάση με κά-ποιον για τό ζήτημα που την άπασχολούσε, στρά-φηκε στην μητέρα της.

Ή κ. Κάντογκαν είπε ξηρά:

—Τό καπμένο τό παιδί ήταν έξω φρενών και με τό δικίο του.

—Με τό δικίο του; διαμαρτυρήθηκε ή Έμμα άγανακτισμένη.

—Μονάχα ένας τυφλός θάλεγε τό αντίθετο. Έδώ που τά λέμε, δεν προσπαθείς να πάρης τη θέση της μητέρας του;

—Ω, όχι, μαμά.

—Άκουσε, κόρη μου, είπε ή κ. Κάντογκαν κοφτά. Είσαι ή λαίδη Χάμιλτον, είσαι πρέσβειρα, είσαι έξοχότατη, αν και, να σου πώ την αλήθεια, δεν βλέπω νάχης τίποτε τό έξοχο, τί άλλο θέ-λεις;

—Μαμά! φώναξε ή Έμμα, πολύ θυμωμένη.

—Ο ναύαρχος Νέλσων είναι ένας τίμιος άν-θρωπος. Και ξέρει ποιό μουλό στο κεφάλι σου κι' βάλε λοιπόν λιγάκι μουλό στο κεφάλι μου! Έφτασες πολύ ψη-άφησέ τον στην ήσυχία του. Έφτασες πολύ ψη-λά και είμαι περήφανη για σένα, αλλά φρόντισε να μείνης εκεί που θρίσκεσαι. Μην προσπαθής ν' άποκτήσης κάτι που δεν σου άνήκει.

—Μαμά... τραύλισε ή Έμμα.

—Μ' όλες αυτές τις τιμές και τά μεγαλεία, πήραν τα μυαλά σου άέρα. Δεν μου λες τώρα με άπόλυτη ειλικρίνεια, αν ο ναύαρχος Νέλσων ή-ταν ένας άνθρωπος άσημαντος, θά...

—Τόν άγάπησα απ' την πρώτη στιγμή που τόν αντίκρισα! φώναξε ή Έμμα με πάθος.

—Εκλεισε βιαστικά τό στόμα με τό χέρι της.

—Τώρα έμαθες την αλήθεια, είπε σέ λίγο ντροπιασμένη.

—Άχι, δεν έχεις ιδέα τί δυστυχισμένη πού είμαι, μαμά! Δεν ξέρω κι' εγώ τί να κάνω.

Ή κ. Κάντογκαν την άγκάλιασε με καλωσύ-νη και είπε:

—Τό καλύτερο που έχεις να κάνης, κόρη μου, είναι να τό πάρης άπόφαση πώς δεν γίνεται τί-ποτε. Έτσι θα ήσυχάσης κι' έσύ κι' έμεις θα γλυτώσωμε απ' ένα σωρό μπτελάδες. Είσαι γε-νημένη θεατρίνα. Παίξε λοιπόν έναν άλλο ρόλο, τόν ρόλο της γυναίκας που θυσιάζεται για την άγάπη της. Νομίζω πώς θα σου πηγαίνη περήφ-μα.

Ή Έμμα χαμογέλασε θλιμμένα.

—Θά μπορούσα, θέβαια, να παίξω αὐτόν τόν ρόλο.

—Τότε να τόν παίξης. Δεν έχω τίποτ' άλλο να σου πώ.

—Θά μπορούσα, αλλά...—ή Έμμα σήκωσε

ψηλά τό κεφάλι— αλλά δεν θέλω. Έχεις, αλή-θεια, την έντύπωση πώς τού είμαι έντελώς αδιά-φορη, μαμά; Έγώ νομίζω πώς όχι, γιατί, αν αδιαφορούσε, δεν θα φρόντιζε τόσο πολύ να με άποφύγην.

Ή κ. Κάντογκαν πήρε ύφος σοβαρό.

—Νά βλέπης τά πράγματα όπως είναι στην πραγματικότητα, Έμμα. Τό ξεσπάσμα εκείνο τού νεαρού έκανε τό ναύαρχο να δη πώς είχε άρ-χίσει να παίρνη άσχημο δρόμο. Συνήρθε, σου λέω.

Ή Έμμα έρριξε στην μητέρα της μια έρευ-νητική ματιά.

—Μου φαίνεται πώς δεν τά πιστεύεις αυτά που λες.

—Είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος και τόν αγαπώ σαν παιδί μου, είπε ή κ. Κάντογκαν, άλ-λά είναι εύαίσθητος στις κολακείες, όπως όλοι οί άντρες. Φαντασμένος και πεισματάρης. Τό ξε-ρεις κι' έσύ πολύ καλά, αλλιώς δεν θα σου δόλε-γα. Άλλά είναι τίμιος. Άρhesέ τον ήσυχο, κόρη μου. Γιατί αν δεν τόν αφήσης στην ήσυχία του θα τσακίσης την καρδιά τού σέρ Ουίλλιαμ, τού κακομοίρη τού γέρου που δεν βλέπει τί γίνεται μπροστά στα μάτια του, την καρδιά της γυναί-κας τού Νέλσωνος και, ίσως-ίσως, και τη δι-κιά σου. Άς αφήσωμε πιά αυτή τη συζήτηση. Νομίζω πώς σου είπα άρκετά κι' ελπίζω να λο-γικευτής.

Ή Έμμα φίλησε τη μητέρα της.

«Νά θυσιαστώ για την άγάπη μου, σκεπτό-ταν. Πολύ ώραίο, πολύ συγκινητικό, αλλά είναι τό τελευταίο πράγμα που θα ήθελα να κάνω».

—Αν ο Νέλσων δεν με θέλη, είπε περίλυπη, ή καρδιά μου είναι κιόλας τακισμένη.

Ήταν απόδραδο της τρίτης μέρας μετά τη μεγάλη δεξίωση κι' ο Νέλσων είχε γυρίσει στο Παλάτσο Σέσσα από μιάν έπίσκεψη στο «Βάν-μια σύσκεψη με τη βασίλισσα Μαρία και είχε φέρει και τόν Άκτον μαζί της. Έπί τέλους, ο βα-—πίστευε ή Έμμα— που την είχαν πετύχει τό-φραστες κουβέντες τού Νέλσωνος. Άκτινοβολού-σο οί δικές της παρακλήσεις όσο και οί άπερί-σε δόλοκληρη άπό περηφάνεια και εύχαρίστηση. Μπορεί ο Νέλσων να μην την ήθελε σαν γυναίκα, ήταν και δικές της επιδιώξεις. Είχε έργασθή σκλη-αν τώρα έργο δικό της.

—Πολλές φορές άναρωτιέμαι, παρατήρησε ο Άκτον καθώς περίμενε με την Έμμα τόν Νέλ-σωνα και τόν σέρ Ουίλλιαμ, τί θα σκεφθή ή θρε-έκφραση, λαίδη Χάμιλτον— με συγχωρήτε για την τού ναυάρχου Νέλσωνος στην πολιτική της Νεα-πόλεως.

—Επέμβαση; διαμαρτυρήθηκε ή Έμμα φουρ-κισμένη.

—Άγαπητή μου λαίδη Χάμιλτον, ο Νέλσων είναι ένας ναυτικός, ένας ναύαρχος, ένας πολύ καν ούτε την άνωτάτη άρχηγία στην Μεσόγειο. Καί, φυσικά, είναι κάθε άλλο παρά εξουσιοδοτη-μένος να ένεργή ως άπεσταλμένος της βρετανι-κής κυβερνήσεως στην Αύλη των Δύο Σικελιών.

—Έχει την έντολή, είπε ή Έμμα ζωηρά, να επιδιώξη μια συνάντηση με τούς Γάλλους και να τούς καταστρέψη.

—Μόνον στη θάλασσα, λαίδη Χάμιλτον.

—Γιατί να γυρεύωμε ψύλλους στ' άχυρα, Ά-κτον; Ή άπόφαση έχει ληφθή.

—Ο Άκτον υποκλίθηκε εύγενικά.

—Υπό την προϋπόθεση, άγαπητή μου κυ-ρία, ότι θα δώσω κι' εγώ την συγκατάθεσή μου. Χρειάζομαι κάτι περισσότερο απ' τη συμβουλή τού ναυάρχου. Χρειάζομαι βοήθεια.

—Και θα την έχετε, σας τό υπόσχομαι, είπε ή Έμμα κάνοντας μια μεγαλόπρεπη κίνηση. Άν και δεν νομίζω πώς ο Νέλσων δεν σας έβοήθησε ως τώρα. Τό ξεχάσατε πώς εκείνος κατέστρεψε τόν γαλλικό στόλο στο Άμπουκίρ;

—Ο Άκτον έκανε πάλι μιάν υπόκληση, αλλά τη φορά αυτή με ύφος ειρωνικό.

—Έχομε ένα βασίλεα και μια βασίλισσα στη Νεάπολη, έχομε ένα Βρεταννό πρεσβευτή κι' έναν διάσημο ναύαρχο, αλλά —ας μάς βοηθήση ο Θεός— έχομε και την Έμμα Χάμιλτον, κόρη ένδς σιδηρά, έρωμένη τού άνεμιού τού πρεσβευ-τή, έρωμένη τού ίδιου τού πρεσβευτή πριν τόν παντρευτή και, σύντομα, αν πάνε τά πράγματα έτσι όπως τά θέλει εκείνη, έρωμένη τού γενναίου ναυάρχου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η ANNA MANIANI, Η «ΘΥΕΛΛΩΔΗΣ», ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ, ΠΟΥ ΕΤΙΜΗΘΗ ΜΕ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ «ΟΣΚΑΡ», ΩΣ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ 1955, ΓΙΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ «ΡΟΥΖ ΤΑΤΤΟΥ»

Η ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

“Οπου οί καλλίγραμμες «στάρ» ώχριοϋν μπροστά σέ μιά μεσόκοπη μοδίστρα

Από τό Χόλλυγουντ έλεγαν στους Ίτα- λούς:

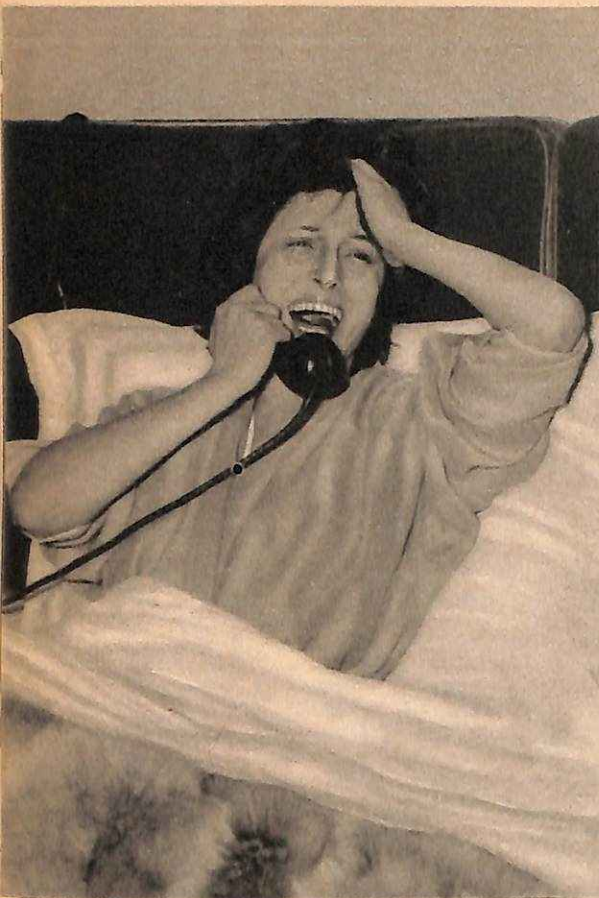
—Δεν σταματάτε την έξαγωγή δημο- φων κοριτσιών; Κοιμήλες διαθέτομε με την ντουζίνα. Έκείνο που θέλουμε είναι something different, κάτι διαφορετικό!

Φαίνεται, λοιπόν, πώς αυτό τό «κάτι δι-

αφορετικό» τό βρήκαν στην Άννα Μανιά- νι και τόσος ήταν ο ένθουσιασμός τους, ποδ της έδωσαν και τό «Όσκαρ» για την καλύτερη ήθοποιό, εις θάρος τών Αμερικανίδων υπο- ψηφίων Έλντορ Πάρκερ, Μπέττυ Νταϊδς, Σούζαν Χαϊθϋουαρντ, Κάθριν Χέμπαρν.

Ή Μανιάνι έφυγε για τό Χόλλυγουντ τόν

περασμένο Οκτώβριο. Άφησε τη Ρώμη να- ρις τό πρωί, κρυφά, σαν να μην ήθελε να μά- θη ή «δική της» πόλι, όπως λέει, πώς θα της έκανε την πρώτη άποστία. Από την μικρή ταρατσα τού σπιτιού της, στην στέγη τού Παλάτσο Άλτιέρι, κύτταξε τό Κολέτζιο Ρο- μάνο, που είναι εκεί κοντά και μακριά τόν

ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΗ ΗΤΑΝ Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ, ΟΤΑΝ ΤΗΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΝ ΟΤΙ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΟ «ΟΣΚΑΡ». ΕΒΓΑΖΕ ΑΝΑΡΘΡΕΣ ΦΩΝΕΣ, ΕΠΙΝΕ ΣΑ ΜΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΚΑΝΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΕΣ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΕΣ

MANIANI

τρούλλο του 'Αγίου Πέτρου και το Τζανίκο-λο. "Υστερα πήγαινε μέσα, σήκωνε ψηλά την Τερεζίνα, την μικρή της χελώνα, χαίδευε την Μίτσια, την κατάμαυρη σκυλίτσα της, ύστερα πάλι έβγαине στην ταράτσα να κυτάξει. 'Η ταραχή της δεν την άφηνε ήσυχη.

Οι στέγες και οι καμπάνες την γέμιζαν θλίψη και παρηγοριόταν μονάχα με την ιδέα πως, κάθε τόσο, κάνει καλό ν' αφήνωμε τα πράγματα που αγαπούμε για να τά ξαναθρού-με με διπλή χαρά. Τελευταία, όταν μία θρο-χή από υπερατλαντικά τηλεφωνήματα της ζήτησαν να πάη στην 'Αμερική για την «πρε-μιέρα» της ταινίας της «Ρόουζ Ταττού» και για να λάβη μέρος αυτόπροσώπως στην δι-αφημιστική σειρά εμφανίσεων που διοργα-νώνονται εκεί, απάντησε αρνητικά. Δεν εφ-χε το θάρρος ν' αφήση τη Ρώμη ξανά και μάλιστα τις παραμονές των Χριστουγέννων, έπειδή ήθελε, κυρίως, να μείνη κοντά στον γιού της Λουκά, που είναι τώρα δεκατριών χρόνων και ο οποίος είχε μόλις ύποστη μία σοβαρωτάτη έγχειρση στα παραμορφωμένα από την πολιομυελίτιδα πόδια του.

ΤΟ «ΡΟΟΥΖ ΤΑΤΤΟΥ»

Τό πώς, πάντως, αποφάσισε ή Μανιάνι να διασχίση τον άκεανό για να παίξη στο «Ρόουζ Ταττού», είναι μία ιστορία που δεν έγινε άρκετά γνωστή.

"Αρχισε τό 1950, όταν ο συγγραφέας του έργου Τεννεσσή Ουίλλιαμς έκανε ένα ταξί-δι στην Σικελία. Συνήθως, οι ήρωές του εί-ναι ζωντανοί, παθιασμένοι άνθρωποι και τό περιβάλλον που προτιμά είναι οι θαμβασκοφυ-τείες του Μισισσιππή, όπου γεννήθηκε και ο ίδιος, καμιά σαρανταριά χρόνια πρίν. 'Η Σικελία του έκανε έντύπωσι και του έδωσε

την ιδέα της ήρωίδος του έργου του, της Σεραφίνας, μιάς κοπέλλας από την Σικε-λία που μετανάστευσε στην 'Αμερική, στην περιοχή της Νέας 'Ορλεάνης και έρωτεύθη-κε έναν οδηγό καμιονιού, που είχε «ταττου-άξ» στο στήθος του ένα τριαντάφυλλο.

Ο Ουίλλιαμς έγραψε τό «Ρόουζ Ταττού» ολόκληρο στη Ρώμη, θεωρώντας πάντα την "Αννα Μανιάνι σαν τον ιδεώδη τύπο για την ήρωίδα του. Μάλιστα την είχε παρακαλέ-σει να πάη στο Μπροντγουαϊ, για να την παίξη άγγλικά. 'Εκείνη, τότε, έδωσε την πε-ρίφημη απάντησι:

«Μία ήθοποιός είναι όμορφη μόνον στην δική της γλώσσα. Δεν θα παρουσιασθώ πο-τέ στην σκηνή μιλώντας ξένη γλώσσα. 'Η γλώσσα είναι ή σημαία του ήθοποιού και μία σημαία δεν μπορείτε ποτέ να την μα-σκαρέψετε».

Έν τούτοις όμως, κακά τά ψέματα, ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Και πρόσθεσε:

—Ποιός ξέρει; 'Ισως καμιά μέρα δοκι-μάσω! Κανείς ποτέ δεν είναι αίσιγυρος για τίποτε. "Αν πάντως τό αποφασίσω, θα είναι έπειδή θα θελήσω να δοκιμάσω μία μεγάλη συγκίνηση.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Στό Μπροντγουαϊ, τον ρόλο τον έπαιξε ή Μωρήν Τέμπλετον και τό έργο σκηνοθετή-θηκε από τον Ντάνιελ Μάνν, τον ίδιο που κατόπιν σκηνοθέτησε την ταινία. Μά πέρα-σαν τρία ολόκληρα χρόνια, ώσπου ν' αρχί-ση να συζητείται ή κινηματογραφική απόδο-σι του έργου και τό σχέδιο άρχισε να παίρ-νη σάρκα και όστά, όταν ο παραγωγός Χάλ Ουώλλις αγόρασε τά δικαιώματα. Ο Τεν-νεσσή Ουίλλιαμς, πάντως, έδήλωσε ότι για

ήρωίδα δεν δέχεται καμμία άλλη, εκτός ά-πό την Μανιάνι. Τό ζήτημα ήταν ποιός θα πρωταγωνιστούσε μαζί της. Πρώτα συζητή-θηκε ο Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, ο οποίος όμως ήταν πραγματικά πολύ άσχημος για τον ρό-λο που ώριζε τον ήρωα ως έναν «πολύ ώ-ραίο άνδρα». Κατόπιν αποφασίστηκε πως θα τον έπαιζε ο Μπάρτ Λάνκαστερ, ένας ά-πό τους λίγους ήθοποιούς που μπορεί άφο-θα να επιδείξη γυμνό τό στήθος του, όπου έπρεπε να φιγουράρη τό τριαντάφυλλο.

Ο «ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΕΡΩΣ»

'Η έπιμονή του Ουίλλιαμς συγκίνησε και κολάκευσε θαύματα την "Αννα Μανιάνι. Ο ρόλος της Σεραφίνας πραγματικά την γοήτευε. Αισθάνθηκε, για τον ρόλο, τον έν-θουσιασμό που είχε δοκιμάσει πρό έτών, ό-ταν πρωτοδιάβασε την «'Ανθρώπινη Φωνή» του Ζάν Κοκτώ και ο Ροσσελίνι, τότε σκη-νοθέτης και έραστής της, της πρότεινε να τό έρμηνεύση. Τό έργο, τό πιο δύσκολο της καριέρας της, όπως παραδέχεται και ή ί-δια, (άποτελείται ολόκληρο από ένα... τη-λεφώνημα) ύπήρξε θρίαμβος. Τώρα πάλι, ή Σεραφίνα ήταν τό είδος της γυναίκας που αγαπά να ένοσρκώνη, μία γυναίκα απόλυ-τα, τρομερά έρωτευμένη, ψυχικά, διανοητι-κά και σωματικά. Γι' αυτό και, τελικά, δεν μπόρεσε να άρνηθί. "Αλλωστε, τότε γινό-ταν λόγος να γυρισθί τό φιλμ στην 'Ιταλία. Τό Χόλλυγουντ, όμως, είναι γεγονός ότι την φόβιζε.

Τό 1953, ή Μανιάνι έφθασε στην Νέα 'Υ-όρκη, όπου την υποδέχθηκαν βασιλικά, ίδι-ως γιατί θυμόντουσαν ακόμη τό «Ρώμη, ά-νοχύρωτος πόλις».

Οί δημοσιογράφοι την ρώτησαν χίλια πράγματα, σοβαρά και γελοία και, σέ όλα απάντησε με τό γερό ρωμάνικο χιούμορ της. Κάποιος την ρώτησε άν θάθελε να παίξη έ-να φιλμ στο Χόλλυγουντ. 'Εκείνη απάντησε ξερά - ξερά ότι δεν θάθελε.

'Εκτός, πρόσθεσε, άν αυτό τό φιλμ είναι τό «Ρόουζ Ταττού».

ΟΥΤΕ ΚΑΦΕ

"Όταν έφυγε από τη Νέα 'Υόρκη, τό σχέ-διο δεν είχε ακόμη πάρει μορφή. Μόλις τον 'Ιούνιο του 1954, ο Τεννεσσή Ουίλλιαμς ήρ-θε να της διαβάση άγγλικά τό «τρήτμεντ», δηλαδή την πρώτη διασκευή του έργου πρίν γραφή τό λεπτομερές σενάριο. Κύριος σκο-πός του ήταν να της δείξη τί αλλαγές είχε κάνει στα πρόσωπα και στις καταστάσεις, έ-πι τό κινηματογραφικότερον! "Ενας διερμη-νεύς τους βοηθούσε να καταλαβαίνουν καλύ-τερα ο ένας τον άλλον και πολλοί ήσαν έ-κει και άκούγαν.

'Η άνάγνωσι άρχισε στις δέκα τό πρωί. Κατά τη μία όλοι πίστευαν πως θα γινόταν ένα διάλειμμα για να πάνε να φάνε και όλοι περίμεναν ένα νεύμα της Μανιάνι, για να ση-κωθούν. 'Εκείνη, όμως, ήταν τόσο γοητευμέ-νη, που ούτε είχε προσέξει την ώρα. 'Η άνά-γνωσι τελείωσε στις πέντε τό απόγευμα. Βγαίνοντας, ο διερμηνεύς μουρμούριζε έξαλ-λος:

«Τουλάχιστον, μπορούσε να μάς προσφέ-ρη έναν καφέ!»

'Αλλά την άπόφαςι να φύγη για τό Χόλ-λυγουντ, ή "Αννα Μανιάνι την πήρε πραγμα-τικά, μόνον εκείνη την ήμέρα. Τό φιλμ ήταν άληθινά γραμμένο για κείνη, από την πρώτη ως την τελευταία σειρά.

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ

Ο παραγωγός Χάλ Ουώλλις γνώρισε την πρωταγωνίστρια του τό επόμενο καλοκαίρι. Τής είπε:

—Θα προσπαθήσωμε να μην σάς φέρωμε πολύ ναρίς, τό πρωί, στο στούντιο...

Φαίνεται ότι κάποιος τον είχε προειδοποι-ήσει, ότι αυτή ήταν ή σωστή πολιτική, άν ή-θελε να τά έχη καλά με την Μανιάνι. Και ή ήθοποιός απάντησε:

—'Αν έπρεπε ποτέ να γυρίσω μία σοθα-οή σκηνή στις όκτώ τό πρωί, θα σάς άπογο-ήτευα πικρά. 'Η τέχνη δεν είναι μία χειρωνα-κτική εργασία, που μπορεί ν' άρχίξη μία κα-θωρισμένη ώρα.

Σίγουρα, έτσι πίστευε εκείνη τη στιγμή. Την ώρα όμως που έφευγε από τη Ρώμη, ή "Αννα ώμολόγησε:

—Είναι φανερό, πως δεν πάει κανείς σέ ξένα σπίτια για να κάνη τά κέφια του. 'Αφού δέχθηκα να πάω στο Χόλλυγουντ, σημαίνει πως δέχθηκα ν' άκολουθήσω και την μέθοδο εργασίας που άκολουθούν εκεί. Θα προσπα-θήσω να συνηθίσω. 'Εδώ, στην 'Ιταλία, με θεωρούν «δύσκολη» ήθοποιό, γεμάτη απαι-τήσεις, χωρίς ίχνος πειθαρχίας. 'Εγώ δεν ζη-τώ, παρά να κάθωμαι φρόνιμα χωρίς ν' ά-νοιγω τό στόμα μου. "Αν αυτό δεν συμβαίνει, δεν είναι δικό μου λάθος. Καμιά φορά, συ-νέθησαν πράγματα για τά όποια κατηγορή-θηκα, ενώ έφταιγε τό γεγονός ότι θρέθηκα με ανθρώπους χωρίς καμμία μόρφωσι και χωρίς καμμία ήθική ή καλλιτεχνική έπιβολή επάνω μου και αισθανόμουν πως άξιζα πα-ραπάνω από αυτούς. Με τον Βισκόντι ή με τον Ρενουάρ, δεν έχω άνοιξει ποτέ τό στό-μα μου!

(Φωτ. International)

...ΤΩΡΑ ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ, ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ ΤΗΣ ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΚΙ' ΕΝΑ ΠΕΛΩΡΙΟ «ΟΣΚΑΡ» ΤΗΣ ΘΥΜΙΖΕΙ ΤΟ ΑΛΗ-ΘΙΝΟ—ΠΟΥ ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ. ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΕΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΑΝ ΤΗΝ ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΣΑΝ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΨΥΧΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

‘Η Σεραφίνα, ό κλάουν-άδλητής, τό «ταττουάζ» και ό έρωτας

Η ΤΙΓΡΙΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΑΡΝΑΚΙ

‘Η “Αννα κράτησε την υπόσχεσή της. Δε-
καεννέα έβδομάδες, όσο δηλαδή κράτησε ή
επεξεργασία του φιλμ, έφθανε στη δουλειά
της ακριβώς στις όκτώ και οι δημοσιογρά-
φοι που περίμεναν γύρω από το στούντιο για
νά γράψουν την άλλη μέρα τά σκάνδαλα που
ήλπιζαν πως θα δημιουργούσε με τό «ταμπε-
ραμέντο» της, έμειναν απογοητευμένοι. ‘Η
“Αννα ήταν όλο καλή θέλησι και έκανε τό
πάν για νά προσαρμοσθή στο περιβάλλον.
‘Η άμοιβή της ήρθε από την «πρεμιέρα».

Μόλις όμως έμαθαν τις πρώτες ειδήσεις
της μεγάλης της επιτυχίας στη Ρώμη, άρ-
χισαν τά τηλεφωνήματα γνωστών και φίλων
καί ή “Αννα Μανιάνι κατέφυγε στη θίλλα
που έχει στη θάλασσα, στο Σάν Φελίτσε
Τσιρτσό. “Όπως όλοι εκείνοι που έχουν πά-
θος με τά ζωά, ή “Αννα αγαπά την μοναξιά.
Κατά θάθος, θλέπετε, ή γυναίκα, την όποιαν
έχουν χαρακτηρίσει ως «τίγρι του Τίβερι»,
είναι ένας άπλος και μαζεμένος άνθρωπος.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΦΑΡΣΑ

Και τώρα άς δούμε λίγο την ταινία αυτή
καθ’ έαυτή. Μιά φάρσα με τόνους τραγικούς,

γυρισμένη όλόκληρη σχεδόν σε έξωτερικά,
επιτρέπει στην Μανιάνι νά παίξη τά πάντα,
νά δώση ένα άληθινό ρεσιτάλ ήθοποιας, δη-
μιουργώντας έτσι μία από τις καλύτερες και
πληρέστερες κινηματογραφικές συνθέσεις. Εί-
ναι ή Σεραφίνα, ή μοδίστρα του χωριού, που
ζή με την κόρη της και με την ανάμνησι του
σκοτωμένου συζύγου της, που ήταν άμορφος
και τόν αγαπούσε, που την αγαπούσε και εί-
χε τό τριαντάφυλλο «ταττουάζ» στο στήθος
του. “Ενας άνδρας θά μπη στη ζωή της, με
τό ίδιο αυτό περίεργο χαρακτηριστικό, με
«κεφάλι κλάουν και σώμα άδλητού» και, μα-
ζί του, ύστερα από πολλούς διαταγμούς, ή
Σεραφίνα θά δεχθή και πάλι τόν έρωτα στη
ζωή της.

‘Η ικανώτατη διασκευή του Χάλ Κάντερ
έξεφάνισε τις άπιθανότητες της σκηνηκής δη-
μιουργίας και έτσι τό «Ρόους Ταττού» πα-
ρουσιάζεται σαν μία ταινία με άπαράμιλλη
πρωτοτυπία, γεμάτη χυμώδεις και διασκεδα-
στικές ή τραγικές λεπτομέρειες. Παρά τό γε-
γονός δέ ότι ή παρουσία της “Αννας Μανιά-
νι κυριαρχεί τόσο απόλυτα στο έργο, δέν θά
μπορέση κανείς νά ξεχάση την χαριτωμένη
ειλουέττα της Μαρίζα Παθάν, της άδελφής
της Πιεράντζελι που παίζει τόν ρόλο της κό-

ρης, ούτε την Έστέλλ, την αντίζηλο της “Αν-
νας, που έρμηνεύει ή Βιρτζίνια Γκρέυ, ούτε
τά τόσο ζωντανά πρόσωπα του χωριού, τόν
παπά, την βολική δασκάλα και όλο τόν γε-
μάτο ζωή πληθυσμό που τριγυρίζει την Σερα-
φίνα. Τέλος, φαίνεται ότι στον κύριο άνδρι-
κό ρόλο, ό Μπάρτ Λάνκαστερ έκανε μία σύν-
θεσι έκπληκτική με την άφέλεια και τη δυνα-
μι του.

‘Αλλά τό μεγάλο «άτοψ» της ταινίας μέ-
νει, φυσικά, πάντα ή Μανιάνι. Οι ‘Αμερικα-
νοί γέλασαν και συγκινήθηκαν όσο ποτέ με
τη δημιουργία τους και κατάπληκτοι της έ-
δωσαν τό χρυσό άγαλματάκι που όνειρεύον-
ται οι κάθε μεγέθους «άστéρες», από την ώρα
που θά κάνουν τά πρώτα τους θήματα μπρο-
στά στο φακό.

Με τόν όρμητικό χαρακτήρα της, ή Μα-
νιάνι ξετρελλάθηκε άπ’ τη χαρά της όταν
έμαθε τό νέο —όπως δείχνουν οι φωτογραφί-
ες τών προηγούμενων σελίδων. “Όταν όμως
πέρασε τό πρώτος ένθουσιασμός έλπε άπλά:

—Τήν πιό μεγάλη χαρά δέν μου την έδωσε
τό “Όσκαρ που πήρα για την Σεραφίνα. ‘Αλ-
λά ή Σεραφίνα...

■ ■ ■

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, Η ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ «ΟΣΚΑΡ» ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΥΣΙΝΗ ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΓΚΡΕΝΣ ΚΕΛΛΥ. ΕΠΑ-
ΝΩ, ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Η ΤΖΟ ΒΑΝ ΦΛΗΤ ΚΑΙ Ο ΤΖΑΚ ΛΕΜΜΟΝ. (ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ «ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΡΟΛΟΙ» ΣΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ «ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΕΔΕΣ» ΚΑΙ
Μ. ΡΟΜΠΕΡΤΣ»), Η ΓΚΡΕΝΣ, Ο ΕΡΝΣΤ ΜΠΟΡΝΙΝ (ΚΑΛΥΤΕΡ. ΗΘΟΠΟΙΟΣ, «ΜΑΡΤΥ») ΚΑΙ Η Μ. ΠΑΒΑΝ, ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΤΟ «ΟΣΚΑΡ» ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΝΙΑΝΙ.

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Για την έβδομάδα από 16 — 22 ‘Απριλίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου - 20 ‘Απριλίου:
Συγκεντρώθηκε περισσότερο στον εαυτό σας. Οι δυσκολίες δέν πρέπει
νά σας απογοητεύουν την στιγμή ακριβώς που χρειάζεται νά δείξετε
δυναμική προσωπικότητα. Θάρρος. Εύνοική ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 8.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 ‘Απριλίου - 20 Μαΐου:
Ευνοούνται οι καινούργιες ιδέες, ιδίως στον επαγγελματικό τομέα. Σκε-
φθήτε έστω και μία μόνο φορά πρακτικά και άποδοτικά. Έχετε ανάγκη
από ύπαστήριζι γνωστών σας. Εύνοική ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 9.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου - 21 ‘Ιουνίου:
Μη τεμπελιάζετε. ‘Η παρεμβολή έμποδίων δέν πρέπει νά σας θγάλη ά-
πό τόν άγώνα. ‘Αντιθέτως είναι άπαραίτητο νά τ’ αντιμετώπισετε με
δυναμικές επεμβάσεις. Εύνοική ημέρα: Τρίτη, άριθ. 6.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 ‘Ιουν. - 22 ‘Ιουλίου:
Έρχονται πολύ καλύτερες ημέρες. ‘Αν δεχθήτε με διπλωματικούς έλι-
γμούς τις περίπλοκες υποθέσεις που θά σας παρουσιασθούν, θά έχετε
την επιτυχία με τό μέρος σας. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, άριθ. 3.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 ‘Ιουλίου - 22 Αύγουστου:
Συγκρατήστε τούς θυμούς και ένκερισμούς σας. Θά κατορθώσετε τά
πάντα αν πάρετε τά πράγματα με περισσότερη κατανόησι. Θά λάβετε
ένα έξαιρετικό εύχάριστο γράμμα. Εύνοική ημέρα: Κυριακή, άριθ. 6.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ. - 22 Σεπτεμβρίου:
Περάσατε από την δύσκολη καμψή. Τώρα πρέπει νά συμβουλευθήτε άν-
θρώπους που σας άγαπούν και νά ενδιαφερθήτε περισσότερο για τις ο-
ικογενειακές σας υποθέσεις. Εύνοική ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 5.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ. - 22 ‘Οκτωβρίου:
Συγχρονίστε τις ενέργειές σας, ώστε νά μη μπορέσουν νά σας αίφνι-
διάσουν οι έθχροί σας. Μελετήστε τις κινήσεις σας πριν εφαρμόσετε
τά νέα σχέδια στην εργασία σας. Εύνοική ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 4.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 ‘Οκτ. - 22 Νοεμβρ.:
Μη παραμελήτε τά προσωπικά σας ζητήματα. Έχετε δυναμική προσω-
πικότητα και ικανότητες που μπορούν νά σας έξυψώσουν στην κοινωνία.
‘Εργασθήτε με περισσότερο κέφι. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, άριθ. 7.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.:
Θά υπάρξουν πολλοί άνθρωποι που θά ζηλέψουν τις επιτυχίες σας. Εί-
θε άνώτερος άνθρωπος. Με λίγη καλή θέλησι θά ξεπεράσετε την πνι-
γνρά αυτή άμόσφαιρα χωρίς απώλειες. Εύνοική ημέρα: Δευτέρα, άρ. 2.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ. - 19 ‘Ιανουαρίου:
Τά άστρα έξακολουθούν νά σας ευνοούν. Θά πάρετε χρήματα που δέν τά
περιμένατε. Κάτι πολύ καλό θά συμβή στην οικογένειά σας. ‘Αναπα-
θήτε τό Σαββατοκύριακο. Εύνοικές ημέρες: Τρίτη και Πέμπτη, άριθ. 9.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 ‘Ιαν. - 18 Φεβρίου:
Θά παρουσιασθούν άνωμαλίες στα αισθηματικά σας ζητήματα. ‘Αν
προσπαθήσετε νά τις επίλυσετε μόνος, θά έχετε εύνοικά αποτελέσματα.
‘Αν άναμιχθούν άλλοι, θά μπλεχθήτε. Εύνοική ημέρα: Σάββατο, άρ. 5.

ΙΧΘΥΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 18 Μαρτίου:
Με την ίδια τακτική θά εκπληγθήτε με τόν εαυτό σας και την άποδοτι-
κότητα τών επαγγελματικών σας προσπαθειών. Μην είσθε εγωιστής και
όλα θά πάνε κατ’ εύχην. Εύνοική ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 3.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τό πρώτο σε 11 σημεία. Μπορείτε
νά τά βρήτε;

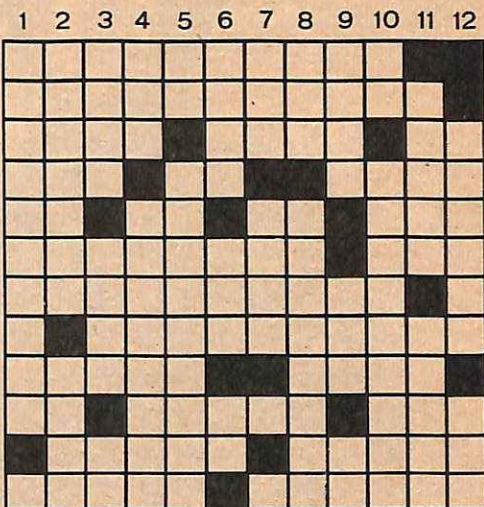
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Είς αυτήν την πόλιν
ίσως ή πενήντα του
Πέτρου και ό παραλυ-
τικός υπό του ‘Ιησού.
- Λέγω την γνώμην μου.
- Είς άνάμνησιν αυτής
της μάχης φέρει μία
τών γεφυρών τών Πα-
ρισίων τό όνομά της
— Κάτοικοι μίας τών
Δωδεκανήσων — Μου-
σικός φθόγγος.
- Πόλις της ‘Ιωνης ‘Α-
κτής (όπως προφ. γαλ-
λιστί) — ‘Αποτρέπει
— Μία τών θυγατέ-
ρων της Νιδής.
- Τό ήμισυ του δλου...—
Πρόβες με έκβλησιν
— ‘Αρνείται, διεθνώς
— ‘Απάντησις εις έ-
ρώτησιν.
- Αρχαία πόλις της
Φωκίδος και σύγχρο-
νος της Βουλγαρίας
που... θυμίζει ώριμέ-
νες καρπούλλες — Γερ-
μανός φιλόλογος, με-
λετητής του Πλάτωνος (σημαίνει
κλάδος, γερμανιστί).
- Μία αρχαία ποιήη, την όποιαν έ-
πέδαν ό Κωνσταντίνος Δ’ ό
Παυανάτος εις τούς δύο άδελ-
φούς του (γεν).
- Αυτή είναι άναγκαία εις την
στρατιωτικήν εκπαίδευσιν.
- Είδος αιγυπτιακού βάμβακος, άν-
τιστράφος — Παράλιος πόλις
της ‘Αλγερίας.
- ‘Αρθρον — Σ’ αυτό βγαίνει,
φρασεολογικώς... ό ληστής (άν-
τιστρ.) — Τό «ούτω»... λατινι-
στί.
- ‘Απειρος, άμάθης — Αυτά τά
δίκτυα είναι πυκνότερα εις τας
Η.Π.Α.
- ‘Ενας εναντίον του κρασιού ά-
γωνιστής... πρωθυπουργός —
‘Εγλύτωσαν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- «...φίλο έπιασε, παλόν μη λη-
σμονήσης...» (παροιμ.).
- Δέν ποούν τούς γενναίους —
‘Επιφανής Γάλλος φιλόσοφος
(1846—1917).
- Μία διάσημος Γάλλισ καλλιτέ-
χνης του άσματος, βραβευθείσα
και διά την πατριωτικήν δράσιν

- της κατά την κατοχήν — ‘Αρ-
χαία νομίσματα — Τέτοιον άν-
τακινήτου αρχικά θυμίζουν τόν
Κ. Κοτζίαν.
- Αυτό με τό αυτός θυμίζει... Πυ-
θαγόραν — Τιμωρείται στρατιω-
τικώς και σχολικώς όταν δέν δι-
καιολογείται (αίτ.).
 - ‘Η ‘Ισις ήτο κόρη του —Είς έκ
τών έξοχωτέρων ήρώων του ‘Ιε-
ρου ‘Αγώνος.
 - ‘Η άμοιβή τών γενναίων — Πο-
ταμός και μεσόγειος νομός της
Ν. Δ. Γαλλίας — Δηλωτικών
προσταγής ή εύχης.
 - Τοπικόν έπίρρημα — ‘Η γενέ-
τειρα του ‘Αλφόνσου Νταντέ.
 - ‘Η γραφή του μεγάλου ερρέκς εις
τό σκάκι (τρία όμοια) — ‘Ε-
νας άνεμος, ένάρθρος (δημ.).
 - Πληθυντ. προσωπικής άντανυμίας
(δοτ.)—Σίφος τών ήρώων (άρχ.)
—‘Ατελείωτα δώρα...
 - Λέγεται σε διαταγμούς — Με-
γάλη έορτή.
 - ‘Αθάνατον έργον — ‘Αρχαίον έ-
πίρρημα σημαίνει ότε, όποτε, άν-
ταποδοτικόν από πηνία (πότε).
 - Νήστις — Πρωτεύουσα του γαλ-
λικού νομού Καλβαντός.

ΙΓΚ ΑΓΚ

‘Ο σκοπός του ενδιαφέροντος και
διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά
και όμαδικού παιχνιδιού, είναι νά έ-
πιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύ-
τερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέ-
ξεων.

‘Αρχίστε λοιπόν από όποιαδήπο-
τε γραμμή θέλετε και προχωρήστε ά-
πό τό τετράγωνο αυτό σε όποιαδήποτε
γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, όρίζον-
τίως, καθέτως ή διαγωνίως, προσπα-
θώντας νά διαβάσετε την μεγαλύτερη
λέξι που μπορείτε νά βρήτε.

Σημειώστε τώρα τη λέξι, που
βρήκατε και εδύστε στα τετράγωνα
τά γράμματα που μεταχειρισθήκατε.
Ψάξτε τώρα για μίαν άλλη λέξι
και συνεχίστε. Έως ότου δέν μπορείτε
νά βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξι, τών δύο γραμμάτων
μετρήσετε 1 βαθμό.
Για κάθε λέξι, τών 3 γραμμάτων
μετρήσετε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξι, τών 4 γραμμάτων
μετρήσετε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξι, τών 5 γραμμάτων
μετρήσετε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξι, τών 6 γραμμάτων
μετρήσετε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξι, τών 7 γραμμάτων
μετρήσετε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξι, τών 8 γραμμάτων
μετρήσετε 13 βαθμούς.

Και ούτω καθ’ εξής, προσθέτον-

τας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε
προσθετο γράμμα.
Προσθέστε τώρα τό σύνολο τών
βαθμών που μπορείτε νά πετύχετε.
Βαθμοί από 1 - 29 βαθμολογού-
νται με «ΜΕΤΡΙΑ».
Βαθμοί από 30 - 35 βαθμολογού-
νται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 36 - 40 βαθμολογού-
νται με «ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 41 - 45 βαθμολογού-
νται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολο-
γούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΣΕΛ. 49

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ ΒΑΣΕΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

Ένας μυστηριώδης θάνατος και ένα μυστηριώδες δύμα στο κοιμητήριο του Χάμσπντ

τρα μακρύτερα, βρισκόταν ο τάφος της Μαρί Λούντ. Απόψε, όμως, όλοι των προσπερνούσαν αδιάφοροι και διασπασμένοι, χωρίς να θυμούνται πόσο θαύμαζαν τα κάλλη της, όταν ημίγυμνη θριάμβευε στο Μιούζικ Χάλλ. Τώρα, τα κόκκαλά της έτριζαν...

Λίγο αργότερα, οι αστυνομικοί μαζεύτηκαν στο Τμήμα του Χάμσπντ, περιμένοντας το πόρισμα του Ιατροδικαστού. Κι' αυτός, ο δόκτωρ Φράνσις Κέμπς, εργαζόταν ως τα ξημερώματα, στο γραφείο του, στο "Ήστ" Έντ του Λονδίνου. Τέλος, τις πρωινές ώρες της Κυριακής, ο Δρ. Κέμπς έφτασε στο πνιγρό δωμάτιο του αστυνομικού τμήματος. Μεσα στους καπνούς από την σόμπα, που δεν έπαυε να μυρίζει μισοκαμένο κάρβουνο, από τα αλλεπάλληλα τσιγάρα και τις πίπες, εδιάβασε το πόρισμα της έρευνάς του.

«Ο σκελετός ανήκε σε γυναίκα. Το κρανίο παρουσίαζε θλάσεις. "Ισως να είχαν γίνει από τις ταφόμενες, αν, φυσικά, προηγήθηκε πάλι. "Ο θάνατος θα προήλθε μάλλον από στραγγαλισμό. "Η περίπτωσης αυτοκτονίας δεν φαινόταν πιθανή, αφού κοντά στον σκελετό δεν βρέθηκε κανένα φιαλίδιο ή κουτί που να έκρυβε δηλητήριο.

»Η άγνωστη είχε ύψος 1.60 μ. Δεν θα ήταν περισσότερο από 30 ετών. Πέθανε το περασμένο καλοκαίρι (1955) και φορούσε, τότε, μαύρες κάλτσες νούλιν, μπλέ φούστα, μπλουζά σκούρα με γιακά νταντελένιο και έπανωφόρι με καρρό. Τα εσώρουχά της ήταν μαύρα, γαλλικής κατασκευής. Γύρω από τον λαιμό της είχε, δεμένο κόμπο, ένα τετραγωνό πράσινο μαντήλι από φαρλιού. "Η μεγαλύτερη επιφάνειά του βρέθηκε κάτω από το έπάνω μέρος του κρανίου.

«Η Σκώτλαντ Γυάρδ

Το Τμήμα του Χάμσπντ, όπως είχε καθήκον, ανέφερε τα καθέκαστα στην Σκώτλαντ Γυάρδ. Την υπόθεση ανέλαβε ο επιθεωρητής Α' Τζών Μπώλ. "Ολόκληρος ο αστυνομικός μηχανισμός μπήκε σε κίνηση για την διαλεύκανση του μυστηρίου. Πρώτες ενέργειες στάθηκαν τα τηλεγραφήματα στην γαλλική αστυνομία, μήπως τα εσώρουχα, είτε λόγω κατασκευής, είτε κατά την πώληση, παρουσιάζαν καμμία ένδειξη. Συγχρόνως:

* "Ηρωτήθησαν οι γείτονες του νεκροταφείου μήπως είδαν ή ακούσαν τίποτα ύποπτο το περασμένο καλοκαίρι. Κανείς όμως δεν είχε προσέξει τίποτε.

* "Ανεκρίθησαν, άλλη μία φορά, εκείνοι που δήλωσαν ότι έχασαν πανέρι από βούρλα για να δάλουν μέσα τα κόκκαλα. Τό ήρεμο κοιμητήριο του Χάμσπντ, γέμισε ζωντανία. "Οχι ολόκληρο. Μόνο ο τόπος του μακαβρίου εύρηματος, δηλαδή η ανατολική του πλευρά. Πενήντα μέ-

* "Από τα ντοσιέ αυτά εκράτησε ή υπηρεσία 20 περιπτώσεις, γιατί τα χαρακτηριστικά των γυναικών έμοιαζαν με όσα απεκαλύφει, στον Ιατροδικαστή, ο σκελετός.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, την Κυριακή άργία, μία άλλη ομάδα έρευνούσε σπιδάμη προς σπιδάμη το έδαφος του νεκροταφείου, σηκώνοντας με προσοχή κάθε σάπιο φύλλο. Οι αστυνομικοί φορούσαν λαστιχένιες μπότες και ξεκίνησαν από την θέση του σκελετού, προχωρώντας ακτινωτά. "Όλο το τοπίο έλαμπε από τους προβολείς. "Ακόμη δεν είχε νυκτώσει, αλλά ή ομίχλη και ή βροχή έμπόδιζαν τις έρευνες ανάμεσα στις παγωμένες ταφόπετες.

Ξαφνικά, 350 μέτρα από την κυρία είσοδο του κοιμητηρίου, κάτι έλαμψε κατάχαμα. Λίγο πιο πλάι, ένα άλλο γυάλισμα τράβηξε την προσοχή των αστυνομικών. "Ήταν δύο κοσμήματα. Μία χρυσή βέρα και ένα βραχιόλι. "Άλλος αστυνομικός, πλάι στο κρανίο, έτυχε να βρή δύο μικρά γυναικεία κτενάκια, κοκκάλινα κι' αυτά...

"Έτσι, ξημέρωσε ή Δευτέρα 27η Φεβρουαρίου 1956.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Τα τεκμήρια

Μόνο το ένα από τα δύο κτενάκια παρουσίαζε έκδηλο ενδιαφέρον. "Ανάμεσα στα δόντια του βρέθηκε τυλιγμένη μία ξανθή γυναικεία τρίχα μαλλιών, που, ασφαλώς, θα ανήκε στο θύμα. Το δακτυλίδι δεν είχε χαραγμένο στο εσωτερικό του κανένα όνομα, ενώ το βραχιόλι δεν έμοιαζε να παρουσιάζει τίποτε το αξιολόγου. "Απλώς, ήταν ένα παλαιό κόσμημα. "Έξ' άλλου, το μαντήλι του κεφαλιού αποτελείτο από ένα κομμάτι πράσινο μεταξωτό, χωρίς μάρκα ή άλλο γνώρισμα. Κι' αν βρέθηκε δεμένο κόμπο στον λαιμό, αυτό, (δπως εξήγησε μία αστυνομίσσα) δεν έπρεπε —τουλάχιστον κατ' αρχήν— να θεωρηθ ή ύποπτο. Κάθε γυναίκα, όταν θέλη να προφυλάξη τα μαλλιά της από τον άνεμο, φορά ένα μαντήλι, σαν φακίδι, που, φυσικά, δένεται γύρω στον λαιμό.

"Έτσι, λοιπόν, αντιμετώπιζαν οι έρευνήται μία πρώτη υπόθεση: τον φόνο διά στραγγαλισμού. Μία δεύτερη: τον φόνο διά ασφυξίας μέσω του μαντηλιού. Και, τέλος, την αυτοκτονία, είτε με δηλητήριο, είτε και με το μεταξωτό πανί που έσχημάτιζε βρόχο.

"Ο Ιατροδικαστής εξήτασε και πάλι τον σκελετό. "Ήθελε να επλάση στην φαντασία του την άγνωστη, σύμφωνα με όσα του απεκαλύπταν τα κόκκαλά της και τα διάφορα εύρηματα, δηλαδή τα ρούχα, τα κοσμήματα κλπ. Τό γεγονός ότι επί τόσους μήνες το πτώμα, που σιγά - σιγά έχανε τις σάρκες του, βρισκόταν άθαφτο μέσα στους τάφους,

τό ότι κανείς δεν πρόσεξε ούτε την μυρωδιά, που σίγουρα έπρεπε να είναι πολύ δυνατή, αφού ή γυναίκα έλυνε έξω από τό χώμα, και τέλος το μακάβριο της κρυψώνας που διάλεξε ο δολοφόνος, τον ενδιέφεραν πάρα πολύ, όχι μόνο σαν επιστήμωνα, αλλά και σαν άνθρωπο. Και ο Δρ Κέμπς υπήρξε πάντοτε περιεργός.

«Η αναπαράστασις

Σιγά - σιγά, τα μικρά χαρτάκια που σημείωναν κάθε ανθρωπομετρικό ή ενδυματολογικό συμπέρασμα, έσκέπασαν τό γραφείο του Ιατροδικαστού. Τότε, κατέταξε τα στοιχεία και, αρχίζοντας με περίσκεψη, προσπάθησε να ανάδιωξη στην φαντασία του τό θύμα. Κάθε τόσο, με προσοχή, ώδηγούσε ένα ζωγράφο που σχεδίαζε, όχι βέβαια την μορφή, αλλά την έντυπωσι που πιθανόν να έδινε τό παρόστημά της, τα μαλλιά της, τα ρούχα της, τα κοσμήματα και τα άλλα ελάχιστα εύρηματα. "Όταν ή εργασία του ζωγράφου τελείωσε, φωτογράφησαν τό σύνολο και τό έστειλαν στην Σκώτλαντ Γυάρδ. "Επί πλέον, πρόσθεσε ένα σημείωμα, στην χθεσινή του έκθεσι, με δύο νέα στοιχεία. "Οτι ίσως ή ηλικία του θύματος να ήταν και μεγαλύτερη από 30 χρόνια, και ότι ή άγνωστη έπεριποιείτο πολύ τα δόντια της, που ήταν επιδιωρθωμένα.

Μία ακόμη εργασία του Ιατροδικαστού υπήρξε ή ανασυνκόλλησις του κρανίου. Μετά τό εφωτογράφησε και την εικόνα του την παρέδωσε με τις φωτογραφίες των εξαφανισμένων γυναικών. Φυσικά, είχε πριν απ' όλα μεγεθύνει τις μορφές τους, ώστε να διακρίνεται καθαρά ή μορφολογία των κρανίων.

Τό δακτυλίδι παρελήφθη από τό ειδικό εργαστήριο έρευνών της Σκώτλαντ Γυάρδ. "Εκεί κατέλυσαν τα κτενάκια, τό βραχιόλι, τα φορέματα κλπ. Κανένα όμως δεν απεκαλύψε τίποτε, παρά τις μικροσκοπικές και τις χημικές αναλύσεις και τις διάφορες άλλες ενέργειες των έπιστημόνων. Κανένα, εκτός από τό βραχιόλι. Τα ύφασματά ήσαν κοινά, τα κτενάκια συνθησμένα, ή δαντέλλα από αυτές που παλούνται με την γυάρδα, τό μαντήλι απλούστατο. Ούτε ένα ύποπτο ίχνος —χώμα, λιπαρές ουσίες, σκόνη κλπ.— δεν παρουσιάστηκε, ώστε ή ανάκρισις να στραφή προς μία οιαδήποτε κατεύθυνση. "Όσο για την βέρα, αυτή πιά δεν ήταν παρά ένα χρυσό δακτυλίδι 22 καρατίων. Τό εργαστήριο απεκαλύψε, πώς θα έπρεπε να είχε κατασκευασθ ή γύρω από τό 1931, στο Μπέρμινγχαμ. Μά εκεί, τότε, κατασκεύαζαν δεκάδες χιλιάδες πανομοιότυπα δακτυλιδία...

Τό βραχιόλι, όμως, δεν παρέμεινε, σαν ερμημα, χωρίς αστυνομική αξία. Οι ειδικοί συνεφώνησαν ότι έ-

πρόκειτο για κάτι μάλλον σπάνιο και περιεργό. Είχε μάλιστα ολόκληρη ιστορία. Τό κατασκεύασαν στην "Αγγλία, για πρώτη φορά πριν εκατό περίπου χρόνια. "Ήταν ένα είδος «ένθους» που εκυκλοφόρησαν οι χρυσόχοι όταν απέθανε ο πρίγκιψ "Αλβέρτος, ο σύζυγος της βασίλισσας Βικτωρίας. "Υπήρχαν, βέβαια, πολλά όμοια βραχιόλια, αλλά ποτέ κανείς δεν τα φορούσε λόγω του πένθιμου συμβολισμού τους. "Όσοι τα είχαν, μάλλον τα φύλαγαν μέσα σε διτρίνες. Τό βραχιόλι ήταν χρυσό, με μία σειρά κατάρμαυρες γυαλιστερές πέτρες (γαγάτης). Λόγω, λοιπόν, των της ιστορίας, οι αστυνομικοί πίστευσαν, ότι κάπου θα τους έφερε τό κόσμημα, αν μπορούσαν να βρούν διαδοχικά αυτούς που τό

'Body in cemetery' turns spotlight on Britain's shame

5,000 MISSING WOMEN and the Yard say 'Not our affair'!

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΝΙΜΕΣ κατάρες της "Αγγλίας είναι ή ομίχλη και ή έμφάνισι διστραμμένων δολοφόνων. Κάθε μέρα σχεδόν οι έφημερίδες αναγγέλλουν την άνεύρεσι γυναικείου πώματος. Χαρακτηριστικές της αντιδράσεως της κοινής γνώμης είναι οι επικεφαλίδες της «Σάνται Γράφικ»: «Τό πτώμα του κοιμητηρίου φέρει εις τό προσκήνιον ένα βρεταννικόν αίσχος — 5000 άγνοούμεναι γυναίκες — και ή Σκώτλαντ Γυάρδ λέγει: δέν είναι δική μας δουλειά!»

άπέκτησαν. "Επιτέλους ένα φώς, τό πρώτο, παρουσιάστηκε για την ανάκρισι.

Και ή Σκώτλαντ Γυάρδ έλαβε μία μεγάλη απόφασι. Κάλεσε τους αστυνομικούς συντάκτες των έφημερίδων, τους τα έπτε δλα, τους έδωσε κάθε φωτογραφία και τους παρεκάλεσε —άλλο που δεν ήθελεν αυτόι— να δημοσιεύσουν πολλά. "Όσα μπορούσαν περισσότερα γύρω από την υπόθεσι και τα εύρηματα. "Έτσι, αν κανένας ήθελε κάτι, εκτός φυσικά του δολοφόνου, θα έσπευδε να βοηθήση την αστυνομία.

Ποιάς, λοιπόν, είδε ένα ή δλα τα αντικείμενα; Ποιάς πρόσεξε, τουλάχιστον, τό βραχιόλι;

Η ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

«Χουάϊν χόλλ 12 - 12»

Με τρεμάμενο χέρι ένας ηλικιωμένος ανθρωπάκος γύριζε τον δίσκο

του τηλεφώνου (σημ συντ. Στο Λονδίνο, όπως κι' άλλου, οι τηλεφωνικές κλήσεις γίνονται με γράμματα του αλφαβήτου και με αριθμούς. Πριν, δηλαδή, από τον αριθμό, γυρίζει κανείς τον δίσκο στα τρία πρώτα γράμματα της συνοικίας, όπου κατοικεί ο καλούμενος). Τό γεροντάκι έγύρισε πρώτα τον δίσκο από τό γράμμα «W». Μετά πήρε τό «H» και τέλος ένα «1» (δηλαδή συνοικία WHITE HALL). Κοντοστάθηκε λίγο, συλλογίστηκε και, ξαφνικά, με τέσσαρες αποφασιστικές χειρονομίες σχημάτισε με την κίνησι του δίσκου τον αριθμό «12—12». Μακρυνά, ένα κουδούνι κτύπησε. Κάποιος σήκωσε τό άκουστικό και έλεπε:

—"Η Σκώτλαντ Γυάρδ σάς άκούει...

—"Επάγγελμα, παρακαλώ; —"Επιγραφοποιός, κύριε άστυνόμε.

—Διορθώνετε και κοσμήματα; —Ξέρετε... είναι ή μανία μου...

"Έχω κι' εγώ αυτό τό «χόμπυ».

—"Ηλικία, παρακαλώ;

—Σας παρακαλώ, κύριε, αν την γράψουν οι έφημερίδες... Έ, τότε... μην τους πείτε ότι πέρασα τα 60... Βγάλετε μερικά...

—Κύριε Γκάνινγκ, πριν σας πάρομε κανονική κατάθεσι, θα παρακαλούσα να βλέπατε με προσοχή αυτό τό κόσμημα.

"Εβγάλε, ό επιθεωρητής ένα φάκελο, τον έσκισε με προσοχή και παρέδωσε στον γερόντα τό βραχιόλι του θύματος. Τό παρέλαβε ό μάρτυς, και, μπρος αυτός, πίσω οι άστυνο-

—Νομίζω, και έτρεμε ή φωνή του γερόντα, ότι είμαι σε θέση να σας αποκαλύψω την γυναίκα με τό κόσμημα...

—Ποιά γυναίκα;

—Αυτή, στις έφημερίδες... με τον σκελετό και τό βραχιόλι... "Επισκεύασα ένα παρόμοιο δικταριανό κόσμημα πριν από δεκατέσσαρες μήνες...

—Παρακαλώ, τό όνομα και την διεύθυνσά σας.

Σε λίγα λεπτά, ό αστυνομικός επιθεωρητής Β' Ρόμπερτ Πέπτον και οι βοηθοί του, έφταναν στο Νότιο Λονδίνο, έξω από ένα φτωχικό σπίτι της Πάρκ "Αβενου, στην συνοικία του Μίτσαμ. Πριν να κτυπήσουν την πόρτα, τους την άνοιξε ό ιδιοκτήτης, που σίγουρα θα τους περίμενε όρθιος πίσω από τό θυροφύλλο.

—"Όνομα παρακαλώ; ρώτησε ό άστυνομικός.

—"Έρνεστ Γκάνινγκ, κύριε, άπήντησε τό γεροντάκι.

μικοί, τους πήγε στην κουζίνα του, γιατί εκεί έμπερε περισσότερο φώς, από κάθε άλλο δωμάτιο του σπιτιού. Για λίγα λεπτά, ό κ. Γκάνινγκ κύταζε τό βραχιόλι. Μετά, έβαλε στο μάτι του έναν φακό ρολογά, και, με προσοχή, παρατήρησε, μία προς μία, όλες τις πέτρες. Τέλος, σταμάτησε σε δύο, γύρισε, κύταζε τον άστυνομικό και του χαμογέλασε...

«Η έβδομη πέτρα

—Νομίζω, είτε τό γεροντάκι, ότι εγώ επιδιώρθασα αυτό τό κόσμημα. Δεν φαντάζομαι να κάνω λάθος. "Αναγνωρίζω την δουλειά μου, όχι τόσο στην πρώτη, όσο στην έβδομη πέτρα. Βλέπετε, ή καλή τέχνη μοιάζει με υπογραφή...

—Πότε τό είδατε, κύριε;

—Πέρσι, στις αρχές του χρόνου.

—Θυμάστε τον κάτοχό του;

—Βεβαίως. Παρά την ηλικία μου, δέν έχασα πόσο ήταν έλκυστική ή

κυρία που μου τὸ ἔφερε. Δὲν νομίζω νὰ ἑμοιάζε περισσότερο ἀπὸ 30 — 35 ἐτῶν. Ὀνομάζεται "Ἐθελ Λεύκοκ ἡ Μέικακ, δὲν θυμολοῖται ἀκριβῶς, κι' ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Κάμντεν Τάουν. Μοῦ εἶπε...

—Κύριε, τὸν διέκοψε ὁ ἀστρνομικός, πρὶν μὰς πῆτε ἄλλες λεπτομέρειες, μήπως ἐνθυμείσθε ἂν κανεὶς τρίτος ἐγνώριζε τὸ θῆμα ἢ τὸ συνήντησε κοντὰ σας;

Μόλις ὁ κ. Γκάνινγκ ἀπάντησε καταφατικά, δύο ὁμάδες ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Σκώτλανδ Γυάρδ. Ἡ μία θὰ ἔψαχνε στὴν συνοικία "Ἐρλς Φίλντ, νὰ βρῇ μία γυναιμία πού ἐπιγραφοποιού, πού ἴσως νὰ εἶχε συναντήσει τὸ θῆμα, τότε, κατὰ τὴν ἐπιδιόρθωσι. Ἡ ἄλλη, θὰ γύρευε στὴν συνοικία Χάντερς Φίλντ ἕνα πρόσωπο πού πιθανόν νὰ γνώριζε τὴν κάτοχο τοῦ κοσμήματος.

Λίγο ἀργότερα, ὁ ἐπιθεωρητής Πέτον, ὠδηγοῦσε τὸν μάρτυρα στὸ ἀστρνομικὸ τμήμα τοῦ Τούκινγκ, γιὰ νὰ καταθέσῃ λεπτομερῶς, ὅτι ἐγνώριζε.

Ἡ κυρία μὲ τὸ κόσμημα

«Ἐκῶνα λάθος, ἄρχισε νὰ καταθέτῃ τὸ "Ἐρνεστ Γκάνινγκ, σχετικὰ μὲ τὴν ἡμερομηνία πού ἡ ἀγνοστη μου ἔφερε τὸ βραχιόλι. Τώρα θυμολοῖται πολὺ καθαρά ὅτι ἦταν ἀκριβῶς ἡ 9η Δεκεμβρίου 1954, ὅταν, γυρίζοντας τὸ δρόμο στὸ σπίτι μου, μετὰ ἀπὸ τὴν δουλειά, εἶδα νὰ μὲ περιμένῃ στὴν ἐξώπορτά μου μία κυρία. Μοῦ εἶπε ὅτι ἔμαθε πόσο καλὰ καὶ οἰκονομικὰ ἐπιδιορθώσω, μὲ τέχνη καὶ προσοχή, ἀκόμη καὶ τὸ πιὸ σπάνιο κόσμημα, καὶ γι' αὐτὸ ζήτησε νὰ μὲ δῇ. "Ἐπάνω σ' αὐτὰ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα δικτυωτὸ βραχιόλι ὅμοιο μὲ τὸ "ἐνθῆμιον τοῦ "Ἀλθέρτου» καὶ μοῦ εἶπε:

—Νομίζετε, ἄραγε, ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ τὸ φτιάξετε;

—Ἀσφαλῶς καί, ἀπάντησα, μόλις τὸ ἐξέτασα μὲ προσοχή.

—Ξέρετε, ἡ τιμὴ του δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ 50 σελλίνια. Γιὰ μένα ὅμως ἔχει συναισθηματικὴ ἀξία. Μοῦ τὸ ἔδωσε ἡ μητέρα μου καὶ αὐτὴς τῆς τὸ πρόσφερε ἡ δική της μητέρα.

—Φυσικά, θὰ τὸ προσέξω πολὺ, εἶπα στὴν ἀγνοστη. "Ἀλλὰ γιατί ἤρθατε σὲ μένα;

—Μοῦ εἶπαν ὅτι εἰσθε πολὺ καλὸς τεχνίτης. Πρὶν ἔρθω ἐδῶ, πῆγα καὶ σὲ ἄλλους. Μοῦ ζήτησαν ὅμως πολὺ περισσότερα χρήματα ἀπὸ ὅσα ἀξίζει τὸ βραχιόλι. "Ἐτσι, ἀποφάσισα νὰ κάνω ὀλόκληρη ἐκστρατεία γιὰ νὰ σὰς βρῶ. "Ἀναγκάστηκα ν' ἀλλάξω πολλὰς φορὲς λεωφορεῖο καὶ νὰ πάρω ἄλλες τόσες τὸν ὁπῆγο σιδηρόδρομο, ὥσπου νὰ σὰς βρῶ.

»Ἐγώ, συνέχισε τὴν κατάθεσί του ὁ κ. Γκάνινγκ, τῆς ζήτησα μόνο 12 σελλίνια κι' ὁ πένης καί, μάλιστα, σὲ τρεῖς δόσεις. "Ἐδούλεψα ἐπάνω στὸ κόσμημα δύο ἐβδομάδες καὶ συνήνησα τὴν κυρία δύο φορές.

—Τί χαρακτηριστικά εἶχε; ρώτησε ὁ ἀστρνομικός.

—Δὲν θὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ 35 ἐτῶν. "Ἀνάστημα κανονικὸ, μὲ ξανθὰ μαλλιά, φυσικὸ χρῶμα κι' ὀχι βαμμένα. Θυμολοῖται ὅτι τὰ μαλλιά της ἦταν σηκωμένα στὶς δύο πλάτης μεριές τοῦ κεφαλοῦ. Τὴν πρῶτη φορὰ πού τὴν εἶδα, φοροῦσε ἕνα τιφ καφέ ἐπαυφῶρι. Τὴν ἄλλη, εἶχε μπῆλε φούστα καὶ ζακέττα. Κρατοῦσε μία μικρὴ τσάντα, ἀλλὰ στὰ δακτύλῳ της δὲν πρόσεξε δέμα.

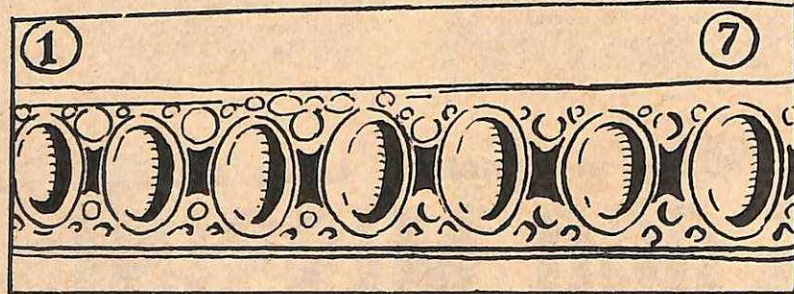
—Μήπως, ἀφοῦ δὲν σὰς ἐξώφλησε, τῆς ζητήσατε τὴν διεύθυνσί της;

—Βεβαίως. Τὴν ἔγραψα ὁμως πίσω ἀπὸ ἕναν παλιὸ φάκελο, ἀλλὰ τὸν ἔχασα. Θυμολοῖται πάντως πολὺ καλὰ ὅτι μοῦ εἶπε πὼς κατὰγεται ἀπὸ τὸ Νόρφολκ καὶ ὅτι ἡ οἰκογένειά της μένει τώρα στὸ Νόριτς.

—Τί ἐργασίες ἐκάνετε ἐπάνω στὸ βραχιόλι;

—Διῶρθωσα δύο πέτρες. "Ἦταν ἀπὸ «γαγάτη λίθω» δηλαδὴ ἀπὸ τὸ γνωστὸ μαῦρο λαμπερὸ πετράδι. Ἡ πρῶτὴ τῆς σειρὰς ἔλειπε. "Ἐφτιαξα μία καινούργια. Ἡ ἐξόδομ εἶχε κάποιο ράγισμα. Τὴν κόλλησα. Στερέωσα μάλιστα καὶ τὸ δέσιμό της πού εἶχε ἐλάττωμα. "Ὅλα τὰ ἔκανα μὲ μεγάλη προσοχή καὶ τέχνη.

"Ἐδῶ τελείωσε τὴν κατάθεσί του ὁ κ. Γκάνινγκ, ὁ πρῶτος καὶ μόνος μέχρις ὥρας μάρτυς πού παρουσιάσθηκε λίγο μετὰ τὴν κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων. Τὸ κείμενο τῆς καταθέσεως, μόλις ἀποστενογραφήθηκε, ἀποτέλεσε θέμα εἰδικῆς συσκέψεως στὴν Σκώτλανδ Γυάρδ. "Ὁ κάθε ἀστρνομικός εἶπε τὴν γνώμη του, καί, μετὰ, οἱ ἐπιθεωρητὰ ἔμειναν μόνοι γιὰ νὰ καταστήσουν τὸ στρατηγικὸ σχέδιο τῶν ἐρευνῶν. Τώρα πιά, εἶχαν κάτι, μία δάσι, ἕνα πλήρες «ντοκουμέντο», πού ἀσφαλῶς θὰ

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ, ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΕ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΣΥΝΟΙΚΙΑΚΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

τοὺς διευκόλυνε πολὺ στὶς ἐνέργειες γιὰ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ μυστηρίου.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὰ συνεργεῖα τῶν ἀνιχνευτῶν ξεκίνησαν γιὰ τὴν τελευταία σχεδὸν φάσι τῶν ἐρευνῶν. Κι' αὐτὸ, χάρις τὴν κατάθεσι τοῦ κ. "Ἐρνεστ Γκάνινγκ.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ

Μὲ τὰ δόντια

"Ἐνῶ ὁμως οἱ ἀστρνομικὲς ὁμάδες ἔσπευδαν νὰ ἱζηλατήσουν κάθε στοιχεῖο τῆς υποθέσεως, ὅλες οἱ ἐφημερίδες, στὶς ἀλλεπάλληλες ἐκδόσεις τους, ἐδημοσίευσαν ὅτι νεώτερο τοὺς ἔλεγαν στὴν Σκώτλανδ Γυάρδ. Καί, μάλιστα, ἐτύπωσαν δύο φορές τὶς φωτογραφίες τῶν «εὐρημάτων», μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κι' ἄλλος μάρτυς, καί, θὰ θυμῆθῃ καὶ θὰ ἔρθῃ νὰ φωτίσῃ τὴν ἀστρνομία. Οἱ εἰδικοί συντάκται δὲν ἐκκολλοῦσαν ἀπὸ τὸ τμήμα καὶ οἱ μεγάλοι τίτλοι τῶν ἐφημερίδων παρουσίαζαν τὸ ἐκδοθὲν ἀποκάλυψι τοῦ ἀναγνώστου κοινού, πού διαρκῶς ζητοῦσε ὅλο καὶ περισσότερες λεπτομέρειες.

"Υπῆρχε ὁμως καὶ μία ὁμάς ἀστρνομικῶν, πού δὲν εἶχε προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δημοσιογράφων. Τὸ ἀχάριστο ἔργο της δὲν ἑμοιάζε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ «ὕλη» γιὰ ἀποκαλύψεις, κι' ἔτσι κανεὶς συντάκτης δὲν τὴν παρακολοῦθοσε. Κι' αὐτὴ, κρατώντας ἕνα ἐκμαγεῖο ἀπὸ τὶς μασσέλες τοῦ θύματος, ὅλο καὶ γύριζε τὸν κάθε ὁδοντοίατρο πού εἶχε τὸ ἐργαστήριό του στὴν περιοχή

τοῦ νεκροταφείου. Ποιὸς ἄραγε περιπλήθηκε αὐτὰ τὰ δόντια;

"Ἐνας, τέλος, ὁδοντοίατρος τοῦ Χάμσπντλ ἀνεγνώρισε τὰ δόντια. Στὸ ἀρχεῖο του, μάλιστα, βρέθηκαν καὶ φωτογραφίες, πού, ἀκόμη καὶ στὶς παραμικρότερες λεπτομέρειές τους, ἑμοιάζαν μὲ τὸ ἐκμαγεῖο. "Ἀργότερα, στὴν ἀστρνομία, ὁ λατρός διεπίστανε, ἐπάνω στὸ κρανίον, ὅτι αὐτὸς εἶχε περιποιηθῇ τὴν ἀγνοστη πού ὁ σκελετὸς της βρέθηκε ἀθαφτος στὸ κοιμητήρι.

"Ἐπὶ τέλους οἱ ἀστρνομικοὶ ἀνέπνευσαν γιὰ καλὰ. Τὸ ὄνομα τοῦ θύματος περίπου τὸ ἤξεραν ἀπὸ τὴν κατάθεσι τοῦ κ. Γκάνινγκ. Τώρα πιά θὰ μάθαιναν καὶ τὴν διεύθυνσι τῆς νεκρῆς. "Ἀρα δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ φτάσῃ ἡ λύσις. "Ὁ ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος θὰ βρισκόταν... "Ἐκτός ἂν ἐπρόκειτο γιὰ αὐτοκτονία.

Τὴν ἔλεγαν: Μάριον

Τὴν ἔλεγαν Μάριον Γκουέντολιν Ντουνίαν. "Ἦταν 52 ἐτῶν. Συγκατοικοῦσε μὲ τὴν κόρη της καὶ τὸν γαμπρό της κ. Ο' Κόνελλ. Δὲν ἦταν χήρα. Οὐτε ζωντοχήρα. "Ὁ ἄνδρας της εἶχε «ἐξαφανισθῇ» "Ἐμενε

σ' ἕνα χαμηλὸ, μικρὸ διαμέρισμα στὸ Χάμσπντλ. Κατὰ σύμπτωσι, διακόσια μέτρα πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα της, πέρσι, τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ἡ Ρουθ "Ἐλλις (πού ἔγινε περίφημη μὲ τὴν θανατικὴ της ἐκτέλεσι), δολοφόνησε, μ' ἕνα πιστόλι, ἔξω ἀπὸ μία ταβέρνα, τὸν φίλο της Ντέιβιντ Μπλέικ. Τὸ κοιμητήρι δρισκεται 1.600 μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ διαμέρισμα.

—Ἡ μητέρα μου, κατέθεσε στὴν ἀνάκρισι ἡ κόρη της κ. Ο' Κόνελλ, βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὶς 4 Αὐγούστου πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, δηλαδὴ στὰ 1953, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ὁδοντοίατρο της. Μετὰ θὰ πῆγαινε στὴν ὑπαίθρια γιορτὴ τοῦ Χάμσπντλ - Χήθ. "Ἀπὸ τότε πού ἔφυγε, δὲν ξαναγύρισε σπίτι. Οὐτὴ τὴν εἶδαμε. Οὐτε μάθαμε τίποτε γι' αὐτήν...

—Εἰδοποιήσαμε τὴν Σκώτλανδ Γυάρδ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Μάριον —εἶπε ἡ οἰκογενειακὴ φίλη καὶ καλλιτέχνις κ. Μπέμπλεϊ Σάρπ— μάλιστα ἀνησυχίσαμε, δηλαδὴ ἐξ ἡμέρας ἀργότερα...

"Ἐτσι, μετὰ τὴν πραγματικὴ ἀποκάλυψι τῆς ταυτότητος τοῦ θύματος, παρουσιάστηκε γιὰ τὴν ἀστρνομία ἡ πρῶτὴ μεγάλη ἀπορία.

"Ὁ σκελετὸς βρέθηκε τώρα, τέλος Φεβρουαρίου 1956. Τὸ θῆμα ὁμως δὲν εἶχε μεταφερθῇ στὸ κοιμητήρι τοῦ Χάμσπντλ (1.600 μέτρα μακρύτερα) ὅταν εἶχε γίνῃ σκελετός. Εἴτε πῆγε ζωντανὴ ἡ Μάριον κι' ἐκεῖ πέθανε ἀπὸ ἐγκλημα ἢ ἀπὸ αὐτοκτονία, εἴτε ἄλλου τὴν δολοφόνησαν

καί, πῶμα, τὴν κουβάλησαν γιὰ νὰ τὴν κρύψουν κάτω ἀπὸ τὰ σάπια φύλλα. Πάντως, ὅποια καὶ νὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια, τὸ «γεγονός» τοῦ θανάτου θὰ ἔπρεπε νὰ συνδεθῇ τὸ καλοκαίρι ἢ τὸ πολὺ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1955. "Ἀλλὰ ἡ ἐξαφάνισι ἔγινε τὸν Αὐγούστο τοῦ 1953. Στὸ διάστημα αὐτό, πού ζοῦσε καὶ μὲ ποιὸν σχετίζόταν ἡ Μάριον Γκουέντολιν Ντουνίαν;

Οἱ ντετέκτιβ τῆς Σκώτλανδ Γυάρδ, οἱ ἀστρνομικοὶ τοῦ Νοτίου Λονδίνου καὶ τοῦ Χάμσπντλ, ὅπως καὶ οἱ εἰδικοί συντάκται τῶν ἐφημερίδων, ἀρχισαν νὰ ἀναζητοῦν τὰ ἴχνη μιᾶς ζωῆς πού ἐκάλυπτε ἕνα διάστημα μεταξὺ 20 καὶ 25 μῶν.

Τὸ κακόμοιρο τὸ γεροντάκι

Στὸ διάστημα τῶν δύο τελευταίων εικοσιτετραῶν, τὸ γεροντάκι, πού ἔτυχε νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ βραχιόλι τοῦ θύματος, γίνετο ὁ «ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας». Φωτογραφίες, συνεντεύξεις, ἄρθρα, ἀνέκδοτα καὶ πολλὰ ἄλλα ἐγνώρισε ὁ κ. "Ἐρνεστ Γκάνινγκ... Καί ἡ δόξα, ἀφοῦ τόσο πολὺ ἐδοῖθησε τὴν ἀστρνομία, ἐξέπρασσε τὰ στενὰ ὅρια τῆς συνοικίας του. Αὐτὴ ἐνδιέφερε περισσότερον ἀπὸ τὶς δεκάδες παραγγελίες πού κάθε ὥρα κατέκλυζαν γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ τοῦ κόσμου τὰ κοσμήματα... τὸ κακόμοιρο τὸ γεροντάκι.

"Ὁ ἄσμος καὶ ἀγνώστος ἐπιγραφοποιός, αὐτὸς πού γιὰ «χόμπυ» ἔκανε τὸν χρυσοκόμο, τώρα, στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀσφαλῶς θὰ ἐνίωθε μιὰ δικαιολογημένη ἱκανοποίησι, καθὼς γινόταν ὁ στόχος τοῦ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Καί στὴν ταβέρνα τῆς γειτονίας, μπροστὰ στὸ ποτήρι τῆς μύρας του, διαρκῶς ἔλεγε, καθὼς τὸν κερνοῦσαν, τὸ πόσο πολὺ δοῖθησε τὴν ἀστρνομία. Κι' ἔλαμπαν τὰ μάτια του, ὅταν ὄλοι κρεμόντοσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του... Τὸ κακόμοιρο τὸ γεροντάκι.

Δύο ἡμέρες πρὶν, κανεὶς δὲν ἔξερε ὅτι ὑπάρχει. "Ἐφασε, ὁμως, νὰ σχηματίσῃ μὲ τὸ τρεμάμενον χέρι του πάνω στὸν δίσκο τοῦ τηλεφῶνου τὸν ἀριθμὸ τῆς Σκώτλανδ Γυάρδ. Καί ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, μόλις κυκλοφόρησαν οἱ ἐφημερίδες, γνώρισε ὅτι ποθοῦσε, ὅτι ζήλευε, ὅτι νειρευόταν. Τὴν διασημότητα... Τὸ κακόμοιρο τὸ γεροντάκι.

"Ὁ "Ἐρνεστ Γκάνινγκ ὁμως ἔχασε τὴν εὐκαιρία νὰ «μεινῇ» διςσημος. "Ἐχασε τὴν εὐκαιρία νὰ «πεθάνῃ» ὁσο κρατοῦσε ἡ δόξα του. Τὴν 1η Μαρτίου 1956, ἀκόμη «ἐζοῦσε». "Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν μιὰ ἀνακοίνωσι τῆς Σκώτλανδ Γυάρδ. Καί αὐτὴ ἔλεγε:

«Οἱ ἐμπειρογνώμονες διεπίστωσαν ὅτι τὸ βραχιόλι τοῦ θύματος οὐδέποτε εἶχε ἐπισκευασθῇ, οὔτε καὶ καμμία του πέτρα ἢ τὸ δέσιμον παρουσίαζε μιαν οἰανδήποτε ἐργασία μεταγενεστέρως τῆς κατασκευῆς του».

Τὸ κακόμοιρο τὸ γεροντάκι... "Ὁ νεῖρο πού ἦταν νὰ γίνῃ διάσημο. "Ἐτσι καὶ μ' ἕνα ψέμα. "Ἀλήθεια. Τί κατάλαβε ἡ Σκώτλανδ Γυάρδ, μὲ τὴν «ἀνακοίνωσι» της;

Η ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ

Ὁ σύζυγος

Τὸ θῆμα εἶχε καὶ σύζυγο. "Ἦξερε ὅτι ἐξαφανίσθηκε ἡ γυναίκα του, ἀλλὰ δὲν συνεδίασε τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ τὴν ἀνέυρεσι τοῦ σκελετοῦ. Μόλις ὁμως, χθές, εἶδε στὶς ἐφημερίδες τὶς φωτογραφίες, καί, φυσικά, διάβασε καὶ τὸ ὄνομά της, ἔσπευσε στὸ

ἀστρνομικὸ τμήμα τοῦ Χάρου νὰ δηλώσῃ τὴν ἰδιότητά του. "Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν μετέφεραν στὴν Σκώτλανδ Γυάρδ, ὅπου ἐπὶ τρεῖς ὥρες κατέθετε.

Εἶναι ἕνας ἀρρωστος ἄνθρωπος, ἡλικίας 61 ἐτῶν. "Υπῆρξε ἐφοριακὸς ὑπάλληλος. Πάσχει ἀπὸ τὴν καρδιά του, διαρκῶς καταπίνει κατὶ ἄσπρες καψοῦλες μὲ φάρμακο, καὶ δύο φορές πῆγε στὸ νοσοκομεῖο γιὰ περίθαλψι. Γεννήθηκε στὴν "Ιρλανδία κι' ἔχει ὕψος 1.80 μ.

Πρὶν μὴ στὸ ἀστρνομικὸ τμήμα, ἐδῆλωσε στοὺς δημοσιογράφους πού τὸν πολιορκήσαν:

—Τὰ χρόνια πού ἔζησα μὲ τὴν Μάριον ἦταν χρόνια εὐγενούς ἀποεξένσεως. Μόνον ἡ στέγη καὶ τὸ φαγητὸ ὑπῆρξαν κοινὰ, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενταετία. "Ἀποκλείω

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΑΝΙΝΓΚ (ΤΟ ΑΣΗΜΟ ΓΕΡΟΝΤΑΚΙ ΠΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΑΥΤΟΔΙΑΦΗΜΙΣΘΗ ΛΕΓΟΝΤΑΣ ΛΙΓΑ ΑΘΩΑ ΨΕΜΑΤΑ) ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ

νὰ νητοκτόνησε. Δὲν ἦταν τέτοιος τύπος.

Μετὰ τὴν κατάθεσι, ἡ ἀστρνομία ἀνεκοίνωσε στοὺς δημοσιογράφους τὰ κυριώτερα σημεῖα τῶν ὁσων ἐγνώριζε ὁ σύζυγος.

«Ἡ Μάριον Γκουέντολιν Ντουνίαν» ἦταν κόρη τοῦ Λονδρέζου ἐπιχειρηματία Ντίξον καὶ τῆς Γερμανίδας γυναίκας του. Μετὰ τὶς σπουδές της, ἔγινε γραμματεὺς τοῦ πατέρα της στὸ Σίτυ... Γνωρίστηκα μαζί της, ἀγαπηθήκαμε καὶ παντρευθήκαμε. Τὸ 1933 γεννήθηκε τὸ πρῶτο μας παιδί ἡ Θεοδώρα, νῦν κυρία Ο' Κόνελλ, καὶ τὸ 1936 ἀποκτήσαμε τὸν "Ἄντον, πού ὑπηρετεῖ στὸ ἐμπορικὸ ναυτικὸ καὶ τώρα ταξιδεύει στὸν Νότιο "Ἀτλαντικό... Λίγα χρόνια ἀργότερα, ὁ γάμος μας ἄρχισε νὰ ναυαγῇ. "Ἡ συμβίωσις ἔγινε δύσκολη... Χαρίσαμε κρεβατοκάμαρα καὶ ἀποεξένωθήκαμε τελείως. "Ἐγώ ἔμενα συνηθῶς στὸ σπίτι, γιὰ τὴν ἀρεσί

ἡ ἡσυχία. "Ἡ Μάριον ἔβγαине διαρκῶς γιὰτὶ ἦταν ἀνήσυχος τύπος. Δὲν γνωρίζω πού ἐπῆγαινε, οὔτε ποιὸν ἔβλεπε, οὔτε καὶ τί ἔκανε... Κάποτε, ἡ κόρη μας ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ. Τὸ διαμέριμα ὁμως ἦταν πάρα πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ μὰς χωρέσῃ ὅλους. "Ἐτσι ἐσέφεθηκα πὼς εἶχε μιὰ εὐκαιρία νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν Μάριον. "Ἐξαφανίστηκα, λοιπόν, ἀλλὰ δὲν διέκοψα ἐπαφὴ μὲ τὴν κόρη μου, ἢ μὲ τὸν γιὸ μου. Στὴν πρῶτη, ἔγραφα καμμιὰ φορὰ. Τὸν ἄλλον, τὸν ἔβλεπα ὅταν ἐρχόταν στὴν "Ἀγγλία μὲ ἄδεια... Ποτὲ δὲν συνήνησε τὴν γυναικα μου. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα νὰ φορὰ τὸ δικτυωτὸ βραχιόλι... "Ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, πού πῆγα νὰ μοῦ κυττάξουν τὴν καρδιοπάθεια, βγήκα πρὸ ἐτῶν, γιὰ νὰ παρακολου-

—"Ἀχ, ἂν ξέρατε πόσο ρωμαντική ἦταν, εἶπε κάποιος τρίτος.

—Ἡ Μάριον; Καλέ, αὐτὴ νόμιζε πὼς γοητεῖ ὅλους τοὺς ἄντρες... ἐδῆλωσε κατηγορηματικὰ μιὰ καλὴ τῆς φίλη.

—Ζοῦσε σ' ἕναν κόσμον δικό της, φανταστικὸ καὶ παράξενο, κατέθεσε κάποιος γνωστός της.

—Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καταλάβῃ. "Ἦταν γυναικα μυστήριον, εἶπε μία ἄλλη.

—Τῆς ἄρεσαν πολὺ οἱ μοναχικοὶ μακρινοὶ περίπατοι. "Ἐβγαине ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καί, πῶς ὄρεσε, περπατοῦσε στὸ Χάμσπντλ Χήθ, θυμῆθηκε ἕνας γείτονας.

—Μόνον τρελλὴ μποροῦσε νὰ εἶναι. "Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὸν δρόμον μας, στὸ Τάντασ Ρόντ, τὴν εἶδα πολλές φορὲς νὰ ὑποκλίνεται μπροστὰ σὲ κάθε ξένη πόρτα. Νά, ἔτσι... καὶ ἡ μάρτυς ἔσκυψε μὲ χάρη τὸ κεφάλι, λυγίζοντας λίγο τὸ κορμί της.

Αὐτὰ καὶ διάφορα ἄλλα διηγῆθηκαν στὴν ἀστρνομία οἱ γείτονες, οἱ φίλοι ἢ οἱ γνώριμοι. Φαίνεται ὅτι ἡ Μάριον Γκουέντολιν ἦταν μιὰ περιεργὴ γυναικα, μὲ δικές της ἀρχές καὶ πεπειθήσεις, πού ὄλοι τὴν ἐνωχλοῦσαν κι' ὄλους τοὺς ἐνωχλοῦσε. "Υπῆρξε ψυχρὴ καὶ αὐταρχικὴ, τόσος μέσα στὸ σπῆτι της, ὅσο καὶ στὸ περιβάλλον τῆς γειτονίας. Δεσμὸ, ἔτσι καὶ τὸν ἐλάχιστο, δὲν τῆς ἤξεραν. "Ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς γονεῖς της δὲν εἶχε, παρὰ σπάνιες ἐπαφές.

Καὶ εἶπε ὁ πατέρας της

—"Ἐχω νὰ δῶ τὴν Μάριον, πάρα πολλὰ χρόνια.

Αὐτὸ ἐδῆλωσε στοὺς ἀστρνομικοὺς ὁ πατέρας τοῦ θύματος. Εἶναι περίπου 80 ἐτῶν, λευκὸγέρος, ἀσπρομάλλης καὶ ξανθοπαντρεμένος. Κι' ἡ μητριὰ τῆς Μάριον εἶπε:

—Νομίζω ὅτι ὁ ἄντρας μου τσακώθηκε μὲ τὴν κόρη του, ἐδῶ καὶ πάρα πολλὸν καιρό. Χρόνια ἔχω νὰ τὴν ἀντικρύσω.

—Τὴν ἤξερα τόσο λίγο, προσέθεσε ὁ πατέρας της. Πάντοτε θυμολοῖται ὅτι ἄρεσε στοὺς ἄντρες. "Ἦταν ὠραία γυναικα. "Ἐπὶ ἄρα, μάλιστα, γιὰ μοντέλο σὲ ζωγράφους. Κάποιος γνωστός μου τὸ εἶπε. Τὴν εἶδε πρὶν καιρὸ σὲ μιὰ σχολὴ τοῦ Λονδίνου...

Ἡ μαρμαρένια σάρκα

"Ἀνάμεσα στὶς πολλὰς Σχολές Καλῶν Τεχνῶν τῆς βρετανικῆς πρωτεύουσος ὑπάρχει καὶ ἡ Σχολὴ Σάιντ Μάρτιν, στὴν συνοικία τοῦ Τσαρίνγκ Κρός. "Ὁ γραμματεὺς τῆς κ. Σεῦμορ, θυμολοῦσε καλὰ τὴν Μάριον Γκουέντολιν Ντουνίαν. Τὴν εἶχε προσλάβει ὡς μοντέλο στὰ νυκτερινὰ ἐργαστήρια ζωγραφικῆς.

—Τέσσερα χρόνια δούλευε κοντὰ μας. Ξαφνικά δὲν φάνηκε στὴ Σχολή, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1953. Φαντάσθηκε ὅτι κάπου ἄλλου θὰ εἶδωσαν καλύτερο μισθό, ἂν κι' ἐμεῖς τὴν πληρώνωμε 11 σελλίνια γιὰ 2½ ὥρες ἐργασία.

—Πὼς ἦταν στὴν ἐμφάνισι; —Πολὺ ἑλκυστικὴ. Χαριτωμένη. "Ὀμορφη. "Ὁς γυναικα, πάρα πολὺ ἐνδιαφέρον τύπος. Σπάνια μὰς μιλοῦσε κι' ὄλους μὰς κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι... Στὴν Σχολή μέσα, δὲν εἶχε φίλους. Πολλοὶ προσπαθῶσαν νὰ πιάσουν γνωριμία. Κανεὶς δὲν πέτυχε τίποτα. "Ἐκατοντάδες φορὲς τὴν ζωγράφισαν οἱ μαθηταί, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε δικό της μέσα στὴν Σχολή. Κρίμα, γιὰ τὴν ὁ μελέτες καὶ ἰδίως τὸ μοντέλο ἦταν ὑ-

Πρωτότυπο μυδιστόρημα

—Δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπα, πὼς θὰ παρυσιά-
ξετε χαριτωμένο θέαμα πάνω στὸ σκί...
"Ενας ὅπ' τοὺς γραμματεῖς μὲ διέκοψε αὐ-
στηρά, λέγονται:

Ἡ τρομερὴ ζέστη ἀντὶ τῆς με ἀποχαινώνῃ τῶ
ρα, με ἐρέθιζε, ὅπως ἐρεθίζει τὶς μυῖγες. Ἡμου

Ὁ Ἀρκάντιν δὲν κατάλαβε τὸν ὑπαινιγμό.

— «Έδωσα εντολή να σας έμβασουν κι' άλλα λεπτά... Δεν ξέρει ποτέ κανείς... Μπορεί να σ'αυ χρειαστούν.

Μὲ κύτταξε θλιμμένα:

Ἦταν φανερό πῶς ἡ ἀπελάσθη μου ἦταν ἰδέα τῆς Σοφίας, τῆς γυναικίᾳ του πανίσχυρου στρατηγοῦ. Στὴν ἀρχὴ εἶχα ὑπομνηστὴ τὸν Ἀρκάντιν. Ἐνας ξέμπτος πρόπος γιὰ νὰ μὲ ἐμπροσθίει νὰ συναντήσω τὴν παλιὰ του ἐρωμένη, εἰς σκοπέθῃ. Ἡ ἐπιμονὴ ὁμως τοῦ ἀστynomικοῦ, τὸ γεμᾶτο σέβασμο ὕψος του ὅταν πρόφρεε τ' ὄνομα τῆς Σοφίας, ἔδειχναν καθαρὰ πόσο ἀπ' αὐτὴν εἶχε πάρει τὴς δι-
στανέας.

Τὸ σπίτι ὁμοῦς δὲν παρουσιάσε τι-
ποτε τὸ ἀσυνηθιστό. Δυὸ κέρκοι ἐρ-
ριχναν τὴν πυκνὴ σκιά τους πάνω
στὴν πελοῦζα, ὅπου τευντωνότανε κα-
μαρωτὴ μιὰ περσικὴ γάτα. Ἀψίδες
φορτωμένες μὲ τριανταφυλλίδες σχη-
μάτιζαν μιὰ στοὰ καὶ στὸ βάθος τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

‘Ο Γκάυ Βάν Στράπτεν, ένας τύπος τυχοδιωκτικός, νέος, άρρατος, διαρκώς υπεργνωστός με γυναίκες και με επιχηρήσεις ύποπτες, βάζει σκοπό στη ζωή του να πληρώσει τον βασιλιά του ‘Αρκάντιν με πολλή τέχνη που είναι άνακαταμένη στις πιο κολοσσικές επιχειρήσεις και που ζή τυλιγμένος μ’ έναν πέπλο μυστηρίου. Μαθαίνει πώς ο ‘Αρκάντιν έχει μια κόρη, την πιο όμορφη και άπροσέκτη Ράινα, και με πολλή τέχνη κατορθώνει να την πληρώσει. ‘Ο ‘Αρκάντιν μεταβαίνει από τους δύο ανθρώπους του τη φιλία της κόρης του με τον Βάν Στράπτεν και όταν τον έλπει στο χορό, τον καλεί στο γραφείο του για να συζητήσει μαζί του. ‘Εκει το έγκλημα περιμένεται καλά καταπληκτικό. Δεν έβρει —λέει ο ‘Αρκάντιν στον Βάν Στράπτεν— ποιάς άκριβας είναι. Δέν θυμάται τίποτε απ’ τὰ πρώτα χρόνια της ζωής του. Οι άναμνήσεις του άρχίζουν από το 1927, από κάποιο θρόνο παύ, μετά στο κύριο, τριγύρω τις άσκοπα στον δρόμο της Ζυρίχης με διακόσιες χιλιάδες έλλειβετικά πράγματα στην τσέπη, χωρίς να ξέρει ούτε ο ίδιος πως το είχε βρή. Δεν έβρε καν άν τ’ όνομα που έχει—τ’ όνομα ‘Αρκάντιν—είναι δικό του. Άμα ποτέ έχει—τ’ όνομα ‘Αρκάντιν—είναι δικό του. Μαθαίνει λοιπόν στον Γκάυ Βάν Στράπτεν να κάνει έρευνες γιά να τού πη ποιός άκριβος είναι. Τον πληροφορεί νέα γενναία. ‘Ο Βάν Στράπτεν άρχίζει τις έρευνές του. ‘Υστερ’ από πολλές περιπέτειες μαθαίνει πώς κάποια Σοφία έχει παιδί ένα σημαντικό ρόλο στη ζωή του ‘Αρκάντιν και ανακαλύπτει τα ίχνη της. Η Σοφία αυτή ήταν μία Πολωνέζα που είχε άρχισι τη σταδιοδρομία της διεθνόντας ένα κομπομόχιον στίσι στην Βαρσοβία. Αργότερα είχε γίνει άρχηγός μιας μεγάλης εταιρίας ασματοπετόρων. Τώρα —καθόρθωσε να γάλη τις εταιρίας ασματοπετόρων— μ’ έναν μάση ο Βάν Στράπτεν— ήταν παντρευμένη μ’ έναν στρατηγό κι έμενε στο Μεξικό. ‘Ο περίφημος ‘Αρκάντιν ήταν κάποτε, της Σοφίας, Στο Μεξικό, ο Βάν Στράπτεν γνωρίζει ένα προστατευόμενο της Σοφίας έναν μορφωμένο που τον λέκε ‘Όσκφο, και κατορθώνει να τού άποσπάσει μερικώς πληροφορίες πληροφόρησης γιά τον ‘Αρκάντιν. Εκκίνη για τὸ ‘Ακατολίκον ρίψι γιά τὸν ‘Αρκάντιν. Εκκίνη γιά τὸν ‘Ακατολίκον ρίψι, έντελής άποσπασήκη, βρίσκε πάλιν μπροστά σου, έντελής άποσπασήκη, βρίσκε πάλιν μπροστά σου, έντελής άποσπασήκη, βρίσκε πάλιν μπροστά σου.

15

Ο Ἀρκάντιν με κύτταζε χωρίς νά κάνει καμιὰ κίνησι, τυλιγμένος στο ἄσπρο μπουρνούζι του, με τὸ ἓνα του πόδι στὰ χέρια τοῦ Κινέζου.

Ἐπείδη ἀπορριπνόμενα μετὰ μακρυὰ, μεταξέ-

44

—Αυτή ή άλληνη ιστορία, κύριε 'Αρκάντιν.
—Όπως θέλετε... Πάντως, μην πείτε τίποτε
της Ραίνα όταν τη δήτε. Έχω τὸ λόγο σας;
Πάλι μεταβολή; Μ' ἔδιωχνε πρώτα σαν ἕνα
ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη κι' ἔπειτα μοῦ μιλοῦσε σὰ
νὰ μὲ θεωροῦσε φίλο του.
—Ὁ λόγος, ὅπως εἶπατε σείς ὁ ἴδιος, δὲν
ἔχει καμμιά ἀξία.
Μὲ κύτταξε θλιμμένα:
—Βὰν Στράπτεν, εἶπε ἀναστενάζοντας θα-
ρειά, εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβετε τί θὰ πῇ γιὰ
ἕναν ἄνθρωπο νὰ ἔχη συνείδηση... καὶ νὰ μὴν ἔχη

Ἦταν τόσο ἀπορροφημένοι ἀπ' τὴν παρ-
τίδα, πὺδ δὲν μοῦ χάρησε οὔτε ἕνα βλέμμα.

Ήταν τόσο απορροφημένος απ' την παρ-
τίδα, που δεν μου χάρησε ούτε ένα βλέμμα.

45

Έδω κι' Εκεί

Η ΜΑΡΓΚΟΤ ΦΟΝΤΕΪΝ, διάσημη Άγγλιδα χορεύτρια που της απένεμήθη τελευταία ο τίτλος της «Νταίημ», ένεφανίσθη την περασμένη εβδομάδα στην χορευτική σύνθεση του σέρ "Αρθουρ Σάλλι-δαν «Ιαπωνική Είσοδος». Η εμφάνισή της διήρκεσε μόνο τρία λεπτά —ήταν όμως αρκετά για να δικαιώσει τη φήμη της. Το «κοστούμι» έσχεδιάσε ο πολὺς Ντιόρ.

● Ο ΑΓΑ ΧΑΝ κατέπληξε τους φίλους του δηλώνοντας: «Υπάρχει μέρα που-είχα το ίδιο ύψος με τον πύργο του "Αίφελ". Και έξηγησε: «Ήταν το 1889, μία έβδομάδα μετά την τοποθέτησή της πρώτης πέτρας!»

...Σύγχρονο παραμύθι. Θα ζήσουν, άραγε, αυτό καλὰ και μεις καλύτερα; Από δω και πέρα αυτή ή ερώτησις θα άπασχολή τόν κόσμο που παρακολουθεί με άγρυπνη ενδιαφέρον τὸ νέο πριγκιπικό ζευγάρι. Τὰ παρσμφύδια έχουν την εύφυα να σταματούν εκεί και να μὴν άσכולούνται με την συνέχεια. Η πραγματικότης, όμως, δὲν έχει την ίδια σοφή δυνατότητα... Η Έξελίξεις. Ο νέος Έλληνας γράφος και σκηνογράφος Άνδρέας Νομικός εύρίσκεται στη Νέα Υόρκη και προχωρεί λαμπρά σε πολύπλευρη καριέρα. Έργάζεται σε θέατρο, κάμει διαλέξεις, ετοιμάζει έκθεσι και ήρτισε την προσωπογραφία του Μητρόπουλου... Η Αϊ κάττραξιόν της αθηναϊκής νυκτερινής ζωής χαρακτηρίζονται έφέτος από ταλέντο και προσωπικότητα... Ο πιανίστας Λέβ, της γοητευτικής «Αθηναίας», αϊ δύο ντιζέξ Φραντσέσκα Ισκαβίδη και Σούλη Σαμπάχ, ο διευθυντής της ορχήστρας στα «Αστέρια» Νοτιοαμερικανός Γκάρσια... Η Συμφιλίωσις; Το αυτοκινητιστικό δυστύχημα που συνέβη στην κ. Χριστίνα Ψνάση ήταν πολύ σοβαρότερο από ό,τι ακούστηκε άρχικώς. Κτυπημένη στο πρόσωπο και στο κεφάλι, βρέθηκε μεταξύ ζωής και θανάτου επί 48 ώρες μόνη, γιατί ο σύζυγός της βρισκόταν στην Αμερική. Ένδιαφέρον σημείον: Αυτός που κίνησε γή και ούρανό και έφερε αεροπορικώς χειρουργούς και λέγεται ότι κυριολεκτικά έσωσε την ζωή της, δὲν ήταν άλλος, παρά ο κ. Σταύρος Νιάρχος, σύζυγος της αδελφής της και υποτιθέμενος έχθρος του αντιπάλου του γαμβρού κ. Ψνάση... Η Ηκουτομπούλα Μαρί Σαντάλ στη φιλενάδα της: «Ελα σήμερα στο σπίτι να σου διηγηθώ κάτι γρήγορα, πριν μάθω ότι δὲν είναι αλήθεια... Η Νέον 6 ήμα. Άλλού είναι νεώτατο το γρήγορο και αλλού το σιγαλό. Στους δίσκους γραμμοφώνου ο προσεχής νεωτερισμός θα είναι ή εμφάνισις δίσκων που θα γυρίζουν με την τεμπέλικη ταχύτητα των 16 στροφών το λεπτό. Ο κλασικός βαρύς δισκοσκόπος των 78, εύρίσκεται στο δρόμο της εξαφανίσεως... Η Παράξενες οίκογένειες. Η Ντανιέλ Λαμάρ που πρωταγωνιστεί μαζί με τόν παλιό φίλο μας Τίνο Ρόσι στην όπερέττα «Μεσόγειος» στο θέατρο «Σατολέ» του Παρισιού, είναι πραγματική τσιγγάνα. Σε ένα ίντερβιού κατέπληξε τόν δημοσιογράφο άρχίζοντας με αυτές τις λέξεις την βιογραφία της: «Ο πατέρας μου άπηγάγε την μητέρα μου που ήταν κόρη πλουσίου διομηχάνου. Το ζευγάρι απέκτησε 15 παιδιά, εκ των οποίων εγώ ήμουν δέκατο. Όλα μαζί παρακολουθήσαμε με μεγάλη χαρά τὸ γάμο τους, όταν απέφασαν, 20 χρόνια μετά την άπαγωγή, να παντρευτούν...» Η Σαγόνες (ερωτικής) σοφίας: Λέγει ο Μπεννάρ Μπλιέρ. «Οι γυναίκες δὲν φταίνε γιατί σέ άπατούν με τόν καλύτερό σου φίλο. Τί άλλο να κάμουν; Τους έχθρους σου δὲν τους φέρνεις σπίτι...» Η Προνοητικότητα: Ρώτησαν τόν Ζάν Κοκτώ τί γνώμη έχει για τόν παρόδεισο και για τήν κόλασι. «Δὲν μιλά για τὸ θέμα, γιατί δὲν θέλω να έπекταθώ. Έχω φίλους και από τις δύο πλευρές...»

● ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ άλλοτε πολύ ώ-ραία και τώρα άπλως θεατής της ζωής: —Κάποτε οι κοπέλλες κοκκίνιζαν όταν ντρεπότουσαν. Σήμερα ντρέπονται όταν κοκκινίζουν!

● Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ έχει ένα κοπέ-λο που δὲν της πάει καθόλου! δηλώνει ένας κύριος σ' ένα φίλο του. —Καλά, γιατί δὲν της τὸ λές; —Δὲν την αγαπώ μέχρι τὸ σημείο να της λῶ δυσάρεστα πράγματα.

Η Ειρήνη Παπὰ στο Χόλλυγουντ

Ένθουσιάζεις φθάνουν οι κριτικές για τήν πρώτη εμφάνισι της Έλληνίδος ήθοποιού Ειρήνης Παπὰ, στην ταινία «Φόρος τιμής σ' έναν κακόν άνθρωπο».

Η ταινία αυτή είναι ή πρώτη που «γύρισε» ή Ειρήνη Παπὰ στο Χόλλυγουντ με συμπρωταγωνιστή τόν Τζαίημ Κάγκνεϋ. Το «Νταίημ Μαίηλ» π.χ. λέει:

«Η ταινία είναι ή καλύτερη της εβδομάδος για δύο λόγους: Πρώτα γιατί είναι ένα άσυνήιστο «γούστερ» με άληθινούς χαρακτήρες και δεύτερον γιατί μάς παρουσιάζει μία νέα ήθοποιό από τήν Ελλάδα, που ανεβαίνει στην πρώτη θέσι μ' ένα ελληνικό πήδημα γεμάτο πάθος... Φέρνει στο «ράντς» μία περίεργη κατάσταση, κάτι σαν ένα ήφαστείο συνεχώς στο σημείο να έκραγῃ...»

Και ή κριτική τελειώνει ως έξης: «Καλοί, λοιπόν, όλοι οι ήθοποιοι, αλλά είναι ή κ. Παπὰ, με τὰ σκούρα της μάτια και τήν συνεχή άπειλή της να κάη την δδὸν με συναισθηματική λάβα, που μένει στη μνήμη και μάς γεμίζει άνυπομονησία για τήν προσεχή της εμφάνισι».

Σε άλλη έφημερίδα διαβάζουμε:

«Στην ταινία υπάρχει μία κοπέλλα που αγαπά τόν Κάγκνεϋ και μοιράζεται τὸ σπίτι του. Έχει μάτια που βγάλουν άστραπές και ρουθούνια καθάραιμου αλόγου... Η νεαρά αυτή ήθοποιός με τήν θαυμάσια φωνή, γνώρισε τήν φήμη πριν μερικά χρόνια, όταν τήν φωτογράψαν τήν ώρα που χόρευε με τόν Άλφ Χάν στο φεστιβάλ των Κανών. Εκείνη, όμως, δηλώνει: Θέλω να γνωριστώ σαν Έλληνις ήθοποιός και όχι γιατί χόρεψα με τόν γιό το πλουσιωτέρο άνθρωπο τὸ κόσμου». Και ο κριτικός προσθέτει: «Δὲν νομίζω πως θα χρειαστή να περιμένη πολύ, για να ίκανοποιήση αυτήν τήν φιλοδοξία της. Ειρήνη Παπὰ είναι, δλοά-νερα, ένα όνομα που θα άποκτήση μεγάλη σημασία στον κινηματογράφο. Είναι άρωσιτάτη και στην πρώτη αμερικανική της ταινία παίζει σαν μία νεώτερη Άννα Μανιάνι».

Και, κάποιος άλλος κριτικός, σημειώνει:

«Μία Έλληνίδα σαν μαύρη φλόγα. Έλπιζω να τήν ξαναδούμε σύντομα».

● Ο ΓΑΛΛΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ Άλφρέντ Ζαρρϋ έγραψε κάποτε: «Φαντασθήτε τήν άπελπισία τὸ πλυμαλιάνος που θα μπορούσε να είχε δημιουργήσει ένα άγαλμα και δὲν έκανε, παρά μία γυναίκα!»

● Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Λοιπόν, φίλε μου, πὼς αισθανέσε; «Ο άσθενής: "Άχ, γιατρέ μου, είμαι χαμένος. Δὲν μου κάνει πιά όρεξι να φάω ούτε αυτά που μου έχετε άπαγορεύσει».

● ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ δικηγόρος διασκέει:

—Και, όταν υπερασπίζετε τόν πελάτη, μὴν παρασύρεσθε σε φλυαρίες. Μία καλή άγόρευσι είναι σαν γυναίκα φούστα. Άρκετά μακριά, ώστε να καλύπτει τὸ θέμα. Άρκετά κοντή, ώστε να έχη κανείς τήν όρεξι να τήν παρακολουθήση.

● ΕΝΑΣ ΜΑΝΙΩΔΗΣ ψαράς διηγείται σ' ένα συνάδελφό του:

—"Άχ! Τί όνειρο είδα χθές... —Τί;

—Είδα πως ήμουν σε μία δάρκα, στη μέση της λίμνης, μαζί με τήν Τζίνα Λολλομπριτζίντα... —Και λοιπόν; Λοιπόν; Λέγε!

—"Επίσας ένα λαυράκι, περίπου τρακόσια δράμια!

● Ο ΟΥΙ-ΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΣΤΙΑ άπαριθμεί τις άρετές ενός πολιτικού:

Πρώτα, πρέπει να είναι σε θέση να προείπη τί θα συμβή αύριο, τόν προσεχή μήνα και τὸ προσεχές έτος και να είναι επίσης σε θέση να έξηγήση κατόπιν γιατί δὲν έπαλήθευσαν οι προφητείες του.

Η ΤΥΧΕΡΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΑΧΝΟΥ τὸ χορό της «Ελληνικής Μερί-μνης», Κα Κ. Πεζοπούλου, με τὸ κερδηθέν αυτοκίνητο ΦΙΑΤ Μούλιτπλα

Κατάχρησις έμπιστοσύνης

Ο Γιαννάκης είναι ένδεκα χρονών και είναι γιός ήθοργου. Μία μέρα γυρίζει στο σπίτι του και λέει στον πατέρα του:

—Μπαμπά, δὲν ξέρω να κάνω δου-τιές! Θα μου δώσεις λεπτά να πάω στην πισίνα να μάθω!

—Δὲν είναι άνάγκη να τρέχης στην πισίνα. Θα σου μάθω εγώ πὼς να κάνης δουτιές...

Τὰ παιδιά όμως έπιμένουν πάντα και ο μικρός Γιαννάκης δὲν άποτελεί εξαίρεσι τὸ κανόνος:

—Μα καλέ μπαμπά... Πὼς θα μου μάθης να κάνω δουτιές, αφού δὲν έχουμε νερό μέσα στο σπίτι;

—Απλυστάτα. Θ' άνεδης εκεί επάνω, σ' αυτό τὸ τραπέζι, θα ένώσης τις φτέρνες τὼν ποδιών σου, θα σηκώ-σης τὰ μπράτσα, θα ισιώσης τὰ χέ-ρια... Όρσά!... Θαυμάσια!!! Τώρα πηδῃσε με τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω!

—Οόοοοχι! γκρινιάζει κλαψιάρικα ο Γιαννάκης τὸν πατέρα. Θα πείσω στο πάτωμα και θα χτυπήσω τὸ κεφάλι-μου!

Ο πατέρας του τὸν πλησιάζει και τὸν λέει:

—Γιαννάκη... Έχεις ἤ δὲν έχεις έμπιστοσύνη στον μπαμπά σου;

—Μα βέβαια, μπαμπά... βέβαια έχω έμπιστοσύνη!...

—Τότε πηδῃσε!

Ο Γιαννάκης πηδά και πέφτει βα-ρύς - βαρύς στο πάτωμα. Άνασπών-ται κλαίγοντας με λυγμούς και τρίδον-τας τὸ κεφάλι του. Στην μητέρα τὸ παιδί, που καταφάνει τρομαγμένη, ο ήθοργος λέει κλείνοντάς της τὸ μάτι:

—Τώρα, ο Γιαννάκης ξέρει κολύμπι και ξέρει να κάνη και δουτιές... Καί, γυρίζοντας στο γιό του, τὸν λέει τρυφερά: Τώρα είμαι ήσυχος για τὸ μέλλον σου, παιδί μου. Καί είμαι σί-γουρος πὼς θα πάς μπροστά... Γιατί δὲν θάχης πιά έμπιστοσύνη σε κανέ-ναν στην ζωή σου!

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Τὸ να χορεύης ροϋμπα είναι: σαν να άποκαιρετάς κάποιον που φεύγει ταξίδι χωρίς να άνεμίξης μαντήλι.

Κάθε κοπέλλα περιμένει να συναντήση τόν άνδρα τὼν όνει-ρων της. Έν τὸ μεταξύ, όμως, παντρεύεται κάποιον άλλον.

Ο άνθρωπος που δὲν μπορεί να συγκρατήση τὸ νεύρα του έχει συνήθως μία σύζυγο που μπο-ρεί και συγκρατεί τὰ δικά της!

Τὸ να είσαι άκριβής στην ώ-ρα σου είναι σπουδαίο πράγμα. Ίδιως, άν θέλεις ν' άποφύγης κάποιον.

Τζάκ Μέντις

● Η ΙΝΔΙΚΗ κυβέρνηση άπε-φάσισε να έφοδιάζη κάθε μαιμού που εξάγεται από τὰς Ίνδίας, με ειδικό διαβατήριο που θα έχη τήν φωτογραφία και τὰ δα-κτυλικά της άποτυπώματα!

● ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΞΗ πὼς οι περισ-σότεροι άνθρωποι δὲν διαβάζουν αυτά που υπογράφουν, μία αμερικανική έφημερίδα μικρής πόλεως, έβασε σε κυκλοφορία μία αίτησι που ζητούσε από τόν νομάρχη «να με κρεμάσετε από τὸ λαιμό μέχρις ότου ξεμυχήσω». Σε έλά-χιστες ώρες είχε εξασφαλίσει 35 υπο-γραφές!

● ΕΝΑΣ ΣΥΖΥΓΟΣ πραγματι-κά... δαμασμένος, είναι εκείνος που άν μείνη μόνος του και ά-πολύτως έλευθερος να κάνη ό,τι θέλει, θα πάη τόν σκύλο περί-πατο!

● ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ μηχανές έχουν πληγάσει τόσο πολὺ στὸν άνθρωπο, που κάνουν πράγμα-τα χωρίς να χρησιμοποιούν κα-θόλου έξυπνάδα.

Ο ΟΙΚΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ Χάρριετ Χάμπαρντ Άνερ λανσάρει νέο τύπο «μεικρ - άπ» —συνδυασμό σκούρων και άνοιχτών άποχρώσεων που φωτι-ζει και τὰ μελαχρινότερα πρόσωπα

● ΕΝΑΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ κινηματογρά-φου στην Αμερική, ήταν έξω φρενών από τὰ άδεια κουτιά πόπ - κόρν που τὸν γέμιζαν τόν κινηματογράφο μετά τήν άπογευματινή παράστασι που πή-γαιναν τὰ παιδιά της γειτονιάς. Ά-ποφάσισε, λοιπόν, να λάβη τὰ μέτρα του. Έβασε έναν αριθμό σε κάθε κουτί και άνήγγειλε πὼς θα έδινε ένα μικρό δώρο σε όποιο παιδάκι είχε τόν τυχε-ρό αριθμό που θα κληρωνόταν στο τέ-λος της παραστάσεως. Κι' έτσι, από εκείνη τήν ήμερα, τὰ παιδιά μάζευαν όλα τὰ κουτιά και περιέμεναν στην έ-ξοδο για τὸ δωράκι. Άστερα, ένας μεγάλος τενεκές σκουπιδιών τὰ παρε-λάμβανε και ο κινηματογράφος έμενε καθάρος.

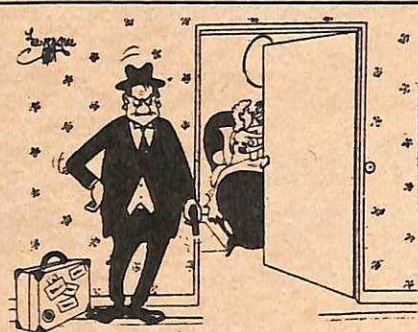
Ρip Κίρμπυ

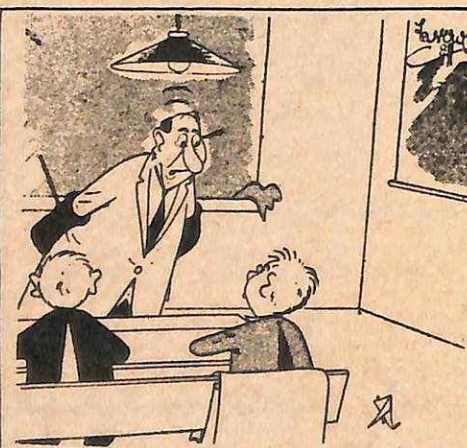
Ρip Κίρμπυ

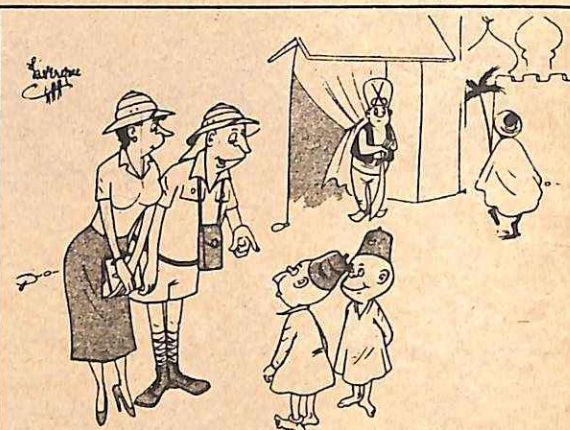
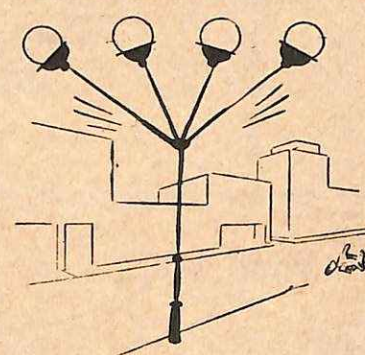
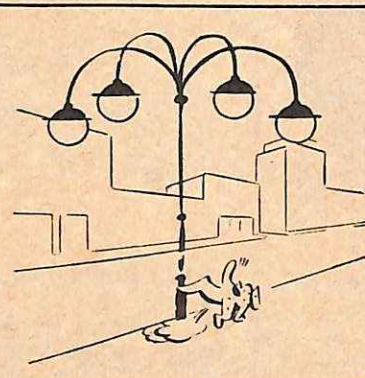
ΧΙΟΥΜΟΡ

—Τώρα, ποιόν νά σκοτώσω; Αύ-
την... ή αυτόν... ή έμένα... ή
αυτούς τούς δύο... ή έμάς τούς
δύο... ή και τούς τρείς;

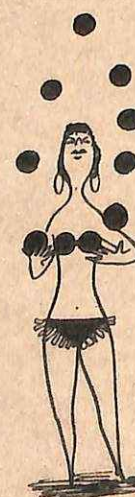
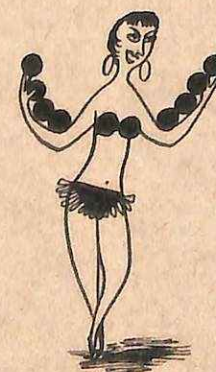
—Τί έγινε τò 1769;
—Γεννήθηκε ο Ναπολέων.
—Και τò 1772;
—Ο Ναπολέων έγινε 3 χρονών.

—Κι' εσύ, τί θα γίνης όταν μεγαλώσης;
—Εύνούχος, όπως ο μπαμπάς μου.

ΤΟ ΠΑΤΙΝΑΖ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ

ΣΧΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΨΥΚΤΗΡΙΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΕΛΕΓΧΟΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ

Κατόπιν μιας έκ βάθρων αναδημιουργίας του
ύαλουργείου μας, και τò τμήμα παραγωγής φιαλών
λειτουργεί ήδη με τὰ πλέον σύγχρονα αυτόματα
μηχανήματα, με τὰ όποια επιτύχαμεν τήν άνωτά-
την μέχρι σήμερα παραγωγήν κατά τήν υπερτε-
σσαρακονταετή ιστορία του ύαλουργείου μας. Άλ-
λά, μόνη ή ποσότης δέν είναι επιτυχία χωρίς τήν
ποιότητα και ελήφθησαν όλα τὰ ένδεικνύόμενα
μέτρα διά τήν εξασφάλισιν άρίστης ποιότητος και
έμφανίσεως.

Παραγόμενα είδη φιαλών: ποτοποιίας, αερι-
ούχων ποτών, χυμών, μπύρας, γάλακτος, άρωματο-
ποιίας, φαρμακευτικά, μελάνης και πάσης άλλης
χρήσεως.

Επίσης είς τò ύαλουργείον τής Έταιρίας πα-
ράγονται:

- Υαλοπίνακες κοινοί—ώπλισμένοι—λείας έπιφα-
νείας.
- Είδη οικοδομικά και φωτιστικά.
- Σωλήνες ● Υαλοθάμβας ● Έπιτραπέζια παντός
είδους κοινής χρήσεως και πολυτελείας ● Βαζα
και λοιπά καλλιτεχνικά άντικείμενα.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ

ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ

“ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ”

1956 ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ 1956

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ:

		ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	4
ΑΠΡΙΛΙΟΥ	22	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	31
ΜΑΪΟΥ	18	ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	27
ΙΟΥΝΙΟΥ	13	ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	25
ΙΟΥΛΙΟΥ	9	ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	23

ΑΠΡΙΛΙΟΥ	10	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	18
ΜΑΪΟΥ	5	ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	14
ΙΟΥΝΙΟΥ	1	ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	11
ΙΟΥΝΙΟΥ	27	ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	8
ΙΟΥΛΙΟΥ	22	ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	7

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ